

Giới thiệu Thời Niên Thiếu

(Tên gốc: Thiếu niên vùng biên – cảm ơn sis GR đã dịch tên)

Thể loại: Hiện đại, xã hội đen, HE

Editor: Sam (p31040)

Độ dài: 6 chương

Poster: HappyOneday

Em không muốn rời khỏi anh, nếu anh đi đâu thì em sẽ theo đến tận cùng.

Lời editor

Mình giới thiệu ngắn gọn nhé, đây là một câu chuyện tình yêu trong nhà giam xen lẫn với chuyện ân oán giang hồ, anh là tù nhân còn cô là giáo viên dạy tiếng Anh trong nhà giam.

Truyện hay, cảm động. Nam chính và nữ chính đều kiên cường.

Bạn đang đọc truyện *Thời Niên Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Đen ăn đen

Lôi Tử ngồi bên cạnh cây cầu nhìn thấy một chiếc xe bánh mì từ từ mở ra, hắn ta nhanh chóng lặn qua một bên, núp vào một bụi cỏ quan sát. Lúc này, cửa xe bánh mì mở ra một tiếng rầm, mọi người từ bên trong bước xuống. Lôi Tử thấy không ổn, hắn ta vội lau mặt của mình, rồi đứng lên theo con đường nhỏ vội vàng chạy về.

“Anh Phong, có chuyện rồi, chạy mau!” Hắn ta chạy nhanh đến phía sau kho hàng, đang lúc người trong băng đảng giao dịch với nhau, hắn ta vội vàng vẫy tay, la hét gào thét.

Hạo Phong đứng ngay ở giữa, vừa thấy Lôi Tử chạy tới thì đã biết xảy ra chuyện, hắn nhanh chóng thu hồi chiếc vali bằng da đang muốn giao ra, không ngờ động tác của đối phương nhanh hơn đã bắn một phát súng về phía này. Hạo Phong trúng đạn, ngã xuống đất lăn một vòng, đối phương liền lợi dụng cơ hội bắn thêm một phát, nhưng chỉ nghe một tiếng păng, người kia đã bị trúng đạn ngay mi tâm. Hạo Phong kinh ngạc quay đầu lại, người nổ súng là Văn Tắc, người anh em của hắn.

Động tác của Văn Tắc nhanh nhẹn, ngay cả khi đang bắn mấy phát súng anh liền vọt tới đầu này kéo Hạo Phong, hai người thừa dịp hỗn loạn chạy nhanh ra ngoài. Hạo Phong bị thương, đành phải nắm chặt bả vai của Văn Tắc, hắn vừa chạy vừa mắng, “Mẹ nó, đen ăn đen, lão già dám hạ thủ với tao!” Nói chưa xong thì vết thương ở trên vai chảy ra rất nhiều máu, Hạo Phong kêu rên đau đớn.

Văn Tắc nhíu mày, không biết đang suy nghĩ gì, anh đỡ Hạo Phong lên chiếc xe đang chạy đến. Người lái xe chính là Lôi Tử, thằng nhóc này tuổi không lớn nhưng là gan không nhỏ, ngoại trừ tính tình nóng nảy, hắn ta làm việc coi như rất chu toàn. Lôi Tử lái xe nhanh chóng, lúc quẹo thân xe gần như muốn bay qua.

“Chết tiệt! Mẹ nó cậu bình tĩnh một chút!” Hạo Phong thở gấp, đập một cước.

Lôi Tử không hé răng, nhìn gương chiếu hậu chỉ cảm thấy có gì đó không đúng, hắn ta nhìn kỹ một lần nữa thì đột nhiên kêu thảm thiết: “Mẹ nó xong đời rồi, tụi nó đã đến!” Vừa dứt lời, bọn họ liền nghe tiếng còi xe cảnh sát ừn ừn kéo đến từ phía sau.

Văn Tắc nhíu mày càng sâu, anh nạp đầy đạn vào súng, sau đó vỗ vai Lôi Tử, trầm giọng nói, “Tội đi xuống chặn lại, cậu thông minh một chút!”

Đầu Lôi Tử đổ đầy mồ hôi, lúc quay đầu lại thì cửa xe đã mở ra, gió bụi đột nhiên thổi vào. Văn Tắc cầm súng sắp nhảy xuống, nhưng Hạo Phong giữ anh lại, quát lên, “Cậu làm gì? Đi lần này cậu chết chắc rồi!”

Văn Tắc chỉ nói, “Đề em làm một trận, tội gì phải chết cùng nhau! Anh Phong, anh nói chúng ta lúc nào thì không nghĩ tới ngày hôm nay chứ?” Nói xong anh cũng không đợi Hạo Phong phản ứng mà đã nhảy xuống xe, Văn Tắc rơi xuống đất lăn vài vòng, toàn thân anh cọ sát chảy ra máu, Lôi Tử lại đập mạnh xuống chân ga, chiếc xe phóng đi vù vù.

Văn Tắc đứng ở giữa đường quốc lộ, gió mạnh thổi vào mặt, hai bên quốc lộ là vùng hoang vu bị bỏ hoang, tất cả đều trở thành cảnh nền mơ hồ. Giờ phút này không biết anh đang suy nghĩ gì, đối mặt với xe cảnh sát đang điên cuồng đuổi theo đến nơi, anh cực kỳ bình tĩnh, chỉ là giờ súng đợi chờ, sau đó

điều chỉnh và bắn. Kỹ thuật bắn súng của anh vô cùng chính xác, anh liên tục bắn nổ tung lớp xe của bốn chiếc xe cảnh sát, xe của bọn họ dồn thành đống, cảnh sát nổi nóng lao xuống xe, vây quanh người anh. Bọn họ rục rịch cầm súng trong tâm trạng vừa sợ vừa tức giận, Văn Tắc đứng ở giữa, bỗng nhiên anh cảm thấy có một loại phần nộ kỳ lạ khuấy lên từ trong sâu thẳm đáy lòng anh, ánh mắt anh trong nháy mắt từ lạnh biến thành nóng, khiến cảnh sát đang vây kín ứ ra mồ hôi lạnh, bọn họ chỉ lo con cá lớn này bây giờ muốn đấu tranh phá vỡ vòng vây.

Thế nhưng ý tưởng giằng co cũng không lâu lắm, Văn Tắc có lẽ biết người ít không đánh lại đông nên anh tự động bỏ súng đầu hàng. Cảnh sát không khỏi nhẹ nhàng thờ ra, họ nhanh chóng còng tay anh lại. Đợi đến lúc Văn Tắc ngoảnh đầu nhìn nơi cuối con đường thì sớm đã không còn thấy bóng dáng chiếc xe của Hạo Phong.

Ngày 9 tháng 3 năm 2003, 27 hành động của sở cảnh sát Tuyệt Long đều thất bại, Hạo Phong trốn thoát, Văn Tắc bị bắt giữ —— tất cả mọi chuyện xảy ra sau đó đã mở ra bức màn.

Tuyệt Long, thành phố không bao giờ ngủ.

Sau đêm khuya sự sầm uất ngày càng tăng lên, đường phố xa hoa truy lạc, liếc mắt một cái không thể trông thấy điểm cuối con đường. Giữa biển người mênh mông xen lẫn với những tiếng trách móc nặng nề thông qua tai. Có rất nhiều cô gái đang dẫn khách ở đầu phố như nước chảy, phong thái thướt tha, yêu kiều ve vãn muốn quyến rũ khách qua đường. Ở phía cuối con đường kia, những động điểm ở hai bên kéo dài đến nơi càng sâu chỉ còn lại tối tăm.

Trong bóng đêm có thể nhìn thấy đôi giày da sáng bóng, chỉ chốc lát, tàn thuốc rơi xuống đất dòn dập, có người thấp giọng nói, “Văn Tắc bị bắt, Hạo Phong sẽ không chịu để yên chuyện này đâu, chúng mày trốn trước đi!”

Người đang nói chuyện tên là A Thủy, sang năm 31 tuổi, giọng nói hằn ta nghe ra có vẻ hết sức mệt mỏi.

“Chạy trốn phải có tiền!” Gã bụi đời khom lưng, bên hông tựa vào góc tường, hằn ta trả lời một cách ngạo mạn.

A Thủy đã không còn kiên nhẫn, vừa hút điếu thuốc vừa quát lên, “Con mẹ nó mày muốn chết hay muốn tiền?”

“Đại ca, trong lòng anh phải rõ ràng nhất, nếu bây giờ Hạo Phong biết chuyện đen ăn đen là do anh giờ trò quỷ, còn hại anh em thân thiết của hằn vào tù, đừng nói là mạng sống của em không giữ được, anh cũng khó giữ toàn thân!” Gã bụi đời mạnh miệng hướng về A Thủy mà cười.

A Thủy liền vung tay lên, “Đù ròi! Nói, mày muốn bao nhiêu?”

Gã bụi đời mặt mày hớn hở, “Không nhiều lắm, 50 vạn. Đưa cho một mình em.”

A Thủy có phần lo lắng, “Những người khác thì sao?”

Gã bụi đời lạnh lùng hừ một tiếng, “Đại ca cứ yên tâm, nên làm thế nào em còn không biết sao?”

Bỏ trốn là phải độc chiếm, trong đầu A Thủy lại dự tính chuyện này càng ít người biết càng tốt, sau này muốn bắt gã cũng dễ dàng, A Thủy bèn cười bên ngoài nhưng trong lòng không cười, nhờ nước bọt nói, “Thực thời là tốt nhất, đừng quên chính mày cũng có phần trong việc này. Hạo Phong là người có đường lối rõ ràng, nếu không diệt sạch, ngay cả ngủ hằn cũng không ngủ được. Nếu mày có đầu óc, trong vòng hai ba năm không được về Tuyệt Long.” Nói dứt lời, A Thủy chán ghét quăng ra một tờ giấy, hằn ta xoay người đập lên đầu mẫu thuốc lá đập tắt tàn thuốc rồi nhanh chóng rời khỏi.

Gã bụi đời cầm lấy mảnh giấy, cúi đầu nhặt mẫu thuốc lá ở trên mặt đất rồi ngậm vào miệng, hằn ta rầu rĩ lắm lắm, “Mẹ kiếp, thuốc còn tốt như vậy mà vứt đi! Để coi sau này mày có được chết sung sướng không.”

A Thủy đi rất nhanh, không biết tại sao hằn ta vẫn cảm thấy ánh trăng đêm nay đặc biệt chói sáng như muốn chiếu soi bí mật ở trong lòng hằn ta, khiến cho mí mắt của hằn ta giật giật không ngừng một lúc. Hằn ta đi nhanh ra ngoài, vừa rẽ vào một ngõ hẻm liền thấy ánh sáng lấp loè trên đường phố. A Thủy vừa cảm thấy thoải mái thì phía sau lại bỗng nhiên truyền ra tiếng phịch trầm đục, chim chóc trong ngõ hẻm kinh động bay ra, ồn ào lướt qua bầu trời đêm. Mồ hôi lạnh trên người A Thủy tuôn ra, hằn ta chỉ cảm thấy sự lạnh lẽo từ trong bóng tối dâng lên, không có chỗ ẩn trốn, hằn ta thấy người nhìn vào ngõ hẻm tối như mực, thời gian dường như muốn ngừng lại, một khẩu súng lục lạnh như băng từ trong bóng tối vươn ra, bình tĩnh đặt ở mí mắt của hằn ta. A Thủy theo bản năng lùi từng bước về phía sau, người nọ liền đến gần từng bước, lộ ra một gương mặt dữ tợn phần nộ.

A Thủy sợ tới mức chảy nước mắt nước mũi, gắng gượng nói, “Lôi Từ, đã lâu không gặp. Đến đây vui chơi sao?”

Lôi Từ nheo mắt lại vẫn chĩa súng nói, “A Thủy, anh Phong mà mày cũng dám động đến, không phải đã sớm biết có ngày hôm nay sao?”

A Thủy biết Lôi Từ đến đây, tất nhiên sự việc đã bị bại lộ, bản thân hằn ta là tấm sắt đã đóng đinh. Nghĩ đến điều đó hai chân hằn ta như mềm nhũn ra, mông ngồi trên mặt đất, hằn ta ôm chân Lôi Từ khóc lóc, “Lôi Từ cậu cũng biết, con trai của lão gia từ lâu đã muốn tiếp quản việc làm ăn của chúng ta, thế nhưng những người đã từng đi theo lão gia tranh đấu giành thiên hạ lúc xưa đều rút khỏi, tất cả những người sau này đều đi theo Hạo Phong, hiện tại người từ trong ra ngoài đều nghe lời của một mình Hạo Phong, cứ theo chiều hướng này, Long gia có thể hết thời, lão gia thật sự không còn cách nào khác, chỉ có một con đường như thế! Chuyện này thực sự không liên quan đến tôi, chẳng qua tôi chỉ nghe lệnh làm việc, không thể làm chủ bản thân!”

Đợi hằn ta nói xong, Lôi Từ vẫn chưa trả lời, trong chỗ tối lại truyền ra một tiếng cười nhạo, A Thủy ló đầu ra nhìn, đúng là Hạo Phong đang đi đến từ phía sau, đường nét ngũ quan của Hạo Phong rất sâu, đôi mắt hằn sáng ngời nhưng ánh mắt vô cùng lạnh giá. Hằn không nói lời nào, đương nhiên cũng không cười, tay hằn cầm một ống cao su, nói với A Thủy, “Người trong giang hồ, thân bất do kỷ. Tao không trách mày, mày cũng đừng trách tao!”

A Thủy kinh sợ thẳng hướng lui về phía sau, nhưng bàn tay to lớn của Hạo Phong đã ở trên mặt hằn ta, dưới ánh trăng một tiếng thét chói tai vô cùng bi

thăm, đợi đến khi Hạo Phong buông tay ra thì A Thủy đã bị khoét đi đôi mắt. Những cô gái ở phía sau động điểm nghe tiếng liền chạy đến, họ chỉ thấy Hạo Phong đứng ở trong bóng tối giống như yêu ma. Hắn xoay người nhìn nhả, nói với một cô gái đứng gần nhất, “Thấy cái gì?”

Cô gái kia sợ đến mức cả người như muốn mềm nhũn, mau chóng trả lời, “Tôi không thấy gì cả!”

Hạo Phong gật đầu, thiêu đốt ống cao su nhuộm máu trong tay, rồi lấy ra một chiếc khăn lau bàn tay, vừa lau vừa ngẩng đầu mỉm cười, hắn cảm thấy đêm nay rất đẹp, ánh trăng sáng ngời.

Hạo Phong rời khỏi, Lôi Tử đi sau, trước khi hắn ta chạy theo còn bắn thêm hai phát súng trên người A Thủy, máu bắn tung toé khắp nơi. A Thủy ngã vào hẻm sâu của khu làng chơi, các cô gái đi ra vây quanh nhìn, sau đó họ lại lặng lẽ rời khỏi. Không ai báo cảnh sát, các má mĩ cũng đóng chặt cửa lớn lại. Con đường nhỏ náo nhiệt kia nhất thời trở nên vắng vẻ.

Mỗi người đều vác một sinh mạng đi trên một con đường lớn, thực ra cái chết phơi đầu đường xá chợ, chẳng qua chỉ là có mắt không trông. Bản thân cuộc đời là một canh bạc, nếu không nhận thấy việc đúng, làm chuyện sai lầm thì sẽ phải trả một giá thật lớn.

Nói đến thành phố Tuyệt Long này, kỳ thật đây là một thành phố cũ xưa có lịch sử trăm năm, tuy nhiên mãi cho đến đầu thế kỷ này nó vẫn còn là thuộc địa của Pháp. Vì vậy trong thành phố có rất nhiều toà nhà lâu năm được xây dựng theo phong cách Gothic Pháp như nóc nhà hình tháp, kiến trúc cửa sổ hình vòm tinh xảo, đèn đường theo kiểu cung điện sống đôi đầy đường. Đưa mắt nhìn sẽ cảm thấy như là một cảnh mơ màng huyền ảo, đặc biệt trong mùa mưa. Ngoài ra, ban đầu sở cảnh sát Tuyệt Long là do người Pháp thành lập, bọn họ đã sửa lại Hàn Lâm Viện của trước kia đem nó biến thành trung tâm chỉ huy quản lý người Trung Quốc. Sau khi chiến tranh thế giới thứ hai kết thúc, trải qua nhiều lần trùng tu và chỉnh đốn, nó liền trở thành trung tâm sở cảnh sát của thành phố Tuyệt Long, nó vẫn giữ nguyên dáng vẻ của quá khứ, chìm xoắn trong những con đường lớn. Nếu không phải lúc có coi xe cảnh sát bất ngờ kêu lên, mọi người luôn quên rằng ở đây có một sở cảnh sát.

Trong phòng thẩm tra rộng rãi không có gì cả, chuyện này đương nhiên là không cho phạm nhân làm bất cứ cái gì để phản kháng. Người đứng đầu trong cuộc điều tra Tổng Viên đang bọc bội ngồi ở cạnh bàn, bên cạnh anh ta là nhân viên cảnh sát Dư Chiêu Thiên, họ đang cùng nhau lấy khẩu cung, Dư Chiêu Thiên cũng rất buồn bực, anh ta cắn ngòi bút, đột nhiên đập bàn rồi nắm lấy áo Văn Tắc nói, “Anh rốt cuộc có nói hay không?”

Văn Tắc mặc kệ anh ta nắm cổ áo, ánh mắt anh uể oải, không nói gì cả.

“Trong xe chính là Hạo Phong, đúng không!” Dư Chiêu Thiên mặt đỏ tía tai, thấy Văn Tắc ngoại trừ im lặng vẫn là im lặng, lửa giận của anh ta ngày càng hừng hực, “Tôi nói cho anh biết, chúng tôi đã nắm giữ bằng chứng, đừng tưởng rằng anh muốn gánh tất cả trách nhiệm để có thể giúp Hạo Phong thoát tội, chúng tôi vẫn có thể bắt hắn như thường!”

Văn Tắc nghe vậy cười lạnh, “Đi, đi bắt đi!” Nói xong, anh hút một ngụm khói thuốc, “Để tôi xem cảnh sát có nhiều năng lực thế nào!”

“Mẹ kiếp!” Dư Chiêu Thiên đánh một quyền về phía Văn Tắc, anh ngã trên mặt đất, khoe miệng chảy máu, anh quay đầu hướng về cảnh sát kia nhỏ nước bọt, rồi cười to, “Đi đi, mẹ nó bây giờ đi đi! Mau lên! Tại sao không đi? Há? Sao lại không đi? Đồ hèn nhất!”

Dư Chiêu Thiên liền phẫn nộ muốn nhào đến, nhưng Tổng Viên ở bên cạnh mở miệng, anh ta tiện tay đẩy bản khẩu cung về phía trước, “Văn Tắc, nếu anh muốn giúp Hạo Phong gánh tội thay, anh có thể bị phán tử hình, cho dù không chết cũng sẽ nhất định ngồi tù! Như vậy cũng được sao?”

Văn Tắc ngồi xuống, nhặt miếng thuốc lên kẹp trong miệng, im lặng không nói.

Tổng Viên lại nói, “Nếu đã suy nghĩ cẩn thận, anh hãy ký tên đi!”

Văn Tắc nhìn bản lời khai kia, thế nhưng nất nhú lại, không chút do dự ký xuống tên của mình.

Tổng Viên nhìn thấy chữ viết ngông cuồng trên bản khẩu cung, anh ta nhìn không được thờ dài, lắc đầu nói, “Anh tội gì phải làm như vậy? Vì người như Hạo Phong đáng sao?”

Văn Tắc lại quăng bản khẩu cung về phía Tổng Viên, “Vậy thì thế nào? Hải lòng rồi thì rút đi!”

Văn Tắc không chịu mềm lòng, Tổng Viên và Dư Chiêu Thiên cũng không còn cách nào khác, họ đành phải bắt hắn đi ra ngoài. Hai người đến văn phòng, mấy người đồng sự đều hướng về phía này, tranh nhau chỉ hỏi một chuyện, “Thế nào? Hắn có đồng ý chỉ tội Hạo Phong không?”

Dư Chiêu Thiên ném mạnh bản khẩu cung trên mặt đất, tức giận nói, “Chỉ cái rắm! Lại tốn công vô ích!”

Dứt lời, văn phòng trở nên yên lặng. Mấy năm gần đây, để bắt được Hạo Phong đã có hai người đồng sự hy sinh vì nhiệm vụ, còn chưa tính đến những người bị thương nặng phải nhập viện. Người hy sinh có thể nói đã tận tâm tận lực, cúi đầu và ngẩng đầu không thẹn với trời đất, nhưng chỉ cần sống sót vẫn là một nam tử hán, vậy họ phải chịu bao nhiêu điều kinh khủng và không cam lòng? Ngay cả như vậy, bọn họ đôi khi không hiểu được, bảo vệ chính nghĩa tại sao lại khó khăn như thế?

Tĩnh tĩnh Dư Chiêu Thiên nóng nảy, bây giờ công toi đương nhiên không thể chấp nhận được. Anh ta không thích trầm lặng, liền hung dữ quăng ra mấy câu, cũng không biết là muốn trút giận với ai, rồi đóng cửa sầm lại chạy ra ngoài.

Tổng Viên đành phải nhặt bản khẩu cung lên, ném trên bàn, anh ta nhìn các đồng sự đang ngờ ngàng ở trước mặt, cười khổ nói, “Quên đi, để cho cậu ấy đi, từ lúc A Diên hy sinh vì nhiệm vụ, trong sở cảnh sát chưa có ai đối nghịch với cậu ấy, không có đối thủ, cậu ấy vẫn chưa thích ứng với sự vắng lặng này.”

Vài người nghe vậy, trong lòng cũng hiểu được, họ đành phải gật đầu, lần lượt trở về chỗ của mình. Nhưng có một người bỗng nhiên hỏi, “Đội trưởng, người cung cấp thông tin bên cạnh Hạo Phong đã mất liên lạc. Anh muốn tìm lại hay không?”

Tổng Viên sùng sốt rồi trả lời, “Quên đi, đừng tìm, chúng ta đã bắt Văn Tắc, bây giờ bên người Hạo Phong nhất định trông gà hoá cuốc, sợ bóng sợ gió.”

Người nọ ừ một tiếng, nhưng vẫn mắng, “Mẹ nó Hạo Phong thật sự là tầm mắt sao? Nước vắng không tới, kim châm không thủng.”

Tổng Viên đang muốn đến bộ phận hình sự để họp, nghe xong lời này, trước khi ra cửa anh ta trả lời, “Nếu muốn vắng ướn Hạo Phong, không phải trong một hai năm là có thể làm được? Loại người máu lạnh như hắn, ngoại trừ bản thân mình thì không tin ai cả! Được rồi, đừng thất vọng, không thể xoay núi nhưng có thể đi đường vòng, một ngày nào đó chúng ta cũng tìm được cơ hội cho hắn chết!”

Đầu bên này trong sở cảnh sát vì vụ án của Văn Tắc mà bận rộn, bên kia Hạo Phong cũng đã đưa ra biện pháp.

Hạo Phong đang ở một căn biệt thự tại Cổ Dương nằm gần cầu vượt, cảnh sắc rất đẹp. Hắn ngồi ở vườn hoa bên trong biệt thự, vừa hút thuốc vừa nhìn những áng mây phía chân trời, vào thời khắc hoàng hôn, tầng tầng lớp lớp áng mây dần dần nhuộm màu đỏ tím, như màu sắc của ánh mặt trời trước khi hoá thành màu rắng đỏ. Hai ngón tay Hạo Phong kẹp điếu thuốc, đã rất lâu hắn chưa hề động đậy, mãi đến khi đầu thuốc đốt tới ngón tay, hắn mới như tỉnh lại trong giấc mộng, đem điếu thuốc dập tắt trong đồ gạt tàn.

“Anh Phong!” Lúc này Lôi Từ tiến vào, trên tay cầm theo một cái bao, hắn ta đứng ở bên cạnh Hạo Phong gật đầu, “Hàng hoá đã lấy về. Cảnh sát không tìm được bất cứ điểm sơ hở nào ở đó.”

Hạo Phong đứng lên, sắc mặt rất cục cựa đi một chút, hắn lập tức dặn dò, “Làm tốt lắm, bây giờ cậu tức khắc phái người liên hệ thử xem, nghĩ cách giảm hình phạt cho A Tắc, xài bao nhiêu tiền cũng không sao.”

Lôi Từ gật đầu, lại nói, “Lão già nơi đó.....”

Nghe vậy ánh mắt Hạo Phong khẽ lay động, quay đầu nhìn mặt trời đã lặn, rồi nói, “Mọi người đều có số phận riêng của họ, không có phúc khí nào được hưởng vĩnh viễn, điều nên kết thúc luôn phải kết thúc, mẹ kiếp, đảng nào cũng phải chết thôi.”

Lôi Từ lại gật đầu thật mạnh, nhưng trong lòng vô cùng phấn khởi, dù sao hắn ta cũng đi theo Hạo Phong đến lúc này, bọn họ đã đợi ngày này từ lâu.

Thành phố Tuyệt Long từng được gọi là thành phố Song Đầu, là bởi vì nó nuôi dưỡng hai bang phái bắt lương lớn nhất trong nước, một là Long lão gia dưới danh nghĩa của hội Cửu Long, một là Vũ Diên An dưới danh nghĩa của bang Vũ. Một năm nay, con trai độc nhất của Long gia bắt đầu nhúng tay vào việc làm ăn của hội Cửu Long, nhưng hội Cửu Long lúc này cơ bản đã nằm trong tay Hạo Phong, Long thiếu muốn ngồi mát ăn bát vàng đương nhiên không được lòng người. Bây giờ Long lão gia vì con trai của mình, không màng đến đạo nghĩa, ông ta muốn giữ thủ đoạn đen ăn đen làm cho mâu thuẫn của nội bộ hết sức căng thẳng. Những người cầm đầu của hội Cửu Long náo loạn, nhất định khiến cho tên lang sói Vũ Diên An cũng muốn mang thêm phiền phức.

Vũ Diên An ngoài miệng nói trung lập, nhưng ngầm nghĩ ai sẽ thắng cuộc? Trong lòng Hạo Phong rõ ràng, chỉ cần người nào mở đường buôn lậu vũ khí trước thì hắn biết ai sẽ giành chiến thắng. Và lại chính Hạo Phong cũng có ý này, hắn chỉ e ngại lão già tuổi càng lớn lá gan càng nhỏ, không dám đụng chạm vào việc lớn như vậy.

Hạo Phong vẫn còn trẻ, năm nay mới 29 tuổi, lá gan rất lớn, thủ đoạn của hắn cũng khốc liệt còn hơn cả những người có tuổi như Long lão gia và Vũ Diên An, ở Tuyệt Long, hắn mới là nhân vật được cảnh sát chú ý nhất. Kỳ thật nếu chỉ nói về thành tích, từ lâu Hạo Phong đã có thể sánh vai với Vũ Diên An, người đã lăn lộn giang hồ hơn 40 năm, nhưng nếu bàn về tiếng tăm, hắn đành phải đứng thứ hai. Nhưng hiện giờ, mỗi lửa đã đốt cháy tới phần cuối cùng, tờ giấy đã bị chọc thủng, cảm tình cũng không còn. Đối với hắn mà nói, giang sơn đổi chủ chẳng qua là chuyện sớm hay muộn.

Mùa hè năm 2003, trong thành phố Tuyệt Long huyên náo xôn xao, nói là có thương nhân người Đức muốn đầu tư chuẩn bị xây dựng khách sạn cao cấp —— Thiên Hà, trên thực tế là do thao tác của hai người Trung Quốc, một người là Vũ Diên An, người còn lại chính là Hạo Phong. Tin tức này tuy rằng chỉ là suy đoán, nhưng không thể nghi ngờ nó ám chỉ Hạo Phong bây giờ và trước kia hoàn toàn khác nhau.

Ngay sau đó chưa đến 40 ngày, vào lúc Hạo Phong triển khai hoạt động, tội buôn lậu thuốc phiện của Văn Tắc không có đầy đủ bằng chứng, gộp lại những chuyện khác chỉ phán bốn năm tù. Bốn năm mà thôi, Dư Chiếu Thiên không phục nên chống án lần nữa, nhưng bởi vì không có chứng cứ quan trọng nên bị bác bỏ.

Tại toà án Văn Tắc nhìn thấy Hạo Phong, hắn thâm trầm ngồi một chỗ, không chút để mắt đến cảnh sát ở xung quanh. Chỉ có lúc phán tội, Hạo Phong mới gật đầu với Văn Tắc. Văn Tắc biết, hắn muốn nói với anh, tình nghĩa anh em vẫn còn đó.

Tháng 7 năm 2003, Văn Tắc ngồi tù được một tháng, Hạo Phong đã ngồi trên ghế đứng đầu hội Cửu Long.

Văn Tắc theo Hạo Phong từ năm 19 tuổi, bây giờ đã được sáu năm, ngồi tù bốn năm, nhưng mà bốn năm sau gặp lại, ai vẫn còn là chính mình như lúc ban đầu?

Nhưng mà câu chuyện của bọn họ, bờ vực sống chết của đời người, mới thật sự bắt đầu từ đây.....

Thành phố Tuyệt Long là một thành phố miền núi, đồng thời cũng là thành phố hiện đại nằm ở khu *Hoa Trung* (bao gồm vùng Hồ Bắc, Hồ Nam ở

trung du Trường Giang, Trung Quốc), có sông Tương chảy ngang qua, phân biệt khu vực rõ ràng. Ở phía nam sông Tương là Hoành Dương, nơi phát triển thương mại, là chỗ tụ tập của các loại giao dịch, văn phòng cấp cao, trung tâm mua sắm lớn, và khách sạn cấp cao. Phía đông sông Tương là Cổ Dương, là khu vực có đời sống văn hoá điển hình, khuôn viên chính của trường đại học là ở đây, bởi vậy Cổ Dương được gọi là thành phố đại học.

Cổ Dương tiếp giáp với một vùng ngoại ô gọi là Long Dương, chủ yếu là khu công nghiệp sản xuất, là cơ sở sản xuất nguyên liệu xây dựng của rất nhiều công ty lớn và phòng thí nghiệm sinh học riêng biệt. Môi trường ở Long Dương không tốt, chất lượng môi trường kém, thời tiết xấu, giao thông cũng không thuận tiện. Cuộc sống ở Long Dương đa số là những người làm công từ vùng khác đi vào Tuyết Long kiếm sống. Ngoài ra, Long Dương có hai nhà giam lớn nổi tiếng nhất —— nhà giam nam và nhà giam nữ. Kích thước nhà giam tại Long Dương xếp hàng thứ hai trong nước, thế nhưng ngoại trừ diện tích rộng lớn, thì chỉ có hoàn cảnh khắc nghiệt, quản lý lỏng lẻo, nhốt ở trong này đa số là những người phạm tội trong các vụ án lớn, cảnh sát cũng không quản được những trận đánh nhau của bọn đầu trâu mặt ngựa ở đây. Vì vậy nhà giam Long Dương thường được gọi là khu vực chết.

Văn Tắc nhốt tại phòng số 1008, mỗi buổi sáng anh đều bị sự rung động mạnh mẽ ở giường trên làm tỉnh giấc.

Hôm nay cũng như vậy, anh mở to mắt nhìn chăm chăm vào tấm ván gỗ ở phía trên, mặt trên là tên côn đồ đang tập quyền. Theo lệ thường, chưa đến ba phút sau hẳn ta sẽ kết thúc, Văn Tắc nghiêng đầu nhìn đồng hồ trên bàn. Quả nhiên trong chốc lát có một cái đầu bóng loáng lộ ra, hẳn ta cười gian với anh nói, “Ha ha, người anh em, xin lỗi nhé, lại đánh thức cậu! Tôi còn phải làm lần nữa, nếu không cậu rời giường trước đi, dù sao cũng sắp đến giờ lên lớp rồi!” Nói xong hẳn ta rút đầu lại rồi tiếp tục tập luyện.

Văn Tắc bật cười, anh đứng dậy lấy khăn để rửa mặt. Vừa rửa xong, Vũ Lạp ở giường trên đã trèo xuống, đứng ở cửa ngáp thật to. Phòng này giam giữ bốn phạm nhân, nghe nói là phân phối cụ thể có liên quan đến mức độ phạm tội. Văn Tắc thấy còn nhiều thời gian anh liền ngồi cạnh giường sửa chữa đồng hồ đeo tay.

Vũ Lạp lười nhác tựa vào song sắt, mài móng tay mình ở trên đó rồi thổi một hơi, hẳn ta cảm thấy vô cùng chán chán liền quay đầu lại nói với Văn Tắc, “Qua 12 giờ hôm nay, quản chế đặc biệt của Vạn Diệc Hoàn đã xong, mẹ nó những ngày tháng tốt đẹp của chúng ta đã hết. Chẳng qua là tôi còn nghe nói, buổi tối sẽ có người mới vào đây, ha ha, mẹ nó thằng nhãi này thật là xui xẻo, lại đụng phải tên súc sinh kia!”

Vũ Lạp vẫn lải nhải, hẳn ta thấy Văn Tắc không phản ứng thì gượng cười tiếp tục nói, “Người anh em, tôi nói này, cậu đã vào đây hơn một tháng, đối với người khác luôn có khoảng cách, tôi cũng không quan tâm chuyện đó nữa! Bộ dạng của cậu da mìn thịt mềm, mà nhiều người ở đây lại rất ranh ma. Cậu tốt nhất nên cẩn thận một chút, nhưng cũng đừng để bị lôi kéo gây ra chuyện hại thân mình.”

Văn Tắc còn đang sửa đồng hồ, anh khẽ nhướn lông mày, cười như không cười.

Vũ Lạp hết sức tò mò, đặt móng ngồi cạnh Văn Tắc, “À! Từ lâu tôi đã muốn hỏi, cậu rốt cuộc là phạm tội gì mà vào tù? Mẹ kiếp, từ lâu đã nghe nói người có bộ dạng càng tốt thì làm chuyện càng lớn!”

Văn Tắc sửa xong đồng hồ mới thuận miệng trả lời, “Tội hình sự gây chấn thương!” Sau đó, không biết anh nghĩ đến cái gì lại nghiêng đầu nhìn kỹ Vũ Lạp, hỏi, “Anh thì sao?”

Vũ Lạp động tay động chân, từ dưới cạnh bàn tìm ra một đầu mẫu thuốc lá, hẳn ta cắn trong miệng kéo kết nửa ngày, rồi mới mở miệng mơ hồ trả lời, “Không có gì, chẳng phải là cưỡng hiếp, mẹ nó còn chưa thoả mãn, ông đây thiếu chút nữa bị con điểm kia đẩy làm mất thăng bằng, kết quả vẫn bị bỏ tù, mẹ kiếp!”

“Phốc!” Văn Tắc cư nhiên mỉm cười, anh đưa tay cất đồng hồ vào trong túi quần, rồi đứng lên, “Sắp đến giờ lên lớp rồi!”

Vũ Lạp nghe vậy, hẳn ta không bỏ đầu mẫu thuốc lá mà nhét lại dưới cạnh bàn rồi đi theo sau Văn Tắc, hẳn ta vô cùng chán nản thì thầm, “Hôm nay lại là giờ học tiếng Anh, cái con đàn bà giáo viên kia hay đặt ra câu hỏi bất ngờ, mẹ nó thật muốn giết à! Nếu chịu đi học thì ông đây còn có thể ngồi tù sao? Mẹ kiếp!”

Ngồi tù cũng phải học tập, xem ra bồi dưỡng văn hoá đạo đức trước sau vẫn là trụ cột quan trọng của cái gọi là xã hội hài hoà.

Văn Tắc và Vũ Lạp ngồi ở phía cuối của phòng học, hai người khi ngồi tù đã được kiểm tra sức khỏe, thị lực rất tốt, họ cũng rất cao, cho dù ngồi ở phía sau vẫn có thể thấy rõ phía trước. Giáo viên dạy tiếng Anh là một cô gái trẻ tuổi, mỗi khi lên lớp cô đều mặc bộ đồng phục màu trắng, cô rất thích cười, đeo cặp mắt kính gọng vàng, tóc xoắn nhẹ, xoắn hai bên vai. Âm thanh của cô cũng rất êm tai, lúc đọc từ tiếng Anh “So...” đặc biệt mê người. Văn Tắc có thiện cảm với cô, tên của cô là Thanh Thanh. Lần đầu lên lớp, cô tự giới thiệu, tôi là Thanh Thanh, họ Thanh, gọi là Thanh, tên tiếng Anh là Gigi. Tôi là giáo viên tự nguyện đến đây dạy học mà không lấy một chút tiền thù lao, cho nên tôi hy vọng các anh có thể hiểu rõ, tôi cung cấp kiến thức miễn phí cho các anh, các anh có thể lựa chọn không cần, nhưng không thể miệt thị hay nhạo báng, việc đó đại diện cho những người không có lý trí và không tinh ngộ. Tôi nghĩ đối với những người muốn ra khỏi tù, nhất định phải có tâm trí tỉnh táo!

Cô nói xong những lời này thì phía dưới liền vang lên tiếng cười, những lời trêu chọc dễ tiền và chửi rủa không dứt bên tai, ngay cả Văn Tắc lúc ấy cũng khẽ mỉm cười, anh cảm thấy cô nàng này thật quá đơn thuần. Thế nhưng lúc anh ngẩng đầu lên nhìn cô, anh thấy cô chẳng những không lộ ra một chút xấu hổ hay là có cái nhìn khinh thường, ngược lại vô cùng bình tĩnh, cô chờ bọn họ im lặng rồi mới nói, “Chúng ta bắt đầu vào học nhé!”

Đây là ấn tượng đầu tiên về cô của Văn Tắc, tựa như yếu ớt, tựa như đơn độc thuần khiết. Khác với những người phụ nữ anh đã từng gặp.

Nhưng mà Văn Tắc lại cho Thanh Thanh ấn tượng gì?

Có lẽ bản thân Văn Tắc không biết, chỉ cần đi vào phòng học, Thanh Thanh luôn nhìn thấy Văn Tắc giữa sự hỗn độn của lớp học, bởi vì anh rất im lặng, sự im lặng khiến người khác chú ý. Nhưng không biết tại sao, Thanh Thanh luôn cảm thấy anh có một bí mật không ai biết được, thỉnh thoảng anh lại

ngẩng đầu nhìn cô, chỉ mỉm cười, đối xử với cô như một đứa trẻ.

Giờ học hôm nay rất đơn giản, Thanh Thanh biết bất luận mình có bao nhiêu tâm tư, đa số những phạm nhân này đều học không vô, cho nên cô cũng không muốn miễn cưỡng, bình thường chỉ hướng dẫn cho những người thật sự nghiêm túc muốn học. Đến lúc tan học, cô chỉnh sửa lại quần áo, đi đến hàng ghế cuối cùng. Văn Tắc đang ngủ, có vài sợi tóc vàng phủ trên cánh tay, nhưng khi cô tới gần anh liền ngẩng đầu lên.

“Giờ học của tôi được không? Anh ngủ ngon như vậy.” Thanh Thanh cười nói.

Văn Tắc theo thói quen nhướn lông mày, anh suy nghĩ một chút, lấy đồng hồ đưa cho cô, “Trả lại cho cô, đã sửa rồi!”

Thanh Thanh ngạc nhiên nhận lấy đồng hồ, cô nhìn trái phải chiếc đồng hồ, nghe được tiếng kim đồng hồ chạy mới trả lời, “Tôi thật không muốn cảm ơn anh, bởi vì đây là do anh đập hỏng.”

“A Tắc, cậu còn có lời gì hay ho với cô giáo này nữa, đi nhanh đi!” Vũ Lạp ở bên cạnh đặc biệt chán ghét Thanh Thanh, hần ta thấy cô đến đây lập tức muốn đi, lúc đứng dậy hần ta còn cố ý đập mạnh vào cô một cái.

Mấy lần Văn Tắc thuận tay kéo cô lại, Thanh Thanh gặp nguy hiểm nhưng không té ngã, Văn Tắc nhìn thấy tất chân của Thanh Thanh từ mắt cá chân đến trên đùi đã bị rách, anh cảm thấy rất buồn cười, vì thế nói khẽ với cô, “Thực ra tôi vẫn muốn cho cô một lời khuyên...”

Thanh Thanh nắm lấy quần áo tù nhân của Văn Tắc, theo bản năng hỏi, “Lời khuyên gì?”

Văn Tắc nói, “Sau này đến nhà giam, mặc kệ cô làm gì, tốt nhất đừng ăn mặc như vậy, không cần váy, không cần màu trắng, không cần giày cao gót, hiểu chưa?”

Thanh Thanh không hiểu, “Bộ đồng phục này là do cấp trên gởi xuống.”

Văn Tắc đỡ cô đứng lên, sau đó cầm lấy quyển tập ở trên bàn kẹp dưới cánh tay, anh vừa đi ra vừa trả lời, “Nhưng cấp trên của cô không biết ở đây có thể xảy ra chuyện gì.”

Thanh Thanh đỏ mặt, rồi đột nhiên hiểu được, cô sững sờ đứng tại chỗ.

Lúc hai giờ chiều, Văn Tắc có người đến thăm, người đến là bạn gái của anh, đây cũng là lần đầu tiên họ gặp mặt kể từ khi Văn Tắc ngồi tù. Nhưng Văn Tắc đối với cô ta không có cảm giác gì, anh ngồi sau song cửa kính, lạnh lùng nhìn cô gái đang khóc sụt sùi ở trước mắt.

“Có thuốc lá không?” Văn Tắc đột nhiên hỏi.

“Có, có.” Cô gái trả lời, vội vàng lấy thuốc lá ở trong bao, châm lửa, rồi đưa qua song cửa cho Văn Tắc. Văn Tắc hút một ngum, nói ngắn gọn, “Vậy cô rốt cuộc muốn tôi làm sao?”

Cô gái ngừng khóc, vừa thút thít vừa trả lời, “Anh Văn, coi như là em có lỗi với anh, nhưng anh đã ngồi tù, em không thể vẫn chờ đợi như vậy. Bây giờ khó khăn lắm em mới có cơ hội tìm được một gia đình tốt, nhưng anh Phong lại cho người chuyển lời nói, nếu em dám kết hôn, anh ấy sẽ giết cả nhà em!” Cô gái nói xong dừng một chút, “Anh Văn, xem như em van xin anh, anh hãy nói lại với anh Phong, nói rằng anh không cần em, không muốn em, dù sao khi anh ra ngoài sẽ có rất nhiều người phụ nữ khác sẵn sàng đi theo anh. Cần gì phải để em theo cả đời chứ? Tục ngữ nói, *nhất nhật phu thê bách nhật ân* (một ngày vợ chồng, trăm năm tình nghĩa), trước đây, em và anh đã từng có ngày tháng vui vẻ không phải sao? Là em có lỗi với anh, van xin anh hãy tha em đi!”

Văn Tắc nghe thấy thật sự buồn cười, trong lòng không nói rõ có cảm xúc gì. Người đàn bà này chính là đồ chơi mà Hạo Phong đưa cho anh, bây giờ anh vừa vào tù, đồ chơi này lại muốn tự mình chạy trốn, hỏi làm sao Hạo Phong bỏ qua được? Trên giang hồ lang bạt nhiều năm như vậy, anh có lúc nào luyến tiếc ai chứ? Miệng nói bảo anh tha cô ta, nghĩ đến càng cảm thấy ừ tai, anh liền nghiêng đầu lười nhác nhìn cô ta.

Khi Văn Tắc nghiêng đầu thì trông thấy Thanh Thanh, anh ngạc nhiên, miệng ngậm điếu thuốc rơi trên mặt đất. Thanh Thanh ngồi ở phía trên cô gái kia, bên cạnh cô là vài người mặc quần áo luật sư. Có lẽ tiếng khóc của cô gái kia quá lớn, lại gần từng tiếng khiến cho Thanh Thanh nghe rất rõ ràng. Thanh Thanh lúng túng về mặt đồ bưng, ánh mắt cô luôn lướt qua người Văn Tắc. Anh thấy cô rất hiểu chuyện đã thay đổi bộ đồ tây màu đen lỗi thời, trong nháy mắt anh cảm thấy tâm tình tốt hơn, anh khom người nhặt điếu thuốc lên, ánh mắt nhìn Thanh Thanh, nhưng ngoài miệng nói với cô gái kia, “Cô trở về nói với Hạo Phong, người phụ nữ mà Văn Tắc coi trọng sẽ không rơi nước mắt trước mặt người khác! Cho nên, mẹ nó, cô gả cho chó mèo hay hoà thượng cũng không đáng đến chuyện của tôi!”

Cô gái sùng sốt một hồi lâu mới hoàn hồn, cô ta liên tục nói xin lỗi, sau đó ôm túi xách bước đi. Văn Tắc không quan tâm chút nào, anh ngồi thẳng trên ghế sắt, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào Thanh Thanh ở bên kia cửa kính. Thanh Thanh rất không tự nhiên, cô liên tục xảy ra sai sót trong khi phiên dịch khiến nữ luật sư bên cạnh nhú mày. Thanh Thanh vội vàng nói không ngừng, tôi xin lỗi, tôi xin lỗi. Văn Tắc cười một tiếng, giống như đang chế giễu cô, rồi anh đứng dậy bước đi tới cửa, lại bị cảnh vệ đẩy người, “Còn hút gì nữa, cư xử đàng hoàng một chút!”

Đợi đến khi Thanh Thanh ngẩng đầu nhìn lần nữa thì phòng thẩm viếng sát vách đã trống rỗng, chỉ còn mẫu thuốc lá đã dập tắt nằm trên mặt đất, toả ra một làn khói trắng cuối cùng.

Kỳ thật, Thanh Thanh rất sợ Văn Tắc. Cô làm giảng viên tình nguyện trong nhà giam đã ba năm, gặp qua đủ loại phạm nhân. Có một số người ác độc từ trong xương cốt, không có thuốc nào cứu được; có một số người thì tình cờ phạm sai lầm, đi sai lối hay nghe lời người khác; còn số khác chẳng qua chỉ là những người ngây thơ đi gánh tội thay. Thanh Thanh cũng nghe nói qua Văn Tắc gánh tội thay cho một lão đại xã hội đen. Nhưng mỗi lần cô gặp anh,

cô luôn cảm thấy anh có một loại mê hoặc nói không nên lời. Văn Tắc không giống như một người xã hội đen, tuy rằng anh thường xuyên nói lời tục tĩu, trên cánh tay còn xăm mấy hình rồng nhìn thấy ghê người, tài liệu cũng viết anh 25 tuổi vẫn thất nghiệp, nhưng Thanh Thanh cứ cảm thấy anh là người trong sạch, hơn nữa là người có lời nói u buồn. Những đặc điểm khác biệt cùng phối hợp với nhau ở trên người anh khiến cho Thanh Thanh nghĩ rằng anh rất đáng sợ.

Nó như là một cảm giác sắp rơi vỡ, áp bức và đau buồn.

Sau khi giờ thăm viếng của Văn Tắc kết thúc, anh còn đến phòng y tế làm kiểm tra theo quy định rồi làm công việc được phân công. Đến khi anh trở lại phòng giam thì đã ba giờ chiều. Anh vừa vào cửa thì thấy khuôn mặt Vũ Lạp sưng phù, hắn ta đang ngồi ở trên giường mắt xa cho Vạn Diệc Hoàn. Văn Tắc không chào hỏi, chỉ là chỉnh lại bộ đồ tù nhân vừa bị cảnh sát lôi kéo loạn xạ, anh tựa vào cạnh tường, động tác tay không làm như hút thuốc, anh cân bủ lại một chút hưng phấn của nicotine mà vừa rồi chưa có thỏa mãn, sau đó anh ngẩng đầu nhìn đèn báo động ở trên trần phòng giam, nó vẫn còn phát ra ánh sáng màu đỏ.

Vạn Diệc Hoàn thấy anh đi vào thì ngồi dậy, hắn ta coi trần, bộ đồ tù nhân ném sang một bên, cơ thể cường tráng rõ ràng đã từng qua nhiều năm huấn luyện mà thành. Văn Tắc cao 1 mét 83, nhưng Vạn Diệc Hoàn cũng ít nhất là 1 mét 9, hắn ta vừa đi tới thì đã che đi ánh sáng trên đầu của Văn Tắc.

“Tiểu tử, nghe nói mày là người của Hạo Phong?” Vạn Diệc Hoàn thỉnh linh hỏi.

Văn Tắc dứt hai tay vào trong túi quần, cúi đầu nói, “Mặc kệ là ai, chỉ cần vào đây sẽ có một thời gian không ra được.”

Vạn Diệc Hoàn đột nhiên kéo khung cửa sắt lại, “Thằng nhãi ranh!” Nói xong hai ngón tay hắn ta bóp mặt Văn Tắc, “Hạo Phong làm Long gia biến mất, Long gia có ơn với tao, mày lại là người của Hạo Phong, mày nói xem tao phải làm sao mới coi như là có đạo nghĩa hả?”

Văn Tắc còn chưa nói, phòng giam đối diện đã bắt đầu cổ vũ ồn ào. Họ đều nói Vạn Diệc Hoàn đã trở lại, *mặt trắng nhò*(tiểu bạch kiểm: ở đây có ý là người đàn ông có bộ dạng thư sinh) sẽ phải chống mộng mà chết thôi, bọn người gây rối nhạo báng rất nhộn nhịp, lời nói như từng đợt sóng ngày càng cao không dứt bên tai.

Gương mặt Văn Tắc trái lại không chút thay đổi, anh chỉ nói với Vạn Diệc Hoàn, “Mày muốn như thế nào? Giết tao? Chẳng qua tao chỉ là người gánh tội thay.”

Vạn Diệc Hoàn đánh một quyền trên mặt Văn Tắc, cái gậy của anh va chạm thật mạnh vào song sắt, sau khi hoàn hồn anh chỉ cảm thấy cái mũi nóng lên, máu từ bên trong chảy ra không ngừng, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất. Văn Tắc cảm thấy ý thức của mình lơ mơ, anh mơ hồ trông thấy Vạn Diệc Hoàn nhấc chân hắt ta lên nhưng anh tránh không kịp, liền bị hung hăng đạp một cước vào bụng. Tiếng động lán này rất lớn, cảnh vệ mới theo tiếng động mà đến, anh ta cầm cây côn gõ vào cửa, “Làm gì? Làm gì đó hả? Vạn Diệc Hoàn, anh muốn ngồi tù cả đời phải không? Mới kết thúc quản chế thì đã gây rối rồi!”

Vạn Diệc Hoàn mím môi, hắn ta tức giận liếc nhìn người cảnh vệ, hắn ta nói với Văn Tắc, người đang té ngã trên mặt đất, “Coi như mày gặp may!”

Văn Tắc đứng lên, ho ra hai ngụm máu, một chiếc răng bị rơi ra.

Người cảnh vệ lại gõ cửa, “Này! Anh có sao không, có vấn đề gì không hả?”

Văn Tắc không nói lời nào mà trở lại bên giường ngồi xuống, dùng bộ đồ tù nhân lau máu mũi liên tục. Cảnh vệ thấy anh không lên tiếng thì quờ mắt nhìn Vạn Diệc Hoàn một chút rồi nghe ngang rồi khỏi. Vạn Diệc Hoàn nằm ở trên giường cười nham hiểm, “Mày chờ đó, sớm muộn gì tao cũng giết mày!”

Văn Tắc tựa trên giường, không nói gì cả, máu mũi cuối cùng ngừng chảy, nhưng thỉnh thoảng vẫn chảy ra một ít, Văn Tắc thờ ơ không thèm lau, máu này liền nhuộm một đường màu đỏ trên người anh, như là ranh giới của một dòng sông, nửa trái nửa phải phân biệt rõ ràng.

Vũ Lạp sợ đắc tội với Vạn Diệc Hoàn nên vẫn trốn ở góc phòng, khi Vạn Diệc Hoàn đã ngủ, hắn ta mới lặng lẽ đến chỗ Văn Tắc, lăm la lăm lét thăm nói, “Tiểu tử cậu không phải phạm tội hình sự gây chấn thương à? Tại sao lại không đánh trả?”

Văn Tắc không muốn đề ý, anh mới vừa cúi đầu xuống thì máu mũi lại chảy ra.

Vũ Lạp đến gần nói, “Này cậu thật sự là người của Hạo Phong ở Cửu Long sao? Vào đây lâu như vậy mà tôi còn chưa biết đấy!”

Văn Tắc ngẩng đầu lên, nhìn tấm ván gỗ ở phía trên, anh bỗng nhiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, anh quay đầu nhìn Vũ Lạp hỏi, “Này, làm anh em kiếp này, chắc không có kiếp sau đâu nhỉ?”

Vũ Lạp nghe vậy thì im lặng, hắn ta thu lại khuôn mặt chó săn tin mà ngồi ở bên cạnh anh ngẩn người.

Văn Tắc cảm thấy mệt mỏi, bản thân mình là ai, tại sao lại ở chỗ này, vì ai mà có ngày hôm nay, đối với những vấn đề như vậy, anh đã mệt mỏi. Giống như trước mặt có một ngọn núi, anh luôn nhìn về nó nhưng mãi không đi đến điểm cuối cùng, anh vẫn có thể nhìn thấy điểm gì đó như gần như xa. Mà ngọn núi kia luôn luôn đứng sừng sững, cao cao tại thượng. Nó gọi là trời mệnh mộng, tang thương man mác.

Anh đã chán nản sự lạm dụng vô tận và điên cuồng, con dao sắt bén cùng với cái nhìn cuối cùng của người sắp chết, anh đã chán ghét thuốc phiện ghê tởm và những cô em xinh đẹp, mỗi ngày du đãng khắp nơi không có mục đích. Khi mặt trời toả sáng trên khuôn mặt, rượu bia lạnh lẽo dao động ở trong bụng. Đối với tất cả thứ này, anh vô cùng căm ghét. Văn Tắc tựa đầu vào tường, anh nhìn lên tấm ván gỗ ở trên thật im lặng, không biết lúc nào thì Vũ Lạp đã leo lên, không có bắn súng, không có lái nhái, không có khóc thầm.

Văn Tắc cứ như vậy tựa trên giường thật lâu, cuối cùng anh nhắm mắt ngủ.

Bình thường phạm nhân trong nhà giam đều phải làm việc, một số làm dây chuyền lắp ráp, còn số khác thì làm thủ công. Tuy rằng bọn họ không có hai ngày nghỉ, nhưng vào cuối tuần họ có thể lựa chọn tham gia học phụ đạo. Còn hơn là làm việc, bọn họ đương nhiên sẽ chọn đi học, dù sao cũng không có kiểm tra, không chấm điểm, chỉ cần trùm đầu đi ngủ là được.

Giờ học tiếng Anh của Thanh Thanh được xếp vào mỗi chủ nhật.

Thanh Thanh thật không ngờ chỉ qua một tuần, lúc gặp lại Văn Tắc, ánh mắt của anh quả thật lạnh như băng đến đáng sợ. Anh âm thầm ngồi vào chỗ mình, không chú ý ai. Cả giờ học đều không ngẩng đầu lên. Thanh Thanh nhìn thấy anh viết nguệch ngoạc trên giấy. Râu mọc đầy cằm, tóc cũng thật dài, trông anh có vẻ lồi thối hơn so với lần trước. Cho đến khi tan học, anh cũng không liếc nhìn cô một cái.

Thanh Thanh thấy anh đứng dậy muốn đi, cô vô ý thức lại muốn gọi anh.

“Anh Văn, chờ em một chút!” Nhưng có người bên cạnh lập tức đuổi kịp anh, là một chàng trai gầy gò, tuổi không lớn, nhìn qua khoảng 18, 19 tuổi. Trên mặt chàng trai lộ ra vết thương sưng phù tím bầm, chỗ khoe mắt còn dán thuốc cao, cậu ta thấp hơn Văn Tắc một chút, “Anh Văn, em không sao, thực sự không có việc gì mà, anh đừng đưa ra vẻ mặt phớt lờ em.”

Anh lộ ra vẻ chán chường, bỗng nhiên dừng lại, chàng trai đó liền đứng ở bên cạnh, mặt cậu ta sưng phù nhưng vẫn tươi cười. Văn Tắc không biết phải đối mặt với thằng nhóc không biết trời cao đất rộng này như thế nào, anh nhường lông mày, lại nhìn qua Thanh Thanh đang chăm chú nhìn mình. Văn Tắc đi thẳng qua, nói với Thanh Thanh, “Cô có thể đến nói chuyện với tôi không?”

Tuy rằng không đầu không đuôi, nhưng Thanh Thanh hiểu ý của anh, cô thoáng do dự một chút rồi gật đầu.

“Phải không? Cảm ơn!” Văn Tắc cười, xoay người rời đi.

Câu chuyện về một người đàn ông và một người phụ nữ luôn luôn có khởi đầu thực sự, mà nó có lẽ bắt đầu không rõ ràng, có thể chỉ là một khoảnh khắc lơ đãng, khoan dung, vì thế đã bắt đầu.

Tựa như Văn Tắc và Thanh Thanh.

Cách nhau bởi song cửa kính lạnh như băng, Văn Tắc ngồi ở bên trong, Thanh Thanh ngồi ở bên ngoài, thường thường Văn Tắc trầm lặng một lát, sau đó anh mới hỏi, “Có thuốc lá không?” Thanh Thanh liền đưa cho anh, “Blackstar.”

“Ừm!” Văn Tắc lên tiếng, bộ dáng hút thuốc của anh lúc nào cũng nghiêm túc. Tuy rằng những người làm chung trong nhà giam chỉ cho Thanh Thanh thời gian 15 phút để thăm viếng, nhưng đối với Văn Tắc mà nói thì không sao cả, anh chỉ muốn nói chuyện mà thôi. Đối tượng không thể là phạm nhân trong nhà giam, càng không thể là cảnh sát, vì thế anh chọn Thanh Thanh, điều bất ngờ là cô cũng không hề từ chối.

“Cô có nghe qua cụm từ đen ăn đen chưa?”

Thanh Thanh gật đầu, chờ đợi câu sau.

Văn Tắc cắn điều thuốc trong miệng buồn cười, sau đó anh đưa tay xoa xoa huyệt thái dương ở hai bên, đây là thói quen đặc biệt của anh.

“Sói ăn thịt, nai ăn cỏ, đen ăn đen, ngã về hai phía! Thanh Thanh, cô có biết hay không, xã hội chính là xã hội, không có xã hội đen xã hội trắng. Giống như trong nhà giam này, người phạm tội đều như nhau.” Nói xong, anh lại hút điều thuốc, “Cô đã thấy thằng nhóc đi bên cạnh tôi ngày hôm đó!”

Thanh Thanh gật đầu, “Cậu ta rất trẻ.”

“Mười chín tuổi!” Văn Tắc nói, “Mười chín tuổi thôi, đi theo Hạo Phong đã bốn năm, trong lòng rất sùng bái Hạo Phong.”

“Sùng bái?”

“Đúng vậy, con người chia thành hai loại phức tạp và đơn giản, cô đừng nói là không có ai đơn giản, theo tôi thấy, có rất nhiều người vì sùng bái người nào liền đi theo người đó.”

“Vậy..... Anh thì sao?” Thanh Thanh suy nghĩ trong chốc lát, nhìn không được mà hỏi.

“Tôi?” Văn Tắc nhướn lông mày cười, “Cô nghĩ sao?”

“Tôi cho rằng anh hẳn là loại người đầu tiên!”

“Vì sao?”

“Nếu không anh làm sao vì bạn bè mà đồng ý gánh tội thay? Ngồi tù cũng không sao.” Thanh Thanh nói xong, lại ngẩng đầu nhìn ánh mắt của anh, “Tôi rất tò mò, cuối cùng là loại cảm tình gì khiến anh làm việc này?”

Văn Tắc trầm mặc một chút, trong lúc tự hỏi anh thay đổi tư thế ngồi, không biết suy nghĩ cái gì, nhưng anh không nhìn ánh mắt của Thanh Thanh mà nói, “Hạo Phong là người rất sáng khoái. Kỳ thật ra khỏi thế giới hỗn độn chưa chắc ai cũng có đạo nghĩa, nhưng anh ấy không như vậy, đối với người với mình rất rành mạch. Anh ấy đối xử tốt với cô, không cần cô làm gì để báo đáp. Cô đối xử tốt với anh ấy, anh ấy sẽ nhớ cả đời không quên. Nhưng mà, nếu cô hại anh ấy, dù chỉ là trong ý nghĩ, anh ấy cũng sẽ làm cô biến mất trên đời này, nếu không anh ấy sẽ chẳng ngu yên.”

Thanh Thanh nghe xong, không khỏi lắc đầu, “Thật đáng sợ!”

“Đáng sợ?” Văn Tắc lại cười, “Có lẽ vậy! Nhưng mà tiếp xúc với người như thế rất thú vị, giống như cô cầm một bả đao nổi tiếng, nếu thật sự có bản lĩnh, cô có thể đùa giỡn rất vui, ngược lại thì sẽ tổn thương chính mình. Loại cảm giác này rất kích thích, thật giống như dùng đầu ngón chân đi men theo lưỡi dao, thả lỏng một chút nó liền cắt đứt da thịt của cô. Cô nhìn thẳng nhóc kia, thực ra là do Hạo Phong sắp xếp vào đây, anh ấy cho cậu ta phạm tội một cách lộ liễu để bị bắt giữ, sau đó ngồi tù!”

Thanh Thanh nghe thế bỗng nhiên hiểu được, “Cậu ta đến là để bảo vệ anh sao?”

Văn Tắc hút thuốc không nói lời nào.

Thanh Thanh đưa tay đặt trên cửa kính, “Vây, Hạo Phong đối xử rất tốt với anh.”

Văn Tắc cười lạnh lùng, “Cho nên anh ấy phải một thằng nhóc ngốc nhất vào đây, không để ý sống chết bám sát tôi, thấy tôi không được tự nhiên thì cậu ta sẽ không theo sát, ngay cả người như Vạn Diệc Hoàn cũng không để vào mắt, cô đã nhìn thấy vết thương trên người cậu ta, là do Vạn Diệc Hoàn làm.”

Thanh Thanh muốn nhìn về mặt của anh, nhưng mà anh hút thuốc liên tục khiến sương khói lượn lờ, Thanh Thanh làm sao cũng không thấy rõ, “Chẳng lẽ anh không hề vui vẻ khi Hạo Phong đối xử như vậy với anh à? Trong lòng anh lại lo lắng cho đứa nhỏ kia sao?”

Văn Tắc không nói gì, Thanh Thanh đứng lên, hai tay cô vịn vào cửa kính, cố gắng đến gần anh, cô muốn nhìn về mặt của anh một chút, nhưng lúc nào cũng không thấy rõ, “Tôi nghĩ, anh thật ra là người tốt.” Cô nói.

Văn Tắc hướng về phía trước nghiêng người, khoe miệng anh nở nụ cười, “Là người ai cũng có lương tâm. Chỉ là nhiều hay ít mà thôi!”

Thanh Thanh không thể đáp lại những lời này, hai tay cô buông xuống, không biết trong lòng mình có cảm xúc gì. Nhưng đột nhiên, Thanh Thanh cảm thấy trên tay nóng lên, cô cúi đầu nhìn thấy hai tay của Văn Tắc đã duỗi ra từ song cửa, nắm chặt tay cô.

“Tay cô rất lạnh.” Văn Tắc nói. “Nghe nói phụ nữ tay lạnh, trái tim cũng lạnh, tại sao cô lại không giống như vậy?”

Thanh Thanh nhìn ánh mắt của anh, nói nhiều thế này, ánh mắt của Văn Tắc trở nên trong veo rõ ràng, ở đó trông thấy được sự dịu dàng chân chính. Thanh Thanh hiểu được bản thân mình không thể bỏ mặc anh, thật sự không thể.

Bạn đang đọc truyện *Thời Niên Thiếu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chiếc váy màu trắng

Chuyện diễn ra nhất trong cuộc đời của Thanh Thanh là đến gặp mặt một người phạm nhân trong nhà giam, thời gian họ gặp nhau chỉ có 15 phút vì anh và cô không phải người thân cũng chẳng phải là bạn cũ. May nhờ bạn bè trong nhà giam giúp đỡ, Thanh Thanh mới có thể dùng thân phận đặc biệt để gặp anh. Lúc gặp nhau, cô luôn nhìn đôi mắt của anh, nghe anh nói rất nhiều chuyện. Anh tên là Văn Tắc, khi Văn Tắc nói chuyện, về mặt anh luôn nóng lạnh thất thường, khi thì châm chọc, lúc thì hài hước, khi thì sắc bén, lúc thì lạnh lùng. Mỗi lần Thanh Thanh đến gặp anh, cô đều mặc một bộ đồ màu đen bảo thủ, bởi vì anh từng nói qua, ở trong nhà giam, không cần váy, không cần màu trắng, không cần giày cao gót.

Đôi khi Thanh Thanh tự hỏi, tại sao cô lại cố chấp về chuyện gặp mặt với anh như thế. Cũng có bạn bè đã khéo léo nhắc nhở cô không nên nảy sinh tình cảm với một người ngồi tù.

Tình cảm?

Đó là một nghi vấn. Chỉ ít hiện tại Thanh Thanh vẫn không cảm thấy bản thân mình đang ôm một ảo tưởng không thực tế đối với Văn Tắc, cách đối xử của cô với anh chỉ là do bản tính hoà nhã của mình chứ không phải là ngoại lệ. Mặc dù số lần họ gặp mặt càng tăng lên, Văn Tắc cũng thỉnh thoảng có những tiếp xúc mơ hồ với cô, nhưng Thanh Thanh biết anh không hề nghiêm túc.

Có một lần Thanh Thanh hỏi anh, bình thường được phân phối công việc gì, Văn Tắc trả lời là làm đóng chai nước ngọt. Sau đó anh kể cho cô nghe về những cái nắp chai lớn hơn đầu ngón cái như thế nào, nói xong anh lại nhớ tới mình chưa hút thuốc, anh liền gãi gãi huyệt thái dương bên phải, nói, “Có thuốc lá không?”

Thanh Thanh lấy điều thuốc từ trong gói, khi cô đưa cho anh, ngón tay của họ chạm vào nhau, chỉ một chút thôi, anh nói, “Tại sao tay cô luôn lạnh như

thế vậy?”

Thanh Thanh mỉm cười, “Tôi cũng không biết.”

Văn Tắc châm điều thuốc rồi nói, “Cô có người yêu thích không?”

Thanh Thanh nhất thời chưa xoay người lại, “Cái gì?”

“Người yêu, chính là bạn trai, hoặc là chồng, đều như nhau!” Nói xong, hai ngón tay Văn Tắc kẹp điều thuốc quơ quơ ở sau cửa kính, “Hửm, có không?”

Thanh Thanh buồn cười lắc đầu, “Bạn trai tôi đã xuất ngoại ba năm nhưng không hề có tin tức, không biết thế này có tính như đã bị bỏ rơi không?”

Văn Tắc nhìn cô, “Cô luôn dùng bàn tay lạnh như vậy để chạm vào anh ta sao?”

Thanh Thanh không hiểu, Văn Tắc cười, “Làm tình.”

Thanh Thanh đỏ mặt, cúi đầu nói, “Tôi không có kinh nghiệm về phương diện này.”

“Vì sao?”

“Tôi không biết.” Thanh Thanh nói, “Chúng tôi vẫn chưa có loại cảm giác như thế.”

Văn Tắc bèn nhắc chân bắt chéo, cười nói, “Tại sao cô lại đến đây làm giáo viên tình nguyện? Nơi này cũng không phải là chỗ tốt.”

Thanh Thanh nói, “Lúc tốt nghiệp đại học, có người tới tìm tôi nói là vẫn chưa tìm được người bằng lòng đến đây, vì thế tôi nhận lời.”

“Cô luôn *hữu cầu tất ứng* sao?” (*có mong muốn thì sẽ luôn đáp ứng*)

“Tôi chỉ cố gắng hết sức mà thôi, có gì không đúng sao?”

“Không, không có gì!”

Sau đó là trầm mặc, rất lâu sau, Văn Tắc hút thuốc xong mới hỏi cô, “Đúng rồi, ngày đó cô làm phiên dịch cho ai vậy? Là công việc của cô sao?”

Thanh Thanh liền trả lời, “Công việc của tôi là dịch tiểu thuyết, thời gian rảnh rỗi tôi cũng kiêm chức phiên dịch bằng miệng, luật sư ngày hôm đó là do bạn tôi giới thiệu, tôi không thể từ chối.”

Văn Tắc ờ một tiếng, sau đó nói, “Hôm đó cô không nói tiếng Anh.”

“Vâng, là tiếng Pháp.”

“Cô cũng biết tiếng Pháp à?” Văn Tắc cười, anh cảm thấy bất ngờ.

“Tôi cũng xem như là thông thạo bốn loại ngoại ngữ.” Thanh Thanh ngại ngần trả lời, “Ngoài tiếng Anh và tiếng Pháp ra, còn có tiếng Nhật và tiếng Đức. Trong đó tiếng Anh là thông dụng nhất, mà công việc hàng ngày của tôi là dịch tiểu thuyết tiếng Pháp, nhưng tôi cho rằng tiếng Nhật của mình là giỏi nhất.”

“Vì sao? Cô thích Nhật Bản à?” Văn Tắc hỏi.

Thế nhưng Thanh Thanh lắc đầu thật mạnh, “Không, không, ngược lại với lời anh nói.”

Văn Tắc không khỏi nhướn lông mày, hỏi, “Vậy tại sao....”

Thanh Thanh cười nhạo một tiếng, “Cường địch như tri kỷ! Mọi người đối với thứ không hiểu được, vĩnh viễn không thể chiến thắng.”

Chỉ một câu thôi đã khiến cho Văn Tắc không cười nữa, trong giây phút ngắn ngủi, những cử chỉ lỗ mãng và phóng túng được thu lại, ánh mắt lạnh như băng rơi vào nơi sâu thẳm, anh hỏi, “Cô không sợ sau khi hiểu biết thì lại phát hiện đối thủ cũng không đáng hận như vậy? Thậm chí có một số phương diện còn khiến cô phải khâm phục?”

Thanh Thanh trả lời, “Thứ nên tồn tại trước sau vẫn tồn tại, cho nên làm người chỉ cần dám yêu dám hận, không thẹn với lương tâm, không phải như vậy là được rồi sao?”

Văn Tắc cười ha hả, đó là một nụ cười mà Thanh Thanh chưa từng thấy qua, không có châm chọc và thiếu nghiêm túc, không lạnh lùng và điên cuồng, chỉ là một nụ cười đơn thuần, chứng tỏ anh rất vui vẻ, cảm thấy thú vị, vì thế anh cười giống như một đứa trẻ.

Vì vậy, ở trong mắt của Thanh Thanh, từ đó anh lại có thêm một dáng vẻ.

Vào thời điểm đó, Thanh Thanh từng hỏi lòng mình, tại sao không thể nảy sinh tình cảm với người đàn ông ngồi ở phía bên kia nhà giam?

Thời gian vội vã lướt nhanh.

Thanh Thanh giảng dạy ở trong nhà giam Long Dương đã qua năm thứ tư. Vào đầu năm mới, thời tiết giá lạnh thật đáng sợ. Không chỉ có công việc của Thanh Thanh ngày càng nhiều, mà ngay cả việc làm trong nhà giam cũng nặng nề hơn, vì thế số lần trò chuyện của Thanh Thanh và Văn Tắc từ một tuần một lần trở thành một tháng một lần. Nhưng khoá phụ đạo mỗi cuối tuần của Thanh Thanh vẫn ổn định. Trong lớp học, Thanh Thanh và Văn Tắc không nói chuyện, họ chỉ nhìn nhau vài lần, sau đó tầm mắt tự nhiên dời đi. Có lẽ bởi vì Văn Tắc không quấy rầy cô, càng không gây sự chú ý ở trước mặt cô, Thanh Thanh ngược lại dồn tất cả sự chú ý của mình đặt trên người Văn Tắc.

Ví dụ như cô quan sát vết thương ở trên người anh, chúng luôn nằm ở những vị trí khác nhau. Hoặc là quan sát những người bên cạnh Văn Tắc, chàng trai kia và Vũ Lạp. Hoặc quan sát người nào nhìn Văn Tắc, hơn nữa họ dùng loại ánh mắt nào mà nhìn anh. Càng quan sát nhiều những việc thế này, Thanh Thanh càng cảm thấy vô cùng sợ hãi, cô đã bắt đầu biết được ai muốn thấy anh trở thành trò cười, ai muốn thấy anh chết không từ tế.

Tuy rằng trong cuộc sống gặp phải bao nhiêu người, lại chẳng biết có thể nhớ rõ bấy nhiêu người, nhưng loại tình cảm này không biết đã bắt đầu nảy sinh từ lúc nào. Đối với Thanh Thanh mà nói, loại tình cảm này sinh nhanh nhất lại khiến cô lúng túng nhất chỉ có Văn Tắc. Bạn bè của Thanh Thanh thực sự không ít, nhưng cô không hề cảm thấy quyến luyến người nào, chẳng qua họ đều là những người đi qua vội vã như mưa gió. Nhưng thật không ngờ, có một số cảm giác luôn đến chậm chậm, chỉ khi nào nhận ra mới biết đã không thể xoay chuyển.

Sau ngày 1 tháng 5, Thanh Thanh có cơ hội được hợp tác với một tạp chí du lịch quốc tế cùng đi khảo sát toàn cầu. Bởi vì khả năng phiên dịch nhiều ngôn ngữ của cô được lãnh đạo coi trọng, việc này chắc chắn là cơ hội tốt trời ban cho. Nhưng nghĩ đến Văn Tắc, lòng của Thanh Thanh lại do dự, lúc đầu cô đã từng cố gắng kiềm chế bản thân, lý trí nói với cô mình phải tận dụng thời cơ, đừng làm theo cảm tính. Song, sự thật cuối cùng cũng không cho con người có nhiều không gian để suy nghĩ. Cùng với sự thúc đẩy muốn khởi hành, cô hoàn toàn không thể trốn tránh cảm giác tiếc nuối và khó có thể rời khỏi.

Cô còn nhớ Văn Tắc đã từng nói, “Cuộc sống ở trong tù chỉ có thể làm con rối chịu đựng qua ngày, nhưng đối với tôi, khi được gặp cô, tôi đã trở thành con người.”

Bất luận đây là loại cách thức gì, khi một người đàn ông lặng lẽ bước vào trái tim của một người phụ nữ, như vậy những câu chuyện buồn do anh kể, từng câu, từng chữ đều là tình yêu ở trong lòng của người phụ nữ, chúng sẽ khiến cô bất chấp tất cả mà thương tiếc và say mê người đàn ông này.

Chẳng qua Thanh Thanh không biết phải làm như thế nào, tình yêu của cô lặng lẽ, lặng lẽ đến mức khiến cô bối rối. Thậm chí Văn Tắc chưa hề đề cập qua nửa câu về ý nghĩ của anh đối với chuyện tình cảm, anh không thích cô sao? Sẽ giữ cô ở lại hay không? Nếu có, anh sẽ dùng lập trường gì để giữ cô lại? Thanh Thanh thực sự không nắm chắc chút nào.

Liên tục mấy buổi tối cô đều không ngủ yên, cô luôn chờ đợi đến thời gian ước hẹn đến thăm anh như mọi khi.

Văn Tắc đã ngồi tù được một năm, thân thể rõ ràng gầy đi rất nhiều, chỉ có đôi mắt anh vẫn như thế, ba phần lỗ mắng bảy phần lạnh lùng. Khi cảnh sát đẩy Văn Tắc đi ra, anh nhìn Thanh Thanh, còn chưa cười thì đã ngập trước.

“Một tháng không gặp, cô đã tiêu tụy đi.” Văn Tắc ngồi xuống, anh nhìn chăm chăm vào cô.

Thanh Thanh vừa ngồi xuống lại lập tức đứng lên, một tay cô đặt trên tấm cửa kính, vội vàng hỏi, “Đôi mắt của anh làm sao vậy?”

Văn Tắc sờ soạng miếng thuốc dán trên mắt trái của mình, anh thờ ơ trả lời, “Không có gì.”

Thanh Thanh hỏi, “Tại sao lại như vậy?”

Văn Tắc ngẩng đầu nói, “Bọn Vạn Diệc Hoàn gây rối trong lúc làm đêm gác, tên kia muốn dùng mũi khoan đâm chết tôi.”

Thanh Thanh nhìn anh, trầm mặc thật lâu không nói chuyện, cô không biết phải mở miệng như thế nào. Cô nghĩ, nếu Văn Tắc giữ cô lại, như vậy sẽ làm khó cô. Nếu Văn Tắc không giữ lại... Nếu không giữ lại, cô không thể đoán trước cảm xúc của mình sẽ như thế nào.

Văn Tắc thấy cô không giống như bình thường, vì thế anh gãi đầu, kéo ghế dựa đến phía trước rồi nói với cô, “Có thuốc lá không?”

Thanh Thanh liền lấy điều thuốc từ trong gói đưa cho anh, Văn Tắc vươn tay, trong khoảnh khắc anh nhận được điều thuốc thì bỗng nhiên duỗi tay về phía trước, anh giữ chặt cổ tay của Thanh Thanh, “Cô có việc à?” Anh hỏi.

Thanh Thanh tùy anh nắm tay mình, cô suy nghĩ một hồi mới trả lời, “Tôi phải xuất ngoại, hai ba năm mới có thể trở về.”

Một tay của Văn Tắc vốn nắm lấy Thanh Thanh, tay kia thì đang gạt thuốc ở trên bàn, anh vừa cắn điều thuốc trong miệng, chợt nghe lời nói của Thanh Thanh, anh đột nhiên ngẩn người, điều thuốc rớt xuống, anh bỗng nhiên phát hiện tay mình không nơi lòng ra được.

Văn Tắc còn chưa mở miệng nói thì đã ho khan trước. Có lẽ anh cảm thấy không biết làm thế nào, anh dùng sức lắc đầu muốn bình tĩnh nhưng lại khiến cho ho khan càng kịch liệt. Thanh Thanh thấy anh như vậy, trong lòng cô vô cùng khó chịu, lúc muốn nói chuyện thì cảnh sát chợt đi đến nắm bả vai của Văn Tắc kêu to: “Đã đến giờ, buông tay ra, trở về phòng giam đi.”

Nói xong anh ta liền kéo Văn Tắc đi nhưng không được.

Văn Tắc cảm lấy cổ tay của Thanh Thanh vẫn không chịu buông ra, anh không nói gì, người cảnh sát tức giận nói, “Mau buông tay!” Anh ta vừa nói vừa kéo Văn Tắc thế nhưng anh vẫn bất động. Cổ tay của Thanh Thanh bị Văn Tắc siết chặt khiến mạch máu chảy không thông, cả bàn tay trở nên đỏ bầm, nhưng cô không cảm thấy đau đớn, cô chỉ ngơ ngàng nhìn Văn Tắc, cũng không bảo anh buông tay.

Người cảnh sát kia thấy mình không kéo được Văn Tắc, anh ta lập tức lớn tiếng gọi những người khác đến giúp đỡ, vì thế có hai cảnh sát chạy vào, một người ôm thắt lưng của Văn Tắc lôi anh về phía sau, người kia thì dùng sức kéo bờ vai của anh. Trong tình thế hỗn loạn, không biết khuỷu tay của ai đụng vào mắt trái của Văn Tắc, máu lập tức chảy ra, Thanh Thanh liền hét lớn, “Đừng đánh anh ấy, các người đừng đánh anh ấy!”

Văn Tắc bị cảnh sát lôi kéo loạn xạ, tay kia của anh trước sau vẫn nắm lấy cổ tay của Thanh Thanh, cho đến khi máu ở bên mắt trái rỉ ra khiến đôi mắt anh đau đớn, anh vẫn chăm chú nhìn cô.

Anh muốn ghi nhớ cô trong lòng.

“Buông tay! Tôi nói anh buông tay!” Người cảnh sát then quá hoá giận, anh ta lấy cây côn đánh Văn Tắc mấy cái. Thanh Thanh cảm thấy cổ tay mình đột nhiên sưng nóng lên, cô cúi đầu nhìn mới biết được Văn Tắc đã buông lỏng tay ra, mà đây là lần đầu tiên bàn tay của Thanh Thanh nóng bỏng, mồ hôi lạnh từ lòng bàn tay của cô chảy ra.

Cảnh sát tóm chặt Văn Tắc, máu trên khoeé mắt vẫn còn chảy, anh lại bỗng nhiên ngừng đầu cúi nói với Thanh Thanh, “Đã làm cô sợ rồi, người của xã hội đen là như vậy! Cô đừng xen vào...” Nói xong anh khịt khịt mũi, nói tiếp, “Tôi thật sự không biết nói gì, nhưng mà có thể quen biết cô, tôi cảm thấy rất vui vẻ. Một năm nay đã làm phiền cô đến thăm tôi, thật sự cảm ơn cô. Cho nên, thực ra cô không cần phải đặc biệt đến nói lời tạm biệt.” Văn Tắc vừa nói hết câu, cảnh sát không chờ phút nào liền kéo anh rời khỏi phòng thẩm vấn. Đôi mắt anh vẫn chảy máu, không hề quay đầu lại nhìn cô lần nữa.

Thanh Thanh đứng tại chỗ, nhất thời cô cảm thấy xung quanh mình là một khoảng không trống trải, cô vốn muốn nói rất nhiều, rất nhiều lời tốt đẹp với Văn Tắc, nói với anh sau này ở trong tù phải cẩn thận hơn, cố gắng đừng để xảy ra ẩu đả, còn hai năm nữa là được tự do, đừng chà đạp bản thân mình. Thanh Thanh còn muốn nói với anh, qua vài năm tôi sẽ trở lại, khi đó anh đã ra tù, chúng ta có thể gặp nhau ở bên ngoài. Lúc ấy tôi sẽ làm bạn với anh, nghe anh nói chuyện, cùng anh tán gẫu. Thế nhưng trong 15 phút kia, một câu cô cũng không thể nói ra được. Cô đã im lặng trong 15 phút.

Bọn họ nói lời chia tay, thứ còn lưu lại chỉ là dấu vết của năm ngón tay đỏ bầm trên cổ tay cô.

Văn Tắc bị hai người cảnh sát đẩy về phòng giam, máu trên mặt đã lau đi, nhưng trên quần áo anh vẫn còn dính nhiều vết đỏ loang lổ. Lúc này Vạn Diệc Hoàn và Vũ Lạp đang ngồi trên giường đánh bài, người thua phải để đối phương tát một cái, Vũ Lạp đương nhiên không có gan để thắng, khuôn mặt hắn ta bị đánh đến đỏ bầm. A Á thấy Văn Tắc trở về, cậu ta lập tức lao đến, giọng the thé nói, “Anh Văn, sao lại như thế này? Cảnh sát đánh anh hả?” A Á chính là thằng nhóc mà Hạo Phong đã chuẩn bị để đưa vào đây đi theo Văn Tắc.

Nhịp tim của Văn Tắc đập mạnh trong ngực, anh xoay người ngồi trên giường mình, tuyệt đối không muốn nói chuyện. Trong đầu anh đang suy nghĩ gì, ngay cả bản thân anh cũng không rõ. Vạn Diệc Hoàn thoáng nhìn đôi mắt vừa bị thương của anh, tâm tình hắn ta trở nên tốt hơn, bỗng nhiên hắn ta đem cái tát cho Vũ Lạp đổi thành đập Vũ Lạp rớt xuống giường. Văn Tắc và A Á không muốn quan, họ cũng chẳng thèm quan, những người ngoài cuộc không có khí khái càng không có giá trị để người khác đồng tình.

Trong lòng Vũ Lạp oán giận, nhưng không dám phát cáu, hắn ta ngáy người nửa ngày, rồi lặng lẽ đứng dậy từ mặt đất đi đến bên giường Văn Tắc ngồi.

Vạn Diệc Hoàn giận dữ, quát, “Chó đ*, lại đây cho tao.”

Vũ Lạp nắm chặt ra giường của Văn Tắc, trên mặt hắn ta đã bị đánh đầy vết máu, vừa sưng vừa đỏ, làm sao hắn ta chịu đi qua chứ.

Vạn Diệc Hoàn nổi giận tùy lúc, hắn ta nhảy xuống giường nói với Văn Tắc: “Mẹ nó, ông đây không chọc giận mày, là mày khiêu khích ông đến đây.” Nói xong, hắn ta xé rách chiếc khăn mặt ở đầu giường. Vũ Lạp thấy mình đã thành công dời đi sự chú ý của Vạn Diệc Hoàn thì vội chạy tròn sang một bên *toạ sơn quan hổ ẩn*.* Trong lòng Văn Tắc rối rắm, anh không muốn để ý đến hắn ta chút nào, nhưng A Á sẽ không như vậy, vốc đáng gầy còm của cậu ta vẫn như cũ bỏ nhào qua bắt lấy chiếc khăn mặt buộc chặt trong cổ tay của Vạn Diệc Hoàn. Bàn về sức lực và tầm vóc, A Á không phải là đối thủ của Vạn Diệc Hoàn, chẳng qua cậu ta có một tinh thần không sợ chết, mỗi lần đều khiến Vạn Diệc Hoàn không có biện pháp, hắn ta chỉ đơn giản đánh cậu ta một hồi nhưng lại khiến mình liên tục vi phạm trước mặt cai ngục, cuối cùng bị cường chế giáo dục.

(*) ý nói nhìn người khác tranh đấu với nhau cuối cùng là bản thân thu lợi

Vạn Diệc Hoàn và A Á đánh lộn đã là chuyện thường trong một năm nay, mỗi lần họ đánh nhau, những người ngoài cuộc luôn la hét ồn ào, nguyên nhân đương nhiên không chỉ là xem náo nhiệt, thực ra bọn họ cũng là người đi báo cho cảnh sát biết. Dù sao xem người đánh nhau cũng là một loại lạc thú, nhưng nếu thật sự làm chết người thì cả khu phạm nhân và cảnh sát ở nơi đó sẽ gặp phiền phức lớn.

Quả nhiên, không lâu sau cảnh sát liền đến đây, anh ta đập côn lên song sắt, rồi quát to, “Đánh đi, đánh đi, còn đánh nữa tôi sẽ bắt các người đi quản chế! Há? Đánh đi, đánh cho đầy đủ có nghe không? Mẹ nó, không có ngày nào yên phận cả!”

Vạn Diệc Hoàn thấy cảnh sát đến, hắn ta lập tức dừng tay, khi đi qua bên cạnh Văn Tắc, hắn ta lại mượn cơ hội hung hăng đá Văn Tắc một cước. Đôi mắt Văn Tắc bình tĩnh, anh bỗng nhiên đứng lên, trong gang tấc ngăn cản Vạn Diệc Hoàn. Vạn Diệc Hoàn trừng hai mắt, dĩ nhiên hắn ta có chút không tin.

Hơn một năm nay, mặc cho Vạn Diệc Hoàn khiêu khích như thế nào, Văn Tắc cũng hiếm khi tức giận, nhiều nhất chỉ là tự vệ, từ trước đến nay anh chưa hề chủ động ra tay. Duy nhất chỉ có một lần gây rối ở trong nhà tắm vào hai tháng trước, cảnh sát sắp xếp bọn họ một tổ tám người đi vào tắm. Tám

người dân hàng dọc đi vào thì bốn người dân hàng ngang đi ra đưa thẳng đến phòng cấp cứu, trong đó một là Vạn Diệc Hoàn, một là A Á. Chuyện tám rừa này còn có thể làm sao? Toàn thân bọn họ đều là vết thương, máu và nước bọt, dơ bẩn đến nỗi không còn gì dơ bẩn hơn. Chuyện lần đó khiến cho Vạn Diệc Hoàn bị giam giữ riêng một tuần, hơn nữa bị ép buộc tiếp thu giáo dục tâm lý. Song nói trở lại, nếu không có chuyện náo động ngày đó, cũng sẽ không ai biết được Văn Tắc, người này không chỉ có tướng mạo lịch sự mà thôi, nếu thật sự ra tay thì thủ đoạn rất độc ác. Nói anh *giả heo ăn thịt hổ* (*giả yếu để lừa kẻ khác*) cũng được, không để lộ tài năng cũng được, tóm lại, Văn Tắc là người không thể đùa giỡn. Bản thân Vạn Diệc Hoàn không vì vậy mà sợ anh, chẳng qua những người đi theo hắn ta cũng muốn Văn Tắc im lặng, bởi vì tất cả mọi người đều muốn nhìn hai hổ tranh chấp, ai thắng ai thua. Từ góc độ này mà nói, thực ra Vạn Diệc Hoàn cũng chỉ là trùm ở đây một thân một mình, ở tại nhà giam song sắt này, đánh nhau, gây sự, thậm chí còn dùng một số thủ đoạn để chơi xấu, không có ai là anh em thật sự.

Đôi mắt của Văn Tắc vẫn bình tĩnh nhìn chằm chằm vào Vạn Diệc Hoàn, anh hiếm khi tức giận, điều đó khiến cho hô hấp của anh dồn dập, Vạn Diệc Hoàn không thể lường trước anh có ra tay hay không, bởi vì cảnh sát đang đứng ngay tại cửa nhìn bọn họ. Mắt trái của Văn Tắc đặc biệt đỏ, chính là do lúc này máu đọng lại, nhưng mà trong con mắt kia vẫn phát ra một loại phản nộ không thể nhìn được nữa.

“Anh Văn, dừng tay, cảnh sát đang ở đây!” A Á không ngờ Văn Tắc lại đột nhiên trở nên bức tức, vừa thấy tình huống không ổn, cậu ta liền vội vàng kéo anh về phía sau.

Vạn Diệc Hoàn cũng không muốn vào lúc này để cảnh sát thấy họ đánh nhau, nên hắn ta cũng lùi ra sau vài bước, về tới giường mình ngồi xuống. Một ngày nào đó, hắn ta cho rằng Văn Tắc và mình sẽ liều mạng một trận, không biết vì sao Vạn Diệc Hoàn luôn có sự thúc đẩy này. Đây không chỉ vì Văn Tắc là người của Hạo Phong, càng bởi rằng Văn Tắc khiến hắn ta nhìn không thấu cũng không hiểu.

Cảnh sát thấy bọn họ yên lặng trở lại thì cho là đã ổn, anh ta ở cạnh cửa chân chửi trong chốc lát, rồi cuộc quay đầu rồi đi.

A Á bèn ngồi xổm bên giường của Văn Tắc, vẻ mặt không hiểu rõ, “Anh Văn, hôm nay anh làm sao vậy?”

Văn Tắc ngẩng đầu, nhìn thấy vết thương cũ ở trên mặt cậu ta vẫn chưa lành, nay vết thương mới lại tới, anh chợt cảm thấy đây mới là sự thật. Trong khoảnh khắc, anh vươn tay xoa xoa mái tóc của A Á, thấp giọng nói, “Nhóc con, cậu đừng tham gia vào chuyện này nữa. Cậu có bao nhiêu cái mạng để cho người ta đánh chứ, không phải đã nói, chờ ra tù cậu sẽ theo Hạo Phong mở cửa hàng làm việc để sống qua những ngày thoải mái sao?”

A Á nghe vậy, đôi mắt cậu ta nhát thời đỏ ngầu, cậu ta nắm chặt ống quần của Văn Tắc nói, “Anh Văn, em là một đứa ngốc, nhưng đứa ngốc cũng biết cái gì tốt xấu. Em tin anh. Theo lời nói của lão đại, anh là một người chu đáo, không phải không có lương tâm nghĩa khí. Về sau cho dù ra ngoài, em cũng muốn đi theo anh. Em ngốc như vậy không biết mình có khả năng gì? Sau này anh bảo em làm gì em sẽ làm đấy.”

A Á nói xong liền rơi nước mắt, người ta nói đàn ông không khóc dễ dàng, thực ra không phải đơn giản như vậy. Khóc lóc không hẳn là không phải hảo hán, Văn Tắc luôn rất vui vẻ kết giao với người khác, từ lúc theo Hạo Phong đến nay, Văn Tắc từng nhìn thấy rất nhiều anh em đã khóc, nhưng sự khóc lóc kia chỉ để cho người khác tin tưởng. Trông thấy A Á như vậy, ánh mắt Văn Tắc trở nên phức tạp, không biết suy nghĩ gì, anh nghiêm mặt tựa vào tấm chăn, đưa lưng về phía A Á, anh chỉ trả lời một câu, “Tiểu tử ngốc!”

Nếu nói trên thế giới này mọi người đều không hiểu ý nghĩ ở trong đầu của Văn Tắc, như vậy Thanh Thanh thì sao? Cô có thể hiểu anh không?

Mặc dù Thanh Thanh dạy phụ đạo ở trong nhà giam đã được bốn năm, nhưng cô cũng chẳng hiểu rõ bản chất của cuộc sống trong nhà giam. Cho dù là trong ánh mắt của Văn Tắc, cô cũng không đọc ra được tin tức gì.

Bản hợp đồng chính thức ở trên bàn, giấy trắng mực đen, quyết định tương lai của Thanh Thanh. Nhưng vào thời điểm này cô lại tựa vào sô pha gần người, mãi đến khi trong phòng bếp vang lên tiếng ùng ục, có mùi khét bay ra, Thanh Thanh mới đột nhiên hoàn hồn, cô ngã xuống hai lần mới chạy được vào trong tất van ga, đèn trong phòng bếp đã bị hỏng mấy ngày nay, Thanh Thanh đành phải lần mò trong bóng tối đem chén cháo trứng muối thịt nạc đã nấu hỏng bung ra. Mấy năm qua cô ở một mình trong căn nhà 200 mét vuông, cho nên bất luận là ban ngày hay ban đêm, căn nhà này đối với cô mà nói như là bầu trời mênh mông. Thanh Thanh đem chén cháo đặt trên bàn trà ở trong phòng khách, cô lấy một chiếc muỗng nhỏ ăn từng ngụm.

Văn Tắc thích cháo trứng muối thịt nạc, vì Văn Tắc nói thích nên cô trở về học làm món này. Mãi cho đến bây giờ, sau khi kết thúc công việc mỗi đêm, bữa ăn khuya của cô chính là một chén cháo như vậy.

Thanh Thanh vừa ăn vừa mở ra một quyển nhật ký ở trên bàn, đó là sau khi mỗi lần cô cùng Văn Tắc tán gẫu xong khi trở về thì ghi lại, vô tình đã viết thành một quyển thật dày. Thanh Thanh nhìn tờ giấy trắng, khi dòng chữ đầu tiên đập vào trong mắt, tất cả chuyện đã qua chợt như thủy triều dâng lên trong lòng.

Đó là một câu chuyện không có kết cục, đến nay vẫn còn trong lòng cô, bắt đầu từ khi cô nhìn thấy anh...

Ngày 6 tháng 9 năm 2003, trời trong.

Văn Tắc ngồi ở dãy ghế cuối cùng, anh ấy lại vẽ loạn xạ trên quyển vở, thậm chí không nghe giờ học của tôi. Có lẽ là tôi tự mình đa tình, tôi cảm thấy trong lớp học này ít nhất có một người chăm chú nghe tôi giảng bài. Nhưng anh ấy không có, cho nên tôi hơi tức giận, vì vậy tôi đứng ở trên bục giảng mà chỉ đích danh tên anh ấy, “I think you should show your art around!” (*tôi nghĩ anh có thể triển lãm tác phẩm của anh một chút*)

Cả lớp học vang lên tiếng cười, những người nghe hiểu ý của tôi, mặt khác cũng bắt chước theo cười góp vui.

Nhưng Văn Tắc ngẩng đầu, nghiêm túc trả lời, “But this is for you!” (*nhưng cái này là cho cô*).

Tôi cực kỳ xấu hổ, bỗng nhiên không thể lý giải bản thân mình tại sao lại tận tâm với anh ấy.

.....

Ngày 20 tháng 9 năm 2003, trời mưa.

Hôm nay thật xấu hổ, sau bữa trưa tôi cùng đi với luật sư Quan đến gặp phạm nhân, vừa lúc chạm mặt với bạn gái của Văn Tắc đến thăm anh ấy. Lúc bọn họ nói chuyện tôi đều nghe thấy tất cả. Nhưng có chút bất ngờ, khi anh ấy phát hiện tôi đang ngồi ở bên cạnh, anh ấy chẳng những không giận dữ, ngược lại khẽ bật cười, anh ấy nhìn chăm chăm vào tôi, làm hại tôi luôn phạm sai lầm. Sau khi công việc kết thúc, luật sư Quan đặc biệt dặn dò tôi sau này cần bình tĩnh hơn.

Về đến nhà, tôi nhìn mình trong gương thật lâu, tôi rất muốn biết, anh ấy đang nhìn cái gì.

Ngày 27 tháng 9 năm 2003, trời nhiều mây.

Bên cạnh Văn Tắc có thêm một chàng trai luôn luôn đi theo anh ấy, giống như đàn em lưu manh trong phim truyền hình, cậu ấy chỉ ân cần hỏi han Văn Tắc, còn đối với những người khác thì luôn luôn tỏ vẻ hung thần ác sát. Văn Tắc dường như không thích cậu ấy.

Sau khi tan học, Văn Tắc nói với tôi, “Cô có thể đến gặp tôi không?”

Anh ấy chỉ nói một câu này, nhưng tôi có thể hiểu rõ ý tứ trong đó.

Ngày 28 tháng 9 năm 2003, trời nhiều mây mưa nhỏ.

Hai giờ chiều tôi đến gặp Văn Tắc, dùng thân phận bạn bè để yêu cầu thăm tù. Chuyện này may nhờ dì Lưu giúp đỡ, vì thế tôi còn thiếu đi ấy một ân tình. Nhưng điều quan trọng hơn là, tôi thật sự nguyện ý đi gặp anh ấy.

Lúc người canh sát đẩy anh ấy đi ra, anh ấy lập tức cười với tôi, nói, “Cô đến thật sao?” Giọng điệu của anh ấy lơ đãng như thế.

Đây là lần đầu tiên tôi gặp mặt Văn Tắc ở bên ngoài lớp học.

Cách nhau bởi song cửa, tôi bỗng nhiên cảm thấy có chút khó chịu.

.....

Ngày 19 tháng 10 năm 2003, trời mưa to.

Văn Tắc thích hút thuốc hiệu Blackstar, cho nên mỗi lần đến gặp anh ấy tôi đều mang theo một hộp. Trong 15 phút anh ấy đã hút đến bốn năm điếu, phần còn lại liền trả cho tôi, bảo tôi lần sau nhớ mang theo.

Hôm nay tôi nói với anh ấy tin tức của Hạo Phong ở trên báo, anh ấy luôn lắng nghe cẩn thận. Đối với quan hệ giữa Hạo Phong và anh ấy, tôi không có quyền đặt câu hỏi, anh ấy cũng không nhắc đến.

Tôi chưa từng nghĩ tới, có một ngày, tôi có thể thích ứng với bầu không khí như thế. Không hề nghi ngờ, anh ấy là một người có tội, mà tôi đối với anh ấy có một loại cảm động nhẹ nhàng.

Ngày 11 tháng 11 năm 2003, trời trong.

Tôi hoãn lại một ngày mới đến gặp anh ấy, bởi vì anh ấy nói hôm nay là “Ngày độc thân”, là một ngày cô đơn.

Vì thế tôi mang một phong thư cho anh ấy xem, là của Diệp Hoa gửi tới, trên bưu thiếp chỉ viết qua loa mấy câu: anh ở nước ngoài rất tốt, em không cần phải lo lắng, em muốn thế nào thì như thế đó đi.

Tôi vốn nghĩ sau khi xem xong Văn Tắc sẽ cười, bởi vì ít nhiều đây cũng coi như là chuyện cười trong cuộc sống. Ai ngờ không chỉ sắc mặt của anh ấy trầm xuống, mà còn đánh một quyền trên bàn, sau đó anh ấy buồn bực không lên tiếng.

Tôi cảm thấy trong lòng âm ập, thật là có hơi cảm động, tôi nhìn không được hỏi anh ấy, “Lúc này anh cho rằng tôi đang khổ sở sao?”

Anh ấy không chịu ngắt đầu, chỉ nói, “Vậy cô có buồn không?”

Tôi lập tức trả lời, “Cái này vốn là trò cười để cho anh xem mà.”

“Ha ha!” Anh ấy thật sự mỉm cười, cắn điếu thuốc nói, “Ngốc!”

Ngày 18 tháng 11 năm 2003, trời âm u.

Văn Tắc phát sốt, khi tôi hỏi thăm thì bọn họ nói, “Anh ta bị bệnh, miệng vết thương chồng chéo lên nhau bị nhiễm trùng, sốt cao vẫn chưa giảm, hiện đang nằm ở phòng y tế bên kia, qua vài ngày cô hãy trở lại.”

Tôi không thể gặp anh ấy, đành phải tiếp tục về nhà làm việc. Tôi muốn đợi cho tới khi dịch xong bộ tiểu thuyết này thì bệnh của Văn Tắc có lẽ sẽ khỏe hơn.

Nhưng vào ban đêm, tôi mơ thấy Văn Tắc ngồi ở bên kia song cửa, còn tôi ngồi ở bên này, tôi đang khóc, Văn Tắc thì lại hút thuốc.

Tôi khóc cả buổi tối, anh ấy hút thuốc cả buổi tối.

Trong giấc mơ chúng tôi đều không nói chuyện.

.....

Ngày 14 tháng 12 năm 2003, trời mưa.

Thời tiết rất lạnh, cuối năm nhà xuất bản phải thu bản thảo, công việc của tôi ngày càng nhiều, không thể đến gặp anh ấy mỗi tuần. Nhưng mà hôm qua khi nhìn thấy anh ấy, khí sắc của anh ấy tốt lắm. Anh ấy còn cười nói cho tôi biết, hôm nay là sinh nhật của A Á. Sau đó anh ấy nói rất nhiều chuyện về A Á, ví dụ như cậu ấy làm sao đến Tuyệt Long, làm sao xen lẫn trong đám người của Hạo Phong, sau đó đi theo mãi, chờ đến khi Hạo Phong phát hiện, cậu ấy đã thực sự trở thành người của Cửu Long. Ánh mắt của anh ấy khi nói đến A Á luôn rất dịu dàng, tôi biết, thực ra anh ấy rất quan tâm đến A Á.

Văn Tắc nói, người tốt với anh ấy, anh ấy vĩnh viễn không bao giờ quên.

Ngày 25 tháng 12 năm 2003, trời tuyết.

Hôm nay là lễ Giáng Sinh, tuyết rơi. Tôi đến gặp Văn Tắc, anh ấy rất bất ngờ, bởi vì chúng tôi luôn gặp nhau vào ngày thứ hai, mà hôm nay là thứ năm. Vào ngày này, chúng tôi không nói gì, chỉ cùng nhau ăn cháo trứng muối thịt nạc. Thật không ngờ ở bên trong nhà giam lại nghiêm khắc đến như vậy, chẳng qua là một chén cháo, tôi không những phải ký tên chịu trách nhiệm, còn phải tìm người bảo đảm cho tôi, đi qua một vòng lớn vô cùng phiền toái. May mắn là Văn Tắc rất vui vẻ, anh ấy vừa ăn vừa cúi đầu cười. Chỉ cần nhìn thấy anh ấy như vậy, trong lòng tôi cũng rất vui sướng.

15 phút, rất hạnh phúc.

Ngày 3 tháng 1 năm 2004, trời tuyết.

Tôi bị cảm, không thể đến gặp anh ấy.

Không biết anh ấy có nhớ tôi không, tôi đoán rằng anh ấy sẽ không ngủ yên.

Bởi vì anh ấy là một người trọng tình cảm.

Ngày 17 tháng 1 năm 2004, trời âm u.

Hôm nay trông anh ấy thật buồn ngủ, khi nói chuyện thì luôn nhắm mắt lại. Anh ấy cũng không hút thuốc, chỉ chờ tôi nói chuyện xong thì ừ một tiếng, tỏ vẻ anh ấy nghe được. Tôi nghĩ anh ấy nhất định rất mệt mỏi, nghe nói cảnh sát trong nhà giam nhận một hạng mục sơn gỗ, thời gian rất gấp gáp, nên gây sức ép dữ dội. Tôi nhìn thấy bộ dạng mơ hồ của anh ấy thì đột nhiên muốn giỡn với anh ấy, vì thế tôi nói, “Ngày hôm qua, tôi gặp được một người bạn cũ, anh ấy hỏi tôi bây giờ sống như thế nào? Tôi nói tôi đã kết hôn, ông xã đang ngồi tù.” Tôi vừa nói xong, anh ấy lập tức mờ mắt ra hung hăng nhìn chăm chăm vào tôi, tôi vội nói, “Là chuyện đùa, tôi nói giỡn thôi.” Anh ấy hừ một tiếng, ngáp một cái rồi dựa vào ghế hỏi, “Có thuốc lá không?”

.....

Ngày 14 tháng 2 năm 2004, trời trong.

Anh ấy đột nhiên không chịu gặp tôi.

Ngày 21 tháng 2 năm 2004, trời trong.

Anh ấy không gặp tôi.

Ngày 27 tháng 2 năm 2004, trời trong.

Anh ấy không gặp tôi.

.....

Ngày 21 tháng 3 năm 2004, trời trong.

Thời tiết ẩm áp hơn, tâm tình của con người cũng không tệ. Nhưng anh ấy vẫn không gặp tôi, mà tôi chỉ có giờ học phụ đạo mỗi cuối tuần mới có thể nhìn thấy anh ấy, Văn Tắc vẫn như cũ không chịu liếc mắt nhìn tôi, vẫn về loạn xạ ở trên quyền vờ. Mái tóc của anh ấy đã dài ra làm che khuất khuôn mặt, râu cũng đã mọc ra không ít. Tôi nghĩ anh ấy nhất định rất thiếu nicotine, cho nên khi vào học, anh ấy lấy tờ giấy xoắn lại thành một điếu thuốc mảnh khảnh rồi cắn trong miệng.

Tôi hiểu được tôi rất nhớ anh ấy, đặc biệt là lúc anh ấy nhìn vào mắt tôi khi cùng tôi nói chuyện, nụ cười nhẹ, ngón tay ấm áp, và sự trầm mặc của anh ấy.

Không thể phủ nhận, tôi rất nhớ anh ấy.

Ngày 3 tháng 4 năm 2004, trời nhiều mây.

Tôi nghĩ ra một cách ngu xuẩn để khôi phục lại quan hệ của chúng tôi.

Hôm nay là cuối tuần, tôi mặc chiếc váy màu trắng và mang giày cao gót đến nhà giam lên lớp. Đôi giày cao gót giẫm trên mặt đất vô cùng lớn tiếng khiến anh ấy tỉnh ngủ. Văn Tắc quả nhiên nhìn tôi, tôi thấy có chút kích động.

Lúc tan học, tôi liền đứng tại chỗ chờ anh ấy, với mong muốn anh ấy sẽ tỏ vẻ một chút, tôi như có loại cảm giác đang chờ tha thứ. Tôi mong chờ anh ấy có thể cười với tôi, hoặc là đi ngang qua người tôi để lại vài lời.

Nhưng mà việc ngoài ý muốn của đời người vĩnh viễn đều xảy ra bất ngờ, tôi làm sao biết được ngày hôm nay cảnh sát làm việc thất trách, giáo viên ở lớp bên cạnh bị phạm nhân cắn thành trọng thương, bọn họ ồn ào mất trật tự khiến cho cả lớp học của tôi cũng bắt đầu rục rịch. Một mình tôi đứng trên bục giảng không biết phải làm gì bây giờ, tôi quay đầu nhìn ra cửa thì bỗng nhiên một người đàn ông cao lớn vạm vỡ chạy vào, người đó mặc đồ tù nhân, một miệng đầy máu, hân tã gào thét một tiếng, rồi cuộc xông đến phía tôi. Tôi hoảng sợ quá mức, hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Nếu không phải anh ấy, có lẽ tôi đã bị cắn chết. Nhóm tù nhân này nổi dậy đánh nhau, tôi biết có một số người thừa cơ trả thù những người ngày thường đã từng mạo phạm đến họ, còn số khác thì lợi dụng sơ hở để lên giao dịch, ví dụ như thuốc lá, ma túy hay các loại gì đó giống thế. Chỉ có Văn Tắc, anh ấy ôm chặt tôi. Trong hỗn loạn, chúng tôi chạy ra khỏi lớp học, tôi nhìn thấy cảnh sát chỉ viện ở thật xa đang chạy về hướng này, họ liên tục thổi còi báo động.

Văn Tắc ôm tôi rất chặt, cả người tôi gần như đặt ở trong lòng anh. Có lúc anh ấy bị người khác đánh trúng, nhưng chỉ kêu lên một tiếng đau đớn, tôi luôn muốn ngẩng đầu nhìn anh ấy, nhưng anh ấy vẫn dè dặt của tôi lại, khi tìm được chỗ trống, anh ấy mới mở miệng nói chuyện với tôi, anh ấy nói, “Thanh Thanh, em đừng đến tìm tôi nữa, đừng tìm tôi. Tôi không xứng với em, em hiểu không? Tôi thừa nhận tôi có cảm giác với em, nhưng lương tâm của tôi có hạn, em đừng đến đây chiêm ngời. Nếu lần sau, lần sau em lại mặc váy trắng xuất hiện, tôi coi em như là thiêu thân lao đầu vào lửa, chìm đắm trong truy lạc, tôi liền làm bầm em, tôi sẽ làm như vậy, em có nghe không? Ghi nhớ trong lòng, đừng quên!”

Trong khoảnh khắc, tôi gần như cảm nhận được nụ hôn nóng rực của anh ấy. Đó là ngọn lửa phần kích nhất được giấu kín ở trong đáy lòng của Văn Tắc. Tôi nghĩ, có lẽ ngay từ đầu, chính ngọn lửa này đã làm tôi mê hoặc, mà không phải là sự lỗ mãng, lãnh đạm và nguy hiểm của anh ấy.

.....

Ngày 10 tháng 5 năm 2004, trời trong.

Chúng tôi khôi phục lại mối quan hệ ban đầu.

Đến thời gian quy ước chúng tôi gặp mặt, khi tôi đến thăm anh ấy, anh ấy vừa thấy tôi thì khẽ mỉm cười, ngồi xuống hút thuốc, anh ấy hút điếu thuốc thứ nhất thật lâu, rồi sau đó anh ấy hỏi tôi sống như thế nào.

Tất cả bỗng nhiên trở lại như cũ.

Tất cả như cũ, là trang cuối cùng của nhật ký. Thanh Thanh ngơ ngác một lúc rồi khép lại quyển nhật ký, sau đó cô nhìn xung quanh căn nhà trống rỗng. Rèm cửa phòng khách chưa kéo lại, chén cháo trên bàn cũng đã nguội lạnh, quyển nhật ký bị gió thổi vào làm vang lên tiếng lách cách, cô ngồi một mình tựa vào sofa, ngoại trừ yên tĩnh vẫn là yên tĩnh.

Bỗng dưng, một mảnh giấy kẹp ở trong nhật ký bay ra, rơi xuống bên chân Thanh Thanh, cô không nhặt lên, chỉ là nghiêng đầu nhìn chăm chú, đó là tấm ảnh của Văn Tắc mà thật lâu trước kia cô cất xuống từ tờ báo, tấm ảnh rất nhỏ và mờ.

Thanh Thanh mỉm cười, nhớ tới đánh giá của Văn Tắc về cô lúc trước, anh nói thế này ——

Cũng không phải tất cả mọi người có thể giống cô thản nhiên đối mặt với mọi chuyện. Người phụ nữ nếu quá thích ứng trong mọi tình cảnh, thì nội tâm thường thiếu thốn hiện thực, cho nên đối với những loại người ngồi tù như tôi đều có thể chấp nhận.

Thanh Thanh tựa vào cạnh sofa thờ dài, nghĩ tới nghĩ lui, cô cảm thấy điều cuối cùng mà mình cần chính là một đáp án.

Ngày 24 tháng 5 là một ngày đẫm máu trong lịch sử của nhà giam Long Dương, đó là chuyện mà bất cứ ai cũng không thể dự đoán trước.

Đây cũng là khoá phụ đạo cuối cùng của Thanh Thanh, ở trong túi của cô có một mảnh giấy, cô dự định sau khi tan học sẽ lặng lẽ đưa cho Văn Tắc. Nhưng mà giờ học mới được một nửa thì bỗng nhiên có một nhóm cảnh sát tiến vào, họ kéo tất cả phạm nhân tụ tập ở sân thể dục. Thanh Thanh và những giáo viên khác cũng bị cấm rời khỏi, họ đành phải đi theo phía sau người cai ngục, nhìn thấy ở sân thể dục là một đám người đông nghịt hỗn loạn.

Một người giáo viên cầm loa phóng thanh hét lên, “Là ai lấy trộm súng của cảnh sát, nếu bây giờ giao ra, chúng tôi sẽ không xử phạt!”

Có một số phạm nhân hỏi nhau, có một số thì mang về mặt chăm chọc, qua 15 phút, không một ai đứng ra. Vì thế người giáo viên nháy mắt với bảo vệ ở phía sau, họ liền xông lên đánh một vài người có thái độ tồi tệ.

Người giáo viên lại hỏi, “Giấu súng là việc lớn, là ai trộm hãy mau đứng ra! Nếu không tất cả các người đều bị trừng phạt!”

Trên sân thể dục lập tức có tiếng thỏn thức, không ít người bắt đầu rục rịch, có rất nhiều người làm điệu bộ mình không liên quan với cảnh sát. Chẳng qua rất ồn ào mặc dù ai cũng kìm nén, lại không có người thực sự động thủ, nhưng ngược lại có người không phục, lớn tiếng hỏi, “Các người có bằng chứng gì chứng minh súng là do chúng tôi lấy trộm? Phải, chúng tôi đang ở tù, ngồi tù đều là phạm tội, nhưng chúng tôi không phải đang cải tạo sao, mẹ nó anh không có bằng chứng thì làm sao lại gán tội cho chúng tôi? Còn ra tay đánh người nữa? Coi chừng bố mày tổ cáo mày. Bố mày ngồi tù thì ngồi tù, nhưng mẹ nó vẫn có nhân quyền chứ!”

Người giáo viên không rảnh suy nghĩ nhiều, anh ta sợ rằng sự việc có liên quan đến quản lý nội bộ, bèn vội vàng quát lên, “Trong vòng một giờ, nếu không giao ra súng lục, toàn bộ phạm nhân đều bị giam giữ, hơn nữa phải chịu cường chế điều tra!”

Cường chế điều tra chính là đem phạm nhân cời ra hết để lục soát, điều này chắc chắn là một loại sỉ nhục lớn. Trên sân thể dục lập tức nổi lên vài tiếng phẫn nộ, Thanh Thanh đứng ở ngoài lưới an toàn kinh hồn bạt vía, dường như cô có linh cảm không tốt. Thanh Thanh còn chưa kịp tìm ra Văn Tắc giữa đám đông hơn nghìn người kia, thì trên sân thể dục đột nhiên có tiếng súng vang lên, một người cảnh sát ở trên bục ngã xuống dưới, rõ ràng là bị trúng đạn. Lúc này, người giáo viên mới phát hiện nguy hiểm đang ở gần trước mắt, cả sân thể dục hỗn loạn, có rất nhiều phạm nhân tranh nhau mở lưới an toàn, họ bắt đầu điên cuồng tập kích cảnh sát.

Văn Tắc đứng ở mép sân thể dục, anh liếc mắt nhìn vị trí của Thanh Thanh, trong lòng anh chợt cảm thấy không ổn, anh quay đầu chạy về phía cô.

Thanh Thanh và những giáo viên khác ở bên kia đều sợ đến mức hồn vía lên mây, họ không biết làm sao. Thanh Thanh nhìn xung quanh, vội vàng tìm kiếm Văn Tắc, cô hướng về nơi đang điên cuồng giằng co.

Đời người như giấc mộng, thường thường ở trong hỗn loạn chỉ cần một cái liếc mắt có thể nhìn rõ tình cảm. Hoặc là vì yêu, hay vì nguyên nhân khác.

Thật như Văn Tắc chạy về phía Thanh Thanh, Thanh Thanh tìm kiếm Văn Tắc, thời khắc mà ánh mắt của họ gặp nhau, nhịp tim đập mạnh cùng lúc khiến họ rõ ràng cảm nhận được sự cô đơn và sự an ủi ấm áp. Cô đơn chính là trước khi bọn họ gặp nhau, bọn họ đã chịu đựng sự quạnh hiu. Ấm áp chính là sự ràng buộc khó có thể phân chia làm cho bọn họ không hề cô quạnh.

Đời người như giấc mộng, đáp án từ trước đến giờ chỉ có một —— nói cho tôi biết, bạn muốn điều tàn hay là nở rộ?

Bạn đang đọc truyện *Thời Niên Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Hoa mắc cỡ

Văn Tắc chạy liều mạng, từ góc độ của Thanh Thanh mà nhìn qua, anh gần như điên cuồng hơn những phạm nhân khác. Thanh Thanh lo lắng nhìn anh, mãi cho đến lúc anh chạy đến trước mặt cô, Thanh Thanh không suy nghĩ gì liền ôm chặt lấy anh, cô thật sự cảm thấy lần này mình sẽ chết.

Văn Tắc lại nắm tay cô, lạnh lùng nói, “Đừng ôm anh chờ chết, đi theo anh.” Vừa nói anh vừa vội vàng kéo cô vượt qua khán đài của sân thể dục, phần lớn phạm nhân đều nhắm về phía cổng lớn, nhưng Văn Tắc dẫn Thanh Thanh đi về mặt sau của cổng trường quét sơn. Anh suy đoán với tình hình bây giờ, cảnh sát sẽ nhanh chóng trấn áp cuộc nổi loạn, trước đó anh nhất định phải đưa Thanh Thanh đến một nơi an toàn.

Bọn họ chạy không ngừng cho đến khi xung quanh không còn những âm thanh ồn ào đáng sợ kia, Văn Tắc mới từ từ dừng lại. Anh quay đầu trông thấy Thanh Thanh đỏ đầy mồ hôi, trên mặt cá chân còn có vết máu bị rạn nứt. Thanh Thanh thở hồng hộc, cô biết rõ đây không phải là lúc dừng lại, nhưng cô cảm thấy mình có muôn vàn lời nói nghẹn ở trong lòng mà cô muốn bày tỏ.

Khi đó bầu trời xanh thẳm, cuộc bạo động đẫm máu ngay tại nhà giam Long Dương, nhưng Văn Tắc dường như biết được bí mật của cô, mái tóc anh tựa như làn mây bông bồng bềnh nhanh chóng che giấu tầm nhìn xanh thẳm của Thanh Thanh. Anh dùng nụ hôn phù kín đôi môi cô, chợt thừa nhận nồng nóng ở đáy lòng mình và chiếm hữu dục vọng đầy nóng bỏng. Thanh Thanh giống như người phụ nữ như thế, khi tình yêu bắt đầu là lúc có thể cảm nhận sâu sắc cánh cửa sổ phận được mở ra. Cô chưa bao giờ có được nụ hôn chân thật như vậy.

“Thanh Thanh, em thật sự có thể đi. Nếu ba năm sau khi em trở về mà anh vẫn còn sống, đến lúc đó, anh nhất định sẽ cho em hạnh phúc. Nhất định.” Văn Tắc ôm cô vào trong ngực, anh bắt ngờ hứa hẹn với cô.

Thanh Thanh đã mất đi lời nói, cô biết Văn Tắc lúc nào chờ mong câu trả lời của cô, lúc nào thì hiểu rõ ràng tất cả những gì trong trái tim. Cô cố gắng ở lại trong vòng tay của anh, tự hỏi cả đời này rốt cuộc là muốn điều tàn hay là nở rộ.

Văn Tắc xoa xoa đôi môi cô, “Em hãy nghe anh nói, em trốn ở đây, không được đi chỗ nào cả, chờ cảnh sát đến đây, em hãy theo bọn họ.”

Thanh Thanh gật đầu, “Sau này, em sẽ trở lại tìm anh.”

Văn Tắc chưa kịp trả lời thì ở phía sau lại có khách không mời mà đến, Vạn Diệc Hoàn cầm theo một cây gậy sắt, e rằng là hắn ta lấy từ lan can ở đây,

hắn ta bỗng đứng cười nói, “Tao đã sớm nói sẽ không bỏ qua cho mày.”

Thanh Thanh ngẩn người, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Văn Tắc nhìn thẳng vào Vạn Diệc Hoàn, anh thật không nghĩ tới ở thời điểm quan trọng này lại chạm mặt với hắn ta. Anh dùng sức nắm tay Thanh Thanh, “Em tránh ra một bên, đừng nhìn! Cảnh sát sẽ lập tức đến đây.” Nói xong anh liền xé rách bộ đồ tù nhân rồi bắt đầu ra tay với Vạn Diệc Hoàn.

Văn Tắc sử dụng súng rất tốt, anh hiếm khi đánh tay không với người khác, đi theo bên cạnh Hạo Phong anh thường lập công với kỹ thuật bắn súng của mình. Nếu cần thận suy nghĩ thì loại lưu manh như anh cũng không nhiều.

Gậy sắt ở trong tay Vạn Diệc Hoàn còn có mấy vết gỉ sét, kèm theo chiếc gậy xoay không ngừng trong tay hắn ta, Vạn Diệc Hoàn không lưu tình chút nào, Văn Tắc vừa tránh vừa nghiêng người với ý đồ dụ hắn ta ra khỏi chỗ này. Không ngờ Vạn Diệc Hoàn bỗng nhiên vung gậy sắt đập vào đầu anh, Văn Tắc đau đớn ngã xuống đất, bắp chân anh bị đâm một lỗ làm cho máu tuôn ra.

“Đứng lên, Văn Tắc! Đứng lên, để tao biết mày là loại người gì!” Vạn Diệc Hoàn nói xong lại vung tay, hướng lên đầu anh đập xuống.

Văn Tắc quay đầu đi, nắm lấy cây gậy sắt, anh nhân tiện nhắm vào đôi mắt không ổn định của Vạn Diệc Hoàn mà đập một cước, Vạn Diệc Hoàn bị trúng chiêu, nghiêng ngả lùi về phía sau vài bước. Hắn ta thở gấp hai tiếng rồi đối diện với Văn Tắc đã đứng lên, anh hỏi, “Tại sao mày luôn không chịu buông tha cho tao? Tao không có thù oán với mày.”

Vạn Diệc Hoàn hừ một tiếng, “Kỹ năng và động tác của mày, có lẽ đã quá tiêu chuẩn, nó luôn làm cho tao nhớ đến trước kia, lúc đó tao bị một tên cảnh sát truy đuổi giống như con chuột chạy qua đường trốn đông trốn tây!”

Văn Tắc nghe vậy thì sắc mặt hơi thay đổi, anh chợt đứng lên nhặt lấy viên gạch coi như vũ khí, anh nói với Vạn Diệc Hoàn, “Mày buông tha cho tao, tao sẽ buông tha cho mày.”

Vạn Diệc Hoàn cười lạnh, nắm lấy gậy sắt nói, “Trước kia Long lão gia đã hỏi tao, trên giang hồ này đánh giết lẫn nhau, loại người nào là đáng hận nhất? Tao đã nói là loại giống con chuột trong cống ngầm.” Nói xong, hắn ta lại xoay cây gậy xông lên, miệng còn nói, “Mẹ nó là loại người như mày đấy!”

Sắc mặt của Văn Tắc thường ngày luôn không hề gọn sóng, lúc này lại vì những câu nói của Vạn Diệc Hoàn mà trở nên hoảng hốt bất an, ngay cả một tay cầm viên gạch cũng không nắm chắc, cho đến khi nghe được tiếng thét chói tai của Thanh Thanh, anh mới phát hiện gậy sắt của Vạn Diệc Hoàn đã đập mạnh trên đầu anh. Văn Tắc trốn không kịp nên anh dứt khoát đập mạnh vào phía sau lỗ tai của hắn ta. Điều đó là do A Á nói với anh, khi đánh người, khuôn mặt và cái ót không phải là hiệu quả nhất, mà là vị trí của huyệt ở cạnh khuôn mặt. A Á nói, nơi mà một người ít bị thương có khả năng đó chính là vị trí chết người.

Văn Tắc chịu một gậy của Vạn Diệc Hoàn nên trên đầu có một lỗ hồng lớn, huyết tương nhuộm đỏ toàn khuôn mặt. Anh trừng đôi mắt nhìn Vạn Diệc Hoàn, anh cắn răng chờ hắn ta ngã xuống trước. Thanh Thanh ở một bên trông thấy toàn bộ sự việc khiến cô hồn vía lên mây, thậm chí cô đã ngã vài lần trước khi chạy đến chỗ Văn Tắc, trong khi đó Văn Tắc sắp không thể chống đỡ nổi. Đôi mắt của Vạn Diệc Hoàn cũng đầy máu, hắn ta mơ mơ hồ hồ nhìn thấy có người con gái đỡ lấy Văn Tắc, cuối cùng hắn ta chống đỡ hết nổi mà ngã xuống đất, bên người hắn ta chẳng có ai cả, đến lúc này hắn ta mới cảm thấy vô cùng cô đơn. Trong khoảnh khắc hắn ta ngã xuống, hắn đột nhiên mắng một câu, “Chó đ*!” sau đó không còn tiếng động.

Văn Tắc chỉ chờ cho Vạn Diệc Hoàn nhắm mắt thì anh có thể yên tâm, anh chợt ngã vào trong lòng của Thanh Thanh, cả người anh đều là máu. Thanh Thanh ấn chặt vết thương ở trên đầu anh, một giọt nước mắt gần như thành một đường dài rơi vào bên trái khuôn mặt của Văn Tắc, từ giữa vết máu chảy xuống một đường, ngược lại như là Văn Tắc đang khóc. Thanh Thanh nói, “Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy!”

Văn Tắc muốn đưa tay trấn an Thanh Thanh, nhưng mà anh đã dần dần mất đi tri giác, tầm nhìn của anh từ một mảng trời xanh thắm hoá thành bóng tối vô biên. Thanh Thanh của anh làm sao biết được lúc này đây anh thật sự rất yêu cảm xúc này của cô? Nếu một người đàn ông khi chết đi vẫn được ở trong lòng của người phụ nữ mình yêu, người phụ nữ ấy vì anh ta mà khóc, như vậy anh ta sẽ không cảm thấy cái chết quá lạnh lẽo. Bởi vì lúc người đang chết họ đều ích kỷ, chỉ khát khao được chết bình thân mà thôi.

Thanh Thanh không dám lay động Văn Tắc, thế nhưng cô nhìn thấy anh nhắm mắt lại không mở ra nữa, cô nhất thời cảm thấy sợ hãi vô cùng. Thanh Thanh ngẩng đầu nhìn xung quanh, rốt cục cô trông thấy một bên của công trường có cảnh sát đang tới gần. Cô đã chịu đựng đủ rồi, những người thân nhất đã rời xa cô, một tay của Thanh Thanh toàn là huyết tương âm ỉm của Văn Tắc, tiếng gào thét của cô tựa như đang đánh cuộc với số phận. Khi đó cô không nhớ rõ gì cả, lúc cảnh sát đưa Văn Tắc đi cấp cứu, cô vẫn còn la to cứu mạng.

Cô cảm thấy đau buồn cho sự mong manh của cuộc sống, bởi vì không có cảm xúc nào có thể vượt qua loại cảm giác yếu đuối này.

Chuyện xảy ra ở nhà giam Long Dương được đưa lên báo chí, cả thành phố Tuyết Long từ đầu đường đến cuối ngõ đều bàn luận về chuyện này. Một vài người cấp cao của nhà giam đều bị tạm thời đình chỉ công tác, chờ đợi cấp trên phái người xuống điều tra, quét sạch ngọn nguồn.

Văn Tắc nằm ở bệnh viện một tháng rồi trở lại phòng y tế của nhà giam, sau khi trở về anh mới biết được, A Á đã chết.

Bác sĩ chỉ nói là não cậu ta bị tắc nghẽn, hơn nữa do bị bạo lực tổn thương trong thời gian dài mà tích lũy lại. Sắc mặt của vị bác sĩ kia chiếu vào trong mắt Văn Tắc tựa như muốn nhấn mạnh với anh trong thế giới thiện ác luôn luôn thay đổi, đền mạng là chuyện bình thường. Văn Tắc liền nôn ra máu ngay tại chỗ, anh nhắm mắt khóc lớn tiếng.

Xét thấy thương thế của Văn Tắc nghiêm trọng, nhà giam nghiêm cấm trong một tháng không cho phép anh gặp mặt người thân và bạn bè. Vì thế Thanh Thanh không thể đến gặp anh. Với quan hệ của cô và anh, cô không có lập trường để ra đối xử đặc biệt.

Mỗi ngày Thanh Thanh đều đến nhà giam hỏi thăm tình trạng của anh, cũng may là cô đã dạy học ở trong này bốn năm, quen biết cũng không ít người từ nhiều cấp bậc khác nhau. Cô bận ba hơn nửa tháng, cuối cùng trong một ngày mưa dầm đã gặp được Văn Tắc.

Văn Tắc cơ bản đã hồi phục, bởi vì vết thương ở trên đầu cho nên khi giải phẫu anh đã cạo sạch tóc. Chuyện cũng đã hơn hai tháng, tóc mới của anh đã mọc ra ngắn ngắn. Văn Tắc ngồi ở bên song cửa, biết rõ đây là cuộc trùng phùng sau vụ tai nạn, nhưng anh cũng không đành lòng nhìn cô một cái.

Thanh Thanh thấy anh khoẻ hơn rất nhiều, nhất thời cô đỏ mặt, khẽ nghẹn ngào hai tiếng rồi mới nói, “Em không đi.”

Văn Tắc nghiêng đầu cười, một hồi sau anh mới nói, “Anh đã mệt lắm rồi...”

Thanh Thanh đưa tay qua song cửa, một ngón tay của cô chạm vào ngón tay của anh, “Em đã suy nghĩ rõ ràng, anh suy nghĩ rõ ràng chưa?”

Văn Tắc nhìn cô, lắc đầu, “Em sẽ hối hận đấy.”

Thanh Thanh nói, “Anh có yêu em không?”

Văn Tắc không trả lời.

Thanh Thanh nói, “Em yêu anh.”

Văn Tắc không trả lời.

Thanh Thanh lại nói, “Chúng ta kết hôn đi.”

Văn Tắc ngẩng đầu, tay kia vỗ về tay của Thanh Thanh, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

“Thanh Thanh, bây giờ anh chỉ có hai bàn tay trắng.” Anh nói.

Thanh Thanh cười, “Không sao, em có xe, có tiền để dành, có nhà, cũng có công việc, còn có rất nhiều thời gian và ý tưởng. Chỉ là không có anh thôi, em nguyện ý sống chung với anh.”

Loại tình cảm này thay đổi ở trong đáy lòng từ khi Thanh Thanh quen biết Văn Tắc là cảm xúc vùng vẫy lại đấu tranh, lắng đọng lại kết tủa. Thời điểm không chịu thừa nhận, loại tình cảm này giống như là một kỳ tích, ít nhiều đều có vẻ vô lý, nhưng mà sau khi thừa nhận, tình cảm cuồng nhiệt này đã chiếm giữ quãng đời còn lại.

Văn Tắc nói, “Nếu cưới em, anh sẽ không được chết từ tể.”

Văn Tắc nói, “Thực ra anh yêu em.”

Ở giữa năm tháng mờ mịt, trái tim của con người có thể không bao giờ thay đổi, không thể biết được đáp án. Cũng có lẽ sự thay đổi không phải của nội tâm mà là cuộc sống của bản thân. Cuộc sống thay đổi, vì thế chúng ta cần phải thích ứng, thích ứng với cảm giác có rất nhiều người nán lại ở trong lòng chúng ta, thích ứng với những khuấy động vướng bận quanh quẩn ở trong đầu, thích ứng những nụ hôn và sự yên ổn, và nếp nhăn như là một cuộc hành hương.

Thanh Thanh nhận được một câu trả lời mà cô tin tưởng suốt đời, vì thế Thanh Thanh khóc, cô nắm tay Văn Tắc nói, “Hãy tha thứ cho em, chỉ khóc lúc này thôi.”

Mùa hè ở thành phố Tuyết Long là mùa thường thấy cầu vồng nhất, đó là kỳ quan độc đáo của Tuyết Long, xuyên qua giữa những toà cao ốc đứng san sát nhau, cầu vồng ba màu nhỏ thật là xinh đẹp. Phía dưới cầu vồng là những con người đang tồn tại, mà Thanh Thanh và Văn Tắc đang ở trong dòng người đó.

Ba mẹ của Thanh Thanh đã qua đời sớm vì hoả hoạn, chỉ để lại cho con gái căn nhà và di sản, cùng với một khoản tiền bảo hiểm bồi thường không nhỏ. Khi còn sống bọn họ cũng làm công việc phiến dịch, họ đã dịch một số lượng lớn tác phẩm xuất sắc trong và ngoài nước, những lời văn này khiến cho lòng dạ của bọn họ cõi mờ, hiểu rõ cuộc sống con người, vì thế bọn họ đã dạy dỗ Thanh Thanh một cách ôn hoà và thích đáng. Thanh Thanh có thể có lý tưởng của riêng mình, lựa chọn của chính mình và kết quả của chính mình, đối với những điều này ba mẹ của Thanh Thanh không bao giờ áp đặt hay can thiệp.

Ba của Thanh Thanh từng nói với cô: sinh ra chính là gặp nhau, trưởng thành chính là ly biệt, vui vẻ là con, đau khổ cũng là con, quên đi là con, cố chấp cũng là con, hận là con, oán là con, yêu và kiên trì cũng là con. Thanh Thanh con phải quý trọng bản thân.

Lúc ấy Thanh Thanh hỏi, ba, con phải quý trọng bản thân thế nào?

Ba nói, vào giây phút con cảm thấy yếu đuối nhất trong cuộc sống mà vẫn gìn giữ bản thân mình thật tốt thì đó chính là lúc con quý trọng bản thân nhất.

Thanh Thanh đã đem những lời này viết vào nhật ký, năm ấy cô mười bảy tuổi, mới vừa kết thúc một mối tình mơ hồ. Mười bảy tuổi, cô cũng không thiết tha chuyện nam nữ, nghĩ đến dự vọng cũng đã cảm thấy xấu hổ, nguyên nhân có lẽ trong lòng cô có một lý tưởng lớn lao, cô hy vọng mình có thể học được các loại ngôn ngữ, đi du lịch khắp nơi trên thế giới. Thế nhưng hai năm trong chớp mắt, tiết tấu của số phận lại đột nhiên tăng tốc, ba mẹ của cô cùng lúc qua đời bởi một vụ hoả hoạn lớn, từ lúc đó Thanh Thanh bắt đầu cuộc sống ngày đêm cô độc, làm một mình, ngồi một mình, nằm một mình.

Những việc mà Thanh Thanh đã trải qua có thể nói là một trời một vực so với Văn Tắc, nhưng Thanh Thanh tin tưởng, ở giữa biển người mệnh mông có vô số những cuộc gặp gỡ bất ngờ, gặp phải một người không có bất cứ liên quan gì với bạn, nhưng rơi vào tình yêu của bạn.

Ngày 8 tháng 10 năm 2005, Quốc Khánh vừa kết thúc, Thanh Thanh liền mang theo giấy tờ chứng nhận có liên quan đến cục dân chính xin kết hôn.

Người nhân viên hỏi, “Chồng cô đâu?”

Thanh Thanh nói, “Anh ấy đang ngồi tù. Tôi đã mang đến văn kiện căn cứ xác thực của tôi và anh ấy, nếu còn thiếu gì nữa hãy nói cho tôi biết.”

Người nhân viên ngạc nhiên, anh ta làm đăng ký kết hôn cho người khác cũng đã được mười năm, nhưng chưa từng gặp qua trường hợp như thế này, “Vậy cô có thể chờ lúc chồng cô ra tù rồi trở lại xin kết hôn.”

Thanh Thanh nói, “Cám ơn, bây giờ cũng có thể, chúng tôi là hợp pháp.”

Người nhân viên cầm tài liệu và đơn xin phép, rồi lại nhìn đến tấm ảnh của Văn Tắc, thật là một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai phi thường, trong lòng người nhân viên không khỏi cảm thấy đáng tiếc. Anh ta ngẩng đầu nhìn Thanh Thanh, suy nghĩ một chút, lại nói, “Cô Thanh Thanh, tôi đã làm công việc đăng ký kết hôn mười mấy năm nay nhưng chưa thấy qua một trường hợp nào giống như cô. Dường như việc hôn nhân này không nghiêm túc mà cô lại muốn kết hôn. Chồng cô không ở bên cạnh cô, chồng cô đang ngồi tù, đã từng phạm tội, mất đi tự do cá nhân, ngay cả tài sản cố định cũng không có.” Nói xong anh ta cười một cái, “Xin lỗi, tôi không thể chấp thuận.”

Thanh Thanh sớm đã nghĩ đến khả năng này, vì thế cô lại đưa ra giấy chứng nhận tài sản của mình và báo cáo kiểm tra sức khỏe của hai bên, cô đem những tài liệu này đẩy đến trước mặt người nhân viên, cô chân thành nói, “Tiên sinh, xin anh tin tôi, cơ thể của tôi và anh ấy đều khỏe mạnh, tôi còn có căn nhà là của hồi môn. Trừ phi bản thân chúng tôi không muốn, nếu không thì không có điều kiện pháp luật nào có thể bác bỏ hôn nhân của chúng tôi. Nếu không nữa thì, trừ phi pháp luật không cho phép yêu đương.”

Người nhân viên nghe Thanh Thanh nói xong thì không khỏi ngơ ngác một hồi lâu. Chuyện này giống như vở bi hài kịch ngắn ngủi, ngay từ đầu đã cảm thấy buồn cười, một người đẹp như hoa như ngọc phải gả cho một người đàn ông thân đang mang tội, người bên ngoài đương nhiên suy đoán trong đó chắc có ẩn tình gì khác, tốt nhất là người đẹp eo thon này vì tiền tài mà chịu thiệt. Nhưng mà nói mấy câu lại cảm thấy đáng buồn, một người phụ nữ dịu dàng thanh cao mà phải một mình đến xin kết hôn.

“Nếu tôi chấp thuận đơn xin kết hôn này.” Người nhân viên do dự một chút, “Sau này cô sẽ hận tôi chứ?”

Thanh Thanh cười, “Sẽ không.”

Người nhân viên gật đầu, “Có người làm chứng không?”

Thanh Thanh chần chờ một chút, “Không cần lo lắng đến điều này.”

Người nhân viên lại gật đầu, trầm mặc một lúc rồi mới nói, “Tôi có thể chứ?”

Thanh Thanh hơi kinh ngạc nhìn anh ta, cô lập tức gật đầu nói, “Cám ơn.”

Ngày hôm sau Thanh Thanh mang giấy chứng nhận kết hôn vào nhà giam thăm Văn Tắc, đây là cuộc gặp mặt giữa vợ và chồng, danh chính ngôn thuận. Dựa theo quy định của nhà giam Long Dương, thời gian vợ chồng gặp nhau là một giờ. Trước đây người cai ngục đối xử rất tử tế với hai người, biết bọn họ đã kết hôn, anh ta không nói tiếng nào mà chuẩn bị một bộ đồ tù mới đưa cho Văn Tắc, còn tặng một gói thuốc lá. Sau đó nhìn thấy Thanh Thanh đến thăm anh, người cai ngục khẽ nói với Thanh Thanh một câu, “Chúc mừng.”

Thanh Thanh chỉ mỉm cười, không cảm thấy lúng túng, khuôn mặt cũng không ửng đỏ, cô quay đầu lại tiếp tục nói chuyện với Văn Tắc. Thực ra trong lòng của bọn họ lúc này vô cùng xúc động, nhưng loại xúc động này chỉ giới hạn ở giữa hai người bọn họ. Đó là một loại cảm giác cùng sống nương tựa lẫn nhau, bởi cảm giác này khiến cho bọn họ càng hưởng thụ sự tâm thuong và ngọt đắng của cuộc sống hơn. Ở trong mắt họ, dù cho người khác thấy cuộc hôn nhân này như thế nào cũng không sao cả.

“Em đã bố trí lại căn nhà lại một chút, còn dán giấy song hi, ngoài ra em còn mua cho anh vài bộ quần áo, tuy rằng bây giờ anh chưa cần đến, nhưng em có thể cất giữ trong ngăn tủ.” Một bàn tay của Thanh Thanh nắm lấy tay của Văn Tắc, tay kia thì cầm quyển sổ đọc lại những ghi chép trong đó cho Văn Tắc nghe, tất cả đều là đồ dùng gia đình vì kết hôn mà cô đã đặt mua.

Văn Tắc bùi ngùi cười, “Em mua gì cho mình?”

Mặt Thanh Thanh đỏ lên, cúi đầu nói, “Nước hoa.”

Văn Tắc ngó ra trong giấy lát, anh cảm thấy trái tim mình xúc động, nếu giờ phút này có thể ôm cô, anh tình nguyện trả giá hết thảy.

Nhưng anh chỉ nắm chặt tay cô, bàn tay cô mềm mại trắng nõn, ngón tay thon dài, tuy rằng luôn cảm thấy lạnh như băng nhưng lại khiến người ta có cảm giác giống như bạc hà. Bỗng nhiên anh ngẩng đầu nói, “Anh xin lỗi, ngay cả nhẫn anh cũng không có.”

Thanh Thanh nói, “Chờ anh ra ngoài, chúng ta cùng nhau đi mua.”

Sau khi Thanh Thanh và Văn Tắc ở cùng nhau, cô không còn khóc nữa, không có gì miễn cưỡng, cô chỉ là cảm thấy vì mình mà phần đầu khó tránh khỏi cũng sẽ khóc vì mình, nhưng vì người khác mà phần đầu vĩnh viễn cũng sẽ cảm thấy tự hào về mình.

Thanh Thanh sẽ không hối hận.

Mười một ngày sau có rất nhiều công việc đọng lại, Thanh Thanh bắt đầu làm việc, cho nên số lần gặp mặt Văn Tắc đã giảm xuống. Bởi vì chuyện của Vạn Diệc Hoàn và A Á, trong nhà giam tụ tập một nhóm người *kính nhi viễn chi** đối với Văn Tắc, ngày tháng của Văn Tắc tương đối yên ổn.

(*) *kính trọng nhưng không gần gũi*

Trong thế giới tân hôn của hai vợ chồng, chưa đến nửa năm mà số lần gặp mặt chỉ có thể đếm trên đầu mười ngón tay. Tháng này qua tháng khác, mùa hè của của thành phố Tuyết Long đã đi qua, mùa thu cũng trôi qua, thành phố Tuyết Long hoá thành một thành phố tuyết, tuyết nhẹ như lông ngỗng thường rơi âm thầm trong đêm, mấy ngày sau đó, khắp nơi đều tích tụ một lớp tuyết thật dày.

Buổi sáng Thanh Thanh cầm tài liệu đến nhà xuất bản, buổi chiều cô đi gặp tác giả, sau khi nói chuyện với tác giả mấy giờ đồng hồ thì cả phê cũng nguội lạnh, cô chỉ uống một ngụm rồi bước đi. Thanh Thanh đứng ở đường giao lộ đón xe, cô nhìn đồng hồ, cũng sắp vượt qua thời gian đi thăm Văn Tắc, trong lòng lại sốt ruột. Cô nhìn xung quanh thì thấy có hai người đàn ông đứng ở đường giao lộ đối diện, bọn họ rất cao, mặc áo gió màu đen, đeo kính râm, một người kính cận đỡ người còn lại, tuyết trắng xoá bay giữa không trung, hơi thở của bọn họ ngưng đọng, mang theo sự nguy hiểm nào đó nói không nên lời, họ đứng ở chỗ đó một hồi lâu, vẫn luôn nhìn cô.

Trong lòng Thanh Thanh sợ hãi, cô không đoán ra nguyên nhân bên trong, họ đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, trong thời gian ngắn hai người đàn ông đã đến trước mặt cô, một người tháo kính râm xuống, lộ ra đôi mắt thâm trầm sắc bén, khiến cho Thanh Thanh không khỏi cảm thấy lạnh trong tim, người nọ lại nói, “Tôi không có ý làm cô sợ hãi, tôi biết A Tắc đã kết hôn với cô, đây là quà tặng, chỉ là một chút tâm lòng.”

Thanh Thanh không chịu nhận quà tặng.

Người nọ thấy cô dè dặt, hần đột nhiên cười, nói với cô, “Tôi là Hạo Phong.” Bốn chữ ngắn gọn, dĩ nhiên có sức lực mạnh mẽ.

Thanh Thanh nghĩ đến Văn Tắc đã ngồi tù một năm rưỡi, Hạo Phong chưa bao giờ đến thăm tù. Về quan hệ của hắn và Văn Tắc, Thanh Thanh cũng chỉ biết sơ qua, trong ấn tượng của cô, mỗi lần họ đề cập đến việc này Văn Tắc nhất định trầm mặc không nói, nhưng Thanh Thanh biết người này là anh em kết nghĩa của anh, họ đã từng cùng nhau liều mạng, hơn nữa Văn Tắc vì hắn mà ngồi tù.

Thế là Thanh Thanh nhận lấy quà tặng, cô nói cảm ơn với Hạo Phong rồi xoay người rời khỏi. Đi được vài bước, cô quay đầu lại thấy Hạo Phong vẫn còn đứng đó, Thanh Thanh nói, “Tôi có thể hỏi anh một vấn đề không?”

Hạo Phong nghiêng đầu chờ.

“Tại sao anh không đến gặp anh ấy?”

Hạo Phong đeo lại kính râm, chỉ nói, “Nếu tôi gặp cậu ấy, cảnh sát sẽ nghĩ như thế nào?”

Thanh Thanh ngẩn người, rồi cô phân tích điểm quy định của nhà giam. Một người có điểm càng cao thì tỷ lệ được tạm tha trước thời hạn càng lớn, nhưng điểm này dựa vào biểu hiện hằng ngày cùng với những mối quan hệ rộng lớn ở bên ngoài. Hạo Phong không gặp Văn Tắc, cảnh sát sẽ đoán rằng quan hệ của bọn họ không thân thiết, thậm chí cho rằng Văn Tắc đã hối hận. Như thế, khả năng tạm tha của Văn Tắc cũng sẽ rất cao.

Nghĩ về điều này, Thanh Thanh gật đầu với Hạo Phong tỏ vẻ cảm ơn. Cô nghĩ thầm, cái gọi là người hắc đạo cũng không nhất định nhẫn tâm hơn người bình thường, bọn họ đối nhân xử thế đều luôn có đạo nghĩa của riêng mình.

Sau đó Văn Tắc nghe Thanh Thanh kể lại chuyện này, vẻ mặt của anh có chút vui vẻ, anh còn nói với Thanh Thanh, “Tuyệt ở bên ngoài rất lớn phải không?”

Thanh Thanh nói, “Vâng, lạnh muốn chết, có một số căn nhà cũ kỹ đều bị sập.”

Văn Tắc hỏi, “Anh Phong tặng gì?”

Thanh Thanh nói, “Một cái quạt, ở trên cái quạt còn có một lỗ hồng.”

Thanh Thanh cảm thấy có phần kỳ lạ, nhưng Văn Tắc chỉ cười cười.

Sau đó Thanh Thanh lại hạ thấp giọng nói, “Ở dưới cái hộp còn để rất nhiều tiền.” Nói xong cô liền nhìn Văn Tắc.

Văn Tắc lưỡng lự, Thanh Thanh liền hỏi, “Nếu anh không định dùng số tiền đó, em sẽ lập tức nghĩ cách trả lại.”

“Ồ, anh chưa nói là không cần.” Văn Tắc đem đôi mắt nhìn chỗ khác, nói, “Không cần khách khí với anh ấy.”

Thanh Thanh gật đầu, cô suy nghĩ một lúc rồi hỏi anh, “Em. ....muốn dùng số tiền đó nộp tiền bảo lãnh xin cho anh ra ngoài.”

Văn Tắc vươn tay ra nắm lấy tay cô, nói, “Nhìn em lạnh như vậy, không sao cả, số tiền đó em muốn dùng như thế nào cũng được.”

Thanh Thanh ừ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Văn Tắc ngồi tù đã một năm chín tháng, gần thời hạn thi hành án hai năm, cho nên anh được phép nộp tiền bảo lãnh ra ngoài, tuy rằng chỉ có một ngày, tiền bảo lãnh là hai mươi vạn.

Hôm đó là ngày tốt, tháng ba tuy là rét mùa xuân, nhưng sáng sớm bầu trời quang đãng, Thanh Thanh quét dọn nhà cửa ổn thoả, lựa chọn quần áo và giày mới cho Văn Tắc rồi đến nhà giam để đón anh.

Khi chờ Văn Tắc thay đổi quần áo mới đi ra, gương mặt Thanh Thanh đỏ bừng, cô vẫn đứng cạnh cửa ngăn người.

“Đẹp không?” Thanh Thanh ngẩng đầu nhìn thấy Văn Tắc đứng ở trước mặt, không có gì chắn giữa bọn họ, nhưng cô cảm thấy như cách một đời, Thanh Thanh không nói nên lời.

Văn Tắc ho hai tiếng, trông thấy cô nhìn mình xuất thần như vậy, anh có chút ngượng ngùng, vì thế anh thuận tay ôm cô vào lòng, anh cảm thấy tim mình đập loạn xạ, cả người không thoải mái, anh đột nhiên buông cô ra.

Lúc này Thanh Thanh mới hoàn hồn, cô nắm lấy áo khoác của anh nói, “Ừm. ....Dường như hơi nhỏ, anh cao hơn một chút so với tưởng tượng của em.”

Văn Tắc bèn cúi tay ôm lấy cô, không mở miệng nói gì, chỉ dựa vào cô như vậy. Sau đó hai người đi trên đường của trung tâm thương mại, bọn họ lập tức chìm ngập trong biển người.

Bọn họ ăn sáng ở bên bờ sông Tương, khi còi thuyền trên bến tàu kêu to ô ô, bọn họ nhẹ nhàng hôn nhau lần thứ hai. Sau đó bọn họ đến miếu thần sông Tương ở Tuyệt Long để cúng lễ tạ ơn, trong miếu có đủ loại hoa lễ, bọn họ luôn nhờ du khách qua đường chụp hình cho họ. Sau đó gió đột nhiên nổi lên, thổi vù vù một trận mưa lạnh, bọn họ giống những người xung quanh hoảng hốt chạy đi.

Khi về đến nhà, hai người đều bị dính nước, Văn Tắc ôm Thanh Thanh, quần áo ướt sũng vừa lạnh lại vừa nặng, họ đều thấy hơi khó chịu, Văn Tắc cúi đầu xuống, nói với Thanh Thanh, “Anh xin lỗi, thực ra anh biết em căng thẳng. ....” Sau đó anh cúi người hôn cô, hai tay anh chần chừ rồi dần dần nhẹ nhàng vuốt ve thân thể của cô. Bầu trời lúc này vẫn sáng mặc dù mưa cứ rơi, có chút mờ tối, cũng có chút lạnh lẽo. Thế nhưng anh có một loại cuồng nhiệt khác thường, hơi thở của anh cực nóng và dồn dập. Khi Thanh Thanh nghe tiếng mưa to bên ngoài rơi không ngừng, ý thức của cô chưa kịp bốc hơi, cô chỉ cảm thấy trên cổ, bờ vai và ngực của mình là môi lưỡi của anh đang khao khát chu du khắp nơi, trái tim của cô gần như nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô chợt đẩy anh ra, thấp giọng nói, “Em muốn đi tắm.”

Vì thế về mặt Thanh Thanh đỏ bừng mà đi tắm, cô tắm rửa thật lâu. Văn Tắc ngồi trên sofa trong phòng khách, nghe tiếng nước tí tách ở phòng tắm, anh từ từ nhìn xung quanh ngôi nhà này. Sau đó, anh lấy điều thuốc cắn trong miệng, nhưng mà bật lửa ở trong tay chỉ là tiếng quẹt lửa răng rắc, quẹt rồi lại tắt, anh lập đi lập lại động tác này, cho đến khi trong phòng đầy ánh sáng, dần dần xua tan bóng đêm, mưa trên cửa sổ chia làm vài dòng nước nhỏ dán lên hoa văn của cửa kính, nhẹ nhàng giống như có chút bi thương. Đến khi Thanh Thanh tắm xong đi ra thì Văn Tắc đã ngủ. Thanh Thanh chỉnh lại nhiệt độ của máy điều hoà cho thích hợp, sau đó mang ra hai tấm chăn thật dày, rồi cô tựa vào Văn Tắc ngủ bên cạnh anh.

Thanh Thanh lơ mơ bắt đầu nằm mộng, cô mơ thấy mình đang đứng trên một toà cao ốc, bầu trời xanh thẳm, cô vẫn nhìn đến một nơi rất xa, chỗ kia có rất nhiều nhà lầu đứng san sát nhấp nhô, cô nhẹ nhàng thở dài một hơi. Bỗng nhiên cô đến giữa đám người đang di chuyển cuộn trào, cô quay đầu trông thấy người đến người đi vội vàng hấp tấp. Đường chân trời còn có một mảnh mây mưa tối tăm dày đặc, sau khi sấm sét đánh một tiếng thì trời bắt đầu mưa tầm tã. Ở trong mưa có một đôi bàn tay mang theo khát vọng nặng nề chạm đến thân thể của cô, sau đó nhẹ nhàng cởi bỏ áo khoác của cô, bọc lấy thân thể của cô như một đứa bé sơ sinh.

Thanh Thanh đột nhiên mở mắt ra, trong gang tấc cô nhìn thấy lông mi của Văn Tắc khẽ rung động. Tay anh chậm rãi di chuyển xuống dưới thân cô, ngón tay thô ráp lướt qua nơi da thịt mềm cảm khiến cho cô hơi run rẩy. Anh ngừng đầu, nói, “Đây không phải là giấc mơ.”

Thanh Thanh kêu rên một tiếng, cô từ từ thả lỏng thân thể cứng nhắc của mình. Cô ngửi được mùi hương dầu gội đầu trên người Văn Tắc giống như của mình, mái tóc anh lưa thưa đâm vào cổ của cô, cảm giác ngứa ngáy tê dại và nhẹ nhàng, Thanh Thanh nói, “Em thích mùi hương của dầu gội đầu này.”

Thế là Văn Tắc ôm chặt cô, đôi môi ấm áp dán lên trái tim đang đập ở trong ngực cô, sau đó bọn họ lặng lẽ cùng nhau nỗ lực kết hợp thân thể với nhau, quá trình như vậy có chút đau đớn lại có chút ngọt ngào. Mồ hôi và tiếng thở dốc tràn ngập căn phòng tối tăm, bọn họ từ trên chiếc sofa chật hẹp ngã xuống, dùng trên tấm chăn nhỏ. Bởi vì lực đóng đưa mạnh mẽ mà hai hàng lông mày của Thanh Thanh nhíu lại. Văn Tắc đối mặt với ánh trắng trước cửa sổ sát đất, anh nhìn xuống cô, hỏi, “Em trông thấy gì?”

Trán của Thanh Thanh lấm tấm những giọt mồ hôi nhỏ, sự khuấy động khác thường của cơ thể khiến cho ánh mắt của cô sáng ngời và hạnh phúc, cô nói, “Em nhìn thấy sao trời.”

Đây là một buổi tối vô cùng kỳ diệu, có đau đớn móng vuốt kéo dài, có hạnh phúc êm đềm bao la, có ham mê vô cùng vô tận, còn có nỗi đau khổ chôn sâu trong đáy lòng, khó có thể duy trì trật tự từ những cuộc đấu tranh giữa những con đường của cuộc sống và tâm hồn. Thanh Thanh có thể khẳng định Văn Tắc chính là một người đàn ông như vậy, anh nhất định sẽ vĩnh viễn yêu thương cô, và bản thân cô cũng có tư cách được anh yêu.

Cả buổi tối Văn Tắc không ngủ, anh luôn nghiêng người ngắm nhìn Thanh Thanh. Cho đến lúc bình minh, Thanh Thanh vô cùng mệt mỏi cuối cùng nhắm mắt ngủ, cô ngủ thẳng đến bảy giờ sáng rồi đột nhiên mở mắt, Văn Tắc đã mặc quần áo xong xuôi ngồi ở bên giường, không biết anh đã nhìn cô bao lâu.

“Anh phải đi rồi.” Văn Tắc nói.

Thanh Thanh ngồi dậy, dưới thân còn có chút khó chịu, cô hơi khẽ động dậy, đôi lông mày liền nhíu lại kiềm chế sự đau đớn. Văn Tắc cười cười, trong lòng anh dường như đặc biệt vui vẻ, vì thế anh đưa tay ôm lấy cô như ôm một đứa bé cô đơn, nhưng Thanh Thanh mở miệng nói trước, “Anh giống như một đứa bé vậy.” Nói xong cô hôn lên cổ anh. Văn Tắc nói, “Em lại rất dịu dàng, anh rất sợ sau này em đau lòng buồn bã, như vậy anh sẽ càng thêm khó chịu.” Thanh Thanh nói, “Còn một năm nữa là anh có thể tạm tha, chờ sau khi anh ra ngoài, chúng ta liền rời khỏi Tuyệt Long.”

Văn Tắc không lên tiếng. Thanh Thanh chần chờ một lúc sau mới hỏi, “Anh không phải vẫn còn ý định quay trở về chỗ Hạo Phong chứ?”

Văn Tắc gật đầu, “Có việc anh nhất định phải làm.” Nói xong anh chạm vào bàn tay lạnh như băng của cô, ngay sau đó anh đặt bàn tay kia dưới quần áo của mình, cảm xúc lạnh lẽo khiến anh cảm thấy thoải mái và bình tĩnh. Anh còn nói, “Khi anh không ở đây em phải chăm sóc tốt cho bản thân, anh cũng sẽ chăm sóc tốt cho mình, sau này anh sẽ thật cố gắng.”

Thanh Thanh ừ một tiếng. Cô nói, “Trên người em còn hơi đau, em muốn ngủ thêm một chút.”

Văn Tắc ừ một tiếng. Văn Tắc nói, “Anh đi đây.” Đến cửa, anh quay đầu lại nhìn Thanh Thanh, trên giường hỗn độn, ánh sáng nhợt nhạt từ hoa văn của rèm cửa chiếu vào trong phòng ngủ, cô đang nằm ở đó, im lặng khác thường. Văn Tắc nói, “Hôm qua anh thật sự cảm thấy rất hạnh phúc, anh thường cho rằng con người ở trong một trạng thái quá lâu, dù không bị lạc cũng sẽ bị lạc, nhưng mà...” Suy nghĩ một chút, anh mỉm cười, “Nhưng mà hiện tại dường như không giống vậy.”

Khi Văn Tắc nói những lời này về mặt anh rất sung sướng, giọng nói khàn khàn và tràn ngập sự lưu luyến để lộ ra cảm giác yên ổn trong lòng anh.

Lúc ấy Thanh Thanh trả lời như thế nào về sau hai người đều đã quên, khi đó họ như là đều có hy vọng bất luận làm việc gì đi chăng nữa.

Tháng 7 năm 2006, thành phố Tuyệt Long xảy ra ẩu đả trên đường phố, liên can đến việc người chết ở bến tàu. Nói chung là liên quan đến việc buôn lậu vũ khí, sở cảnh sát gần như điều động toàn bộ lực lượng, bắt ngờ bắt được vài tên ở bên cạnh Hạo Phong. Tổng Viên và Dư Chiếu Thiên rất cuộc mừng rỡ, họ nghĩ thầm lúc này dùng chiến thuật nhẹ nhàng lấy súng nước cũng có thể làm ra thủ đoạn. Ai ngờ Hạo Phong ở bên này nhanh tay hơn, trong chớp mắt cả ba người mà họ đã khó khăn bắt được điểm yếu, hai người đã tự sát, người còn lại không thừa nhận mình có quan hệ với Hạo Phong.

Dư Chiếu Thiên hận muốn chết, anh ta không biết nghĩ thế nào lại chạy tới nhà giam tìm Văn Tắc.

Khi Dư Chiếu Thiên tới nơi thì đang là thời gian gặp mặt của Thanh Thanh và Văn Tắc, Thanh Thanh thấy Dư Chiếu Thiên như là người say rượu, trong lòng anh ta khẳng định là không vui, vì thế cô cũng chẳng hỏi nhiều, cô nhường chỗ cho anh ta ngồi, rồi tự mình lui qua một bên rót trà cho anh ta. Lúc cô đưa tách trà, Dư Chiếu Thiên ngạc nhiên.

“Cô là ai?” Anh ta hỏi.

Văn Tắc nói, “Vợ tôi.”

Dư Chiếu Thiên bỗng nhiên hất tách trà nóng về phía mặt anh cách cửa kính, tuy rằng nước trà đều văng lên cửa, nhưng hành vi này là làm nhục người khác, Dư Chiếu Thiên mắng, “Kẻ cặn bã ở trong tù cũng không quên kéo mọi người xuống nước.”

Văn Tắc không nói chuyện, Thanh Thanh tức giận đến sắc mặt trở nên trắng bệch, cô ngắt ngang anh ta, “Nếu anh thật sự có chuyện muốn nói với anh ấy thì hãy tỉnh táo lại, nếu không tôi có quyền khiếu nại anh.”

Dư Chiếu Thiên hừ vài cái, anh ta hoài nghi nói với Văn Tắc, “Anh là ai, đã như vậy mà cũng có người phụ nữ chịu đi theo anh. Hạo Phong là loại quái vật máu lạnh mà đối với anh cũng thật có tình có nghĩa.”

Văn Tắc cười nhạo, “Anh rốt cuộc muốn nói cái gì.”

Dư Chiếu Thiên trầm mặc rồi mới hỏi, “Tôi không hiểu vì sao anh thà gánh tội thay cho hắn!”

Văn Tắc nói, “Anh ấy là đại ca.”

Dư Chiếu Thiên nghe vậy thì cười to, “Những người xã hội đen này thật là buồn cười, một đám tự nói mình là có nghĩa khí. Nhưng mà một ngày nào đó khi anh không dùng được nữa, để tôi xem người đại ca này còn cần anh không! Hắn thậm chí có thể tự tay huỷ diệt anh giống như những người khác, cũng sẽ không cho cảnh sát giữ lại một chút cơ hội.”

Văn Tắc nửa như vô lễ, cũng cười, “Ai nói tôi không thể đánh cuộc, anh cho là mỗi người đều có vinh hạnh gánh tội thay cho lão đại sao?”

Dư Chiếu Thiên lại quay đầu nhìn Thanh Thanh, dường như có chút đăm chiêu, “Chẳng lẽ anh không sợ bị thua cuộc sao? Nếu khi đó hắn mặc kệ anh, anh vốn sẽ bị kết án tử hình.”

Văn Tắc châm điếu thuốc, làn khói màu trắng làm khoảng cách giữa bọn họ càng sâu thêm, anh trả lời nhạt nhẽo, “Hiện nay tôi vẫn không thua.”

Sau khi Văn Tắc nói xong thì chỉ để ý hút thuốc, không hề mở miệng, Dư Chiếu Thiên ngồi đối diện hồi lâu, anh ta rốt cục giận dữ nói, “Thực ra người tôi hận nhất chính là người như anh —— rõ ràng đã bị vấy chết, nhưng vẫn còn sống sót mà giờ thủ đoạn.”

Văn Tắc hút thuốc xong thì dập tắt rồi nở nụ cười, “Sống hay chết còn chưa biết đâu. Tôi sắp rời khỏi nơi quái quỷ này, không bằng bây giờ anh nên nghĩ phải làm sao lật tẩy bọn họ rồi lật bết tôi.” Nói xong anh làm động tác bắn súng trên huyết thái dương của mình, “Pằng! Đến lúc đó tôi sẽ nhắm vào chỗ

này của anh.”

Nói xong lời này thì thời gian gấp mặt cũng đã qua, Văn Tắc xoa nhẹ tay Thanh Thanh nói tạm biệt. Thanh Thanh chờ anh ra khỏi phòng thăm hỏi mới cầm lấy túi xách, khi cô xoay người thì Dư Chiêu Thiên vẫn ngồi ở chỗ kia ngẩn ngơ, cô liền đẩy anh ta nói, “Anh không đi sao?”

Dư Chiêu Thiên hoàn hồn, lúc này anh ta mới thấy mình chậm chạp, có chút thẹn quá hoá giận, anh ta bỗng nhiên đứng dậy rồi đi, sải bước chân nhanh chóng, vài bước là đến cửa, anh ta lại quay đầu nhìn Thanh Thanh —— đáng người thon dài, mặc bộ đồ vô cùng đơn giản, áo sơ mi đen cùng với quần dài màu xám, không son phấn, nét mặt dịu dàng, nhìn qua cảm thấy thuần khiết giòn giã, phát ra một sức hấp dẫn riêng. Dư Chiêu Thiên nhin không được hỏi, “Tại sao cô lại lấy hắn? Hắn không phải là người tốt. Tôi từng tận mắt chứng kiến hắn bắn một phát súng vào mi tâm của người khác.”

Thanh Thanh đang tìm gì đó trong túi xách, không nghĩ rằng Dư Chiêu Thiên sẽ hỏi như vậy, cô trái lại mỉm cười, “Tôi quen biết anh ấy khi anh ấy đang ngồi tù, tôi chưa bao giờ cảm thấy anh ấy là một người xấu.”

Dư Chiêu Thiên nói, “Đó là bởi vì hắn muốn cô, cho nên hắn mới dùng cách riêng để dụ cô.”

Thanh Thanh nói, “Như vậy đối với tôi mà nói đã đủ rồi, cho dù anh ấy giết người, tôi cũng hiểu được lý lẽ của anh ấy.”

Dư Chiêu Thiên nói, “Chuyện của hắn cô biết được bao nhiêu?”

Thanh Thanh nói, “Cái gì cũng không biết.”

Dư Chiêu Thiên hỏi, “Hắn chưa bao giờ nói với cô sao?”

Thanh Thanh đáp, “Đúng vậy.”

Dư Chiêu Thiên lại hỏi, “Sau này tôi bắt được hắn, phán hắn tội chết, cô sẽ làm sao?”

Thanh Thanh nói, “Tôi không biết. Các người muốn tôi trả lời như thế nào? Hối hận đã lấy anh ấy? Vì anh ấy ở goá? Hay là chết cùng anh ấy? Hoặc là.....thay anh ấy báo thù?”

Dư Chiêu Thiên không thể trả lời, Thanh Thanh còn nói, “Đã thương người và bị thương là đồng tội, yêu và được yêu cũng là đồng tội, nói như vậy, tôi và anh ấy cũng có tội như nhau. Các người đều rất kinh ngạc khi biết tôi lấy anh ấy, các người hy vọng tôi có kết cục gì?”

Dư Chiêu Thiên nhìn người phụ nữ yếu đuối ở trước mặt, anh ta chỉ cảm thấy đôi mắt trong suốt sáng ngời kia như đang đưa ra lời thách thức, anh ta bỗng nhiên cảm thấy có một loại buồn phiền không thể diễn tả, cực kỳ giống như dưới bầu trời xanh thẳm là một gốc cây mắc cỡ mới nở hoa, mang theo chất độc nhỏ nhoi và thẹn thùng, đông đưa trong mùa mưa, có chút tự đắc, cũng có chút khó hiểu. Mà trong loại cảm giác âu sầu này, kỳ thật giống như Văn Tắc —— không biết tại sao, Dư Chiêu Thiên bỗng nhiên nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thời Niên Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Trở về

Hội Cừu Long vượt mặt bang Vũ mà độc quyền các vụ giao dịch lớn, thế lực của Hạo Phong phát triển ngày càng mạnh hơn so với sự tưởng tượng của tên cáo già Vũ Diên An. Tâm trạng của ông ta rất khó chịu nhưng không thể xé rách mặt mũi của Hạo Phong, trong một khoảng thời gian hợp tác cùng nhau ông ta đành phải giả vờ im lìm, vận chuyển hàng hoá tốt ra ngoài để lấy lòng Hạo Phong. Điều này khiến cho Hạo Phong vô cùng vui vẻ, ngay sau đó tại đại thọ 60 tuổi của Vũ Diên An, hắn đích thân tặng một pho tượng phật bằng vàng cho ông ta để tỏ lòng hiếu kính.

Tại tiệc rượu, Vũ Diên An mặt mày hớn hở, đích thân tiếp đãi mời Hạo Phong vào chỗ ngồi, sau đó ông ta cười nói với mấy người thân tín, “*Liêm Pha lão hĩ, thượng năng phạn phú?*” * Tôi nói thế hệ này chung quy Trường Giang sóng sau đê sóng trước, những lão già như chúng ta nên học theo Long lão gia, sáng khoái một chút, giao giang sơn cho hậu bối liều mạng đi làm để chúng ta tự mình hưởng thụ cuộc sống an nhàn!” Nói xong ông ta còn nâng ly cạn chén, giống như rất vui vẻ.

(*) câu này đại loại có ý là đã già rồi mà còn muốn ra sức làm, câu này xuất xứ từ “*Sử Ký Tư Mã Thiên, Liêm Pha, Lạn Tương Như Liệt Truyện*”

Sau đó những lão già này bận bịu kính rượu không ngừng cùng nhau nói chuyện xưa, Lôi Tử liền thừa dịp rảnh rang mà nói với Hạo Phong, “Anh Phong, lão già kia thật cả gan, ra tay ở trên sáu bến tàu, còn có tình giống trống khua chiêng để cho mọi người biết chuyện. Rõ ràng là muốn đòi đi sự chú ý của cảnh sát sang chỗ khác.”

Hạo Phong ngửa đầu uống rượu, cười nói, “Không sao cả, nếu ông ta không làm thì tôi cũng sẽ làm, ông ta đưa ra bao nhiêu tôi sẽ thu lấy tất cả. Muốn làm chuyện lớn thì sao lại sợ những trò lừa bịp con con đó? Chỉ cần lão già kia tự mình hiểu lấy, biết an phận thủ thường thì tôi cũng sẽ không bạc đãi ông ta, chừa mặt mũi cho ông ta.”

Lôi Từ gạt đầu rồi chuyển đề tài về cảnh sát Dư Chiếu Thiên, hần ta nói, “Đúng rồi, anh Phong, thằng nhóc Dư Chiếu Thiên gần đây hay náo động, chúng ta có cần dạy dỗ hần không, để hần biết an phận một chút?”

Hạo Phong lạnh lùng liếc nhìn Lôi Từ, trả lời, “Đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, không nên động tới cảnh sát.”

Lôi Từ sờ sờ đầu, nói, “Em nghe nói thằng này gây rắc rối cho anh Văn.”

Hạo Phong ngừng một lát lại hỏi, “A Tắc có liên lạc với cậu không?”

Lôi Từ chia hai tay ra, làm ra bộ dạng bất đắc dĩ nói, “Không, không có, anh Văn vào đó vài năm nay, không liên lạc với em lần nào, em có chuẩn bị người coi chừng anh ấy nhưng anh Văn cũng không để ý đến. Em thật không hiểu anh ấy, anh em ngồi tù, chẳng lẽ thực sự cái tạo sao? Đã là anh em thì làm sao chúng ta có thể mặc kệ anh ấy chứ?”

Hạo Phong nghe vậy nhưng hần hiểu rõ nên cười to, “Tình tình của A Tắc cứ như vậy, đã ngồi tù vài năm mà vẫn không thay đổi.”

Lôi Từ nói, “Tình tình anh Văn thế nào? Em quen biết anh ấy lâu như vậy chỉ thấy anh ấy là người âm thầm, ngoài nề mặt anh Phong ra, anh ấy chẳng bao giờ quan tâm đến người khác.” Lôi Từ nói xong, vươn tay lấy một con tôm hùm lớn, cắn một miếng đầu tôm rồi lại nói với Hạo Phong, “Nhưng mà em thích anh Văn, kỹ thuật bắn súng chuẩn, đủ tàn nhẫn, nói được thì làm được. Bên cạnh anh Phong cũng chỉ anh ấy có thể cản lại bọn tạp chủng của bang Vũ.”

Hạo Phong nghe xong liền nghĩ thầm, mấy năm nay hần chỉ có một mình Lôi Từ là người thân tín, nhưng bên cạnh hần quả thật còn có nhân tài là Văn Tắc, vì thế hần uống một hớp rượu, lại hỏi Lôi Từ, “Khi nào thì A Tắc có thể tạm tha?”

Lôi Từ đang ăn tôm, miệng còn cắn một con lớn, vì thế hần ta ấp úng trả lời, “Còn nửa năm nữa, tiền em đã chuẩn bị.”

Hạo Phong ừ một tiếng, “Tiền thì gửi cho vợ cậu ấy, bởi vì cô ta có làm việc cho nên cảnh sát bên kia cũng không thể nói gì.”

Lôi Từ lau chùi dầu mỡ trên miệng, hần ta mang theo một chút phấn khởi mà hỏi, “Anh Văn sẽ trở về Cửu Long sao?”

Hạo Phong cười, “Cậu ấy sẽ không chủ động trở lại bên cạnh tôi. Lý lẽ rất đơn giản, nếu cậu ấy còn hữu dụng với tôi, tôi sẽ tự mình đi tìm cậu ấy, nếu cậu ấy vô dụng, từ nay về sau tôi chẳng cần quan tâm, như vậy mọi người đều không bị ràng buộc. Đây là ý nghĩ của cậu ấy, đã bao nhiêu năm mà cậu ấy vẫn còn như vậy.”

Lôi Từ cười ha ha, “Điểm này rất giống anh Văn, mẹ nó chính xác như vậy!”

Hạo Phong và Lôi Từ nói mấy câu với nhau như vậy, sau đó, tài khoản của Thanh Thanh nhận được một số tiền lớn. Phản ứng đầu tiên của cô chính là đem số tiền này chuyển sang một tài khoản mới, cô mở tài khoản đó để cho Văn Tắc. Chuyện này Văn Tắc đã dặn dò từ lâu, anh nói nếu Hạo Phong đưa tiền, cô cứ nhận, không cần từ chối. Sau khi Thanh Thanh chuyển tiền, cô đã gọi điện thoại cho Hạo Phong nói lời cảm ơn. Hạo Phong có phần ngạc nhiên, hần không ngờ người vợ xinh xắn kia của Văn Tắc lại gọi điện thoại cho hần. Ngược lại Hạo Phong cảm thấy đây là một cơ hội, hần cũng nên biết Văn Tắc suy nghĩ như thế nào, vì vậy hần bảo vợ mình đi gặp Thanh Thanh. Thanh Thanh chần chừ trong giây lát, nhưng cô vẫn đồng ý gặp mặt.

Sáp Thất là vợ của Hạo Phong, xuất thân là gái điểm, cô ta đã cùng Hạo Phong lớn lên từ nhỏ. Thời niên thiếu họ không thích đi học, chỉ thích cùng một đám người dạo chơi khắp nơi. Gia đình của Sáp Thất rất nghèo, sau khi lớn lên cô ta đã làm gái điểm, ở nhà tiếp khách. Có vài lần cô ta bị khách ngược đãi, đều là Hạo Phong mang theo một đám người trong bang đến uy hiếp và bắt chẹt những người khách đó khiến cho họ sút đầu mẻ trán. Chẳng qua đối với một người phụ nữ, cho dù là gái điểm thì cũng giống như người bình thường có một trái tim muốn yêu, trong khoảng thời gian rất dài, Sáp Thất vì muốn gìn giữ loại tình cảm giấu ở trong lòng mà lúc tiếp khách cô ta chưa bao giờ hôn môi.

Vì thế, Sáp Thất có một đôi môi cực kỳ xinh đẹp, khi cô ta ngồi ở trước mặt Thanh Thanh hút thuốc, trên người toả ra mùi nước hoa quyến rũ. Thanh Thanh cảm thấy một loại mê hoặc mà chưa bao giờ xuất hiện trong cô.

Sáp Thất cười với cô, “Không ngại tôi hút thuốc chứ, A Tắc chính là tẩu thuốc lá.”

Thanh Thanh lắc đầu, “Những người hút thuốc đều đẹp như chị sao?”

Sáp Thất cười lạnh, “Cô muốn nói là tôi rất sa đoạ à!”

Thanh Thanh vội nói, “Không, không phải như vậy, là rất đẹp.”

Sáp Thất khề hừ một tiếng, “Quen biết A Tắc lâu như vậy, không ngờ cậu ấy thích loại phụ nữ như cô.” Nói xong cô ta phun ra một ngụm khói trắng, “Nhưng mà hai người quả thật rất xứng đôi, khó trách anh Phong quay về nói với tôi, chỉ sợ không giữ được A Tắc.”

Thanh Thanh âm thầm ngạc nhiên, nhưng không lên tiếng, cô cúi đầu nhấp mấy ngụm trà, ngón tay thon dài nhỏ nhắn lạnh lẽo gõ nhẹ trên tách trà, thỉnh thoảng cô nhìn cảnh ngoài cửa sổ, bên ngoài người đến người đi, cảnh tượng trông có vẻ vội vàng. Cô bỗng dừng cười, nhớ đến Văn Tắc nói sau này muốn mua một căn hộ cao tầng ở trung tâm thành phố, càng cao càng tốt, bọn họ có thể cùng nhau ngắm cảnh đêm mỗi tối, cuộc sống ở ngoài nhà cao tầng ở ngoài dãy núi, bất luận tiếng ồn ào không dứt bên tai đối với bọn họ mà nói chỉ là phong cảnh mà thôi.

“Cô rất thú vị.” Sáp Thất quan sát cô hồi lâu, cất tiếng trước, “Cô có loại khí chất khiến người ta bình tĩnh, ngay cả tôi cũng bị cô ảnh hưởng ít nhiều.”

Nói xong cô ta dập tắt nửa điều thuốc, phần đuôi điều thuốc nhuộm màu đỏ tươi của dấu son môi. Sáp Thất nói, “Cũng đúng, một người phụ nữ trong sạch thuần khiết mà dám gả cho một người đàn ông đang ngồi tù. Có thể bình thường sao?”

Gương mặt Thanh Thanh ửng hồng, cô cúi đầu nói, “A Tắc có nhắc qua chị với tôi, anh ấy bảo tôi gọi chị là chị dâu.”

Sáp Thất hiểu ý cười, “A Tắc là người ngoan cố, nếu chịu quen biết với ai thì đi theo người đó. Lúc cậu ấy mới đến chỉ 19 tuổi, là người của Long gia, Hạo Phong luôn rất tán thưởng cậu ấy, sau đó đề bạt cậu ấy làm việc bên người, cậu ấy đều làm rất tốt.”

Thanh Thanh nghĩ nghĩ, hỏi, “Bọn họ làm sao quen biết với nhau vậy?”

Đầu lông mày của Sáp Thất giãn ra, dường như tâm tình của cô ta rất tốt, “Rất là thú vị nha. Năm đó Long lão gia đánh cuộc thắng được một cây quạt cổ xưa, mặt trên có viết chữ Long (chữ phồn thể). Long lão gia cố ý treo cây quạt đó tại hậu đường, lúc ấy là tết âm lịch, khắp nơi đều là tiếng pháo. Sau đó Vũ Diên An dẫn theo chó đến ngắm nghía, nói là muốn chúc tết Long lão gia, nhưng tên đàn độn kia nói cái gì mà chữ Long viết trên cây quạt không được tốt, bởi vì nét bút đầu tiên của chữ Long không có một chút khí phách, hắn ta ám chỉ vận số của Long gia đã sắp kết thúc. Ha, khi đó Long lão gia rất tức giận, ông ấy vốn đã có khúc mắc với anh Phong, lại bị Vũ Diên An chơi xỏ như vậy, ông ấy càng giận chó đánh mèo khiến cho mọi người đều bối rối. Chỉ có một mình A Tắc thờ ơ, nhìn pháo hoa nổ bùm bùm, sau đó cậu ấy liền rút súng ra bắn thủng cây quạt. Lôi Từ đến dọn dẹp thì nhìn thấy có một điểm ở phía trên chữ Long vừa mạnh mẽ vừa tuyệt vời. Những người đến thưởng thức đồ cổ kia sợ đến mức ngất xỉu tại chỗ, còn Vũ Diên An thì mặt mày tái nhợt. Lúc ấy tôi cũng ở đó.” Sáp Thất nghĩ lại chuyện xưa cảm thấy thú vị, trong lúc nói còn uống mấy hớp rượu để thấm giọng, cô ta nói, “Một phát súng kia thật sự gọn gàng, cho dù bắn thẳng vào não người cũng giống như một lỗ nhỏ xinh đẹp. Vũ Diên An và những lão già ở đó nói, dưới tay Long gia không phải rỗng thì là hồ, thế lực sau này sẽ không ngừng phát triển. Lúc này lão gia mới cao hứng, tám phần cảm thấy thủ hạ của mình là nhân tài hiếm có, chuyện nhỏ này không đáng để anh Phong giữ trong lòng. Anh ấy còn dự định tìm nhiều tài năng trẻ cùng nhau chống đỡ những nơi muốn làm hại Long gia. Thật sự là gừng càng già càng cay, người càng già càng hồ đồ.”

Thanh Thanh nào biết kỹ thuật bắn súng của Văn Tắc giỏi đến như vậy, cô nghe mà thấy hứng thú. Sáp Thất liền nói, “A Tắc và anh Phong là cùng một loại đàn ông. Một khi bọn họ nhận thức chuyện gì thì sẽ làm tới cùng.” Nói xong cô ta rũ mắt xuống nhìn những dòng nước màu vàng trong ly rượu, bỗng dưng có cảm giác say đắm, “Cô có thể sẽ không hiểu được, A Tắc chỉ thừa nhận Hạo Phong là đại ca, cậu ấy đã cứu mạng anh ấy vài lần.”

Thanh Thanh nói, “Chị tôi gặp tôi là muốn nói gì?”

Sáp Thất nói, “Tôi đến chỉ là muốn biết, A Tắc có dự định rửa tay chậu vàng(rút tay khỏi giang hồ), cùng cô rời khỏi đây hay không?”

Trong lòng Thanh Thanh đoán rằng lời này của Sáp Thất thực ra là đang thử mình, vì thế cô trả lời, “Tôi cũng hy vọng anh ấy cùng tôi rời khỏi, mấy năm nay tôi nỗ lực làm việc, gom lại được chút tiền cũng đủ cho hai chúng tôi cùng nhau xây dựng một cuộc sống mới. Chẳng qua là... Miệng anh ấy tuy rằng chưa nói gì nhưng tôi biết trong lòng anh ấy không vui.”

Lời nói của Thanh Thanh dường như vô cùng hài hước làm cho Sáp Thất cười nhạo vài tiếng, “Cô vậy mà có dự tính nuôi dưỡng A Tắc sao?” Cô ta nói xong thì lấy nửa điều thuốc kia ở trên bàn châm lên một lần nữa, ngọn lửa loé lên trong không khí, đôi mắt mê hoặc của Sáp Thất hơi híp lại, cô ta nói, “Phụ nữ không nên vọng tưởng mình có thể nuôi dưỡng đàn ông, trừ phi cô ta sẵn sàng để mất anh ta.”

Thanh Thanh cúi đầu, “Nhưng anh ấy muốn thế nào, anh ấy cũng sẽ không nói cho tôi biết, anh ấy cái gì cũng không nói, luôn giống như đang chờ gì đó, tôi có thể làm gì được đây?”

Sáp Thất nghe vậy, ngược lại lộ ra vẻ mặt hài lòng, cô ta gật đầu nói, “Được, có lời này là đủ rồi!”

Thanh Thanh hỏi, “Ý chị là sao?”

Sáp Thất nói, “A Tắc đang đợi đáp án của anh Phong, đã là anh em, cho dù cậu ấy phải đi cũng phải rõ ràng mọi chuyện!”

“Vậy kết luận thế nào?” Thanh Thanh ngập ngừng nhìn Sáp Thất.

Sáp Thất phun ra một làn khói thuốc, chậm rãi trả lời, “Anh Phong muốn A Tắc trở về giúp anh ấy.” Nói xong gương mặt của cô ta lộ ra vẻ lạnh nhạt, cô ta nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Thanh Thanh nói, “Khi đó, tôi hy vọng cô đừng ở giữa gây chia rẽ, phụ nữ nên biết phụ xướng phụ tùy!”

Thanh Thanh không lên tiếng, Sáp Thất nói, “Cô có nghe thấy không?”

Thanh Thanh gật đầu.

Sáp Thất mỉm cười, “Tốt lắm, cô không thích hợp ở chung với chúng tôi, cô rất đơn thuần, sau này khi A Tắc trở về, cô cũng không cần phải đến Cửu Long, chỉ cần làm tốt Văn phu nhân của cô. Chông ở bên ngoài làm gì, không cần cô quản.” Nói xong cô ta đứng lên, “Cô nghe hiểu không?”

Thanh Thanh lại gật đầu, ngay sau đó Sáp Thất liền rời đi.

Thanh Thanh thật sự không biết nên gọi bữa cơm này có mùi vị gì, trong đầu cô rối bời, vì thế cô lái xe ở trên đường dạo chơi, cho đến lúc đêm khuya cô vẫn chưa về nhà. Cô vô tình chạy tới trước cổng nhà giam, Thanh Thanh đậu xe ở ven đường, nhìn ngẩn người. Một ngọn đèn đường ở trên con đường này đã bị hỏng, lúc này trời tối như mực, đều không thấy được gì cả. Thanh Thanh ở trong bóng tối hít sâu vài lần cho đến khi những đám mây tan đi, ánh trăng hạ xuống, cô mới dần dần bình tĩnh. Thanh Thanh ngẩng đầu nhìn phòng giam sơ sài, không rõ nguyên do mà mỉm cười, cô nghĩ thầm, “A Tắc nhất định đã ngủ rồi, nếu anh ấy biết Hạo Phong còn muốn anh ấy trở về, anh ấy sẽ vui hay là không vui nhỉ.” Cô suy nghĩ một chút rồi mở đèn pha và lạng lẹ lái xe rời khỏi.

“Hi hi, anh Văn, thật ngại quá lại làm anh tỉnh giấc.” Trong phòng giam chỉ có một chót đèn, Vũ Lạp đang ngắm ánh trăng thì quay đầu lại nhìn Văn Tắc ngồi ở giường dưới, hẳn ta rất hồi hộp vì biết động tác của mình làm cho anh tỉnh giấc, trong lòng hẳn ta cảm thấy bất an, chỉ sợ anh nổi giận.

Văn Tắc ngẩng đầu nhìn thấy dáng vẻ lấm la lấm lét của hẳn ta, không biết tại sao anh cảm thấy bức bối, vì thế từ dưới gối anh lấy ra một tờ giấy, xoắn nó lại thành một thân dài màu trắng cắn trong miệng. Vũ Lạp tỉnh mắt, hẳn ta thoáng liếc qua bộ phận giữa háng của Văn Tắc có phản ứng, hẳn ta nhất thời tò mò, vô đầu nói với Văn Tắc, “Anh Văn, may mà anh cũng bắt đầu muốn phụ nữ! Trông anh dựng đứng như vậy... Là đang nghĩ đến ai thế?”

Hông của Văn Tắc dựa vào đầu giường, tờ giấy trắng nhạt nhèo trong miệng hơi hoà tan mờ ra, có cảm giác khó chịu nói không nên lời. Chẳng qua là vào ban đêm yên tĩnh như vậy, anh hoàn toàn không thể đi vào giấc ngủ. Anh suy nghĩ, nếu Hạo Phong để anh quay về Cửu Long, như vậy con đường dài đằng đẵng này sắp đi đến đoạn cuối. Nếu Hạo Phong không muốn anh quay về Cửu Long, có lẽ lúc đó anh sẽ rời khỏi Tuyệt Long, coi như mọi chuyện trước kia như là một giấc mộng. Như thế có phải tốt hơn không? Thật sự sẽ rất tốt sao? Anh tuyệt đối không thể khẳng định.

Anh nhớ tới lúc trước Thanh Thanh từng nói với anh, thứ nên tồn tại trước sau vẫn tồn tại, cho nên, làm người chỉ cần không thẹn với lương tâm, không phải được rồi sao?

Anh suy nghĩ, Thanh Thanh, em không biết rằng khi anh băn khoăn suy nghĩ, nội tâm giằng co thì sự lưu luyến đối với em ngày càng tăng lên, càng ngày càng nặng, càng ngày càng sâu. Điều này khiến cho anh không thể ngủ được, anh trần trọc, anh nhớ đến thân thể ấm áp và những ngón tay lạnh lẽo của em, anh nhớ tới đêm đó chúng ta ở cùng nhau, em nhìn bầu trời không mây sau trận mưa to.

Em nói em nhìn thấy sao trời!

Ngày 6 tháng 6 năm 2006, có người nói đó là một ngày may mắn nhất trên thế giới.

Thế nhưng thời tiết hôm nay lại kỳ lạ, cơn mưa đến một cách vội vã và mãnh liệt như là giữa hè đến trước thời hạn, nhưng nhiệt độ không khí hơi lạnh khiến cho mỗi người đi trên đường đều không dễ chịu. Song cũng vào ngày này, rốt cục Văn Tắc đã mãn hạn tù ba năm, được tạm tha trước một năm. Lúc Văn Tắc ra tù dường như là khiêu khích với lẽ thường, trên đường lớn ở trước cổng nhà giam Long Dương có mấy chục chiếc xe màu đen có rèm che đậu trên đường, chúng xếp hàng ngay ngắn giống như hình rồng. Khi Văn Tắc và Thanh Thanh đi ra cổng, tất cả những chiếc xe có rèm che bấm còi cùng một lúc, Thanh Thanh sợ tới mức theo bản năng mà dựa vào trong lòng của Văn Tắc. Anh vỗ vỗ bả vai cô, thấp giọng nói, “Em đừng sợ.” Vừa dứt lời, anh ngẩng đầu thì nhìn thấy Hạo Phong xuống xe.

Ba năm nay Hạo Phong cũng không thay đổi nhiều lắm, hẳn đi tới phía Văn Tắc, chỉ cười nói, “Cần phải đích thân tôi đi mời, cậu mới bằng lòng trở về à?”

Văn Tắc cười cười, “Anh Phong.”

Hạo Phong nắm lấy cánh tay của anh, ánh mắt sắc bén của hẳn nhìn thấy Văn Tắc không né tránh, trong lòng hẳn cao hứng, hẳn nói với anh, “Cậu chịu quay về là tốt rồi.” Nói xong, hẳn nghiêng đầu nhìn thoáng qua Thanh Thanh, “Cửu Long cũng sẽ không bạc đãi vợ cậu.”

Văn Tắc lắc đầu, “Anh Phong anh suy nghĩ nhiều rồi, Thanh Thanh không phải là loại phụ nữ này.” Hạo Phong quay đầu hướng về phía Sáp Thắt cười cười, “Em xem, anh thật quá nhạy cảm.” Sáp Thắt đi thẳng đến, khi nhìn thấy Thanh Thanh cô ta gật đầu, Thanh Thanh dường như hơi sợ Sáp Thắt, vì thế cô cúi đầu không nói gì cả. Sáp Thắt liền nói, “Phụ nữ của A Tắc đương nhiên tốt, thật hiếm thấy có người khi ở giữa chúng ta mà vẫn bình tĩnh.”

Hạo Phong cười ha ha, hẳn ôm lấy Sáp Thắt nói, “Trước kia ba chúng ta ra biển, em luôn nói bên cạnh A Tắc không có một người bạn đứng đắn, thế nào bây giờ có ném được mùi vị nói sai chưa?”

Trong lòng Sáp Thắt ít nhiều có phần ghen tị với Thanh Thanh, nay lại nghe nói vậy cô ta cảm thấy khó chịu, Hạo Phong biết mình nói sai, hẳn liền nắm tay cô ta nói, “Được rồi, được rồi, nếu A Tắc đã đi ra, chúng ta về Cửu Long trước.”

Hạo Phong nói xong thì mang theo Sáp Thắt lên xe, Thanh Thanh hoàn toàn không xen vào cuộc nói chuyện. Cô vốn tưởng rằng Văn Tắc sẽ dẫn cô đi cùng, ai ngờ anh xoay người lại, khẽ tai nói nhỏ với cô, “Em về trước đi, buổi tối anh nhất định trở về.”

Trong mắt Thanh Thanh không che giấu được sự thất vọng, ngón tay lạnh lẽo của cô vẫn nắm lấy quần áo của anh không chịu buông ra.

Văn Tắc cười, anh làm ấm tay cô, rồi cầm tay cô đặt lên môi mình, “Buổi tối anh nhất định quay về, anh rất nhớ em.”

Thanh Thanh đành phải gật đầu.

Cửu Long giờ đã là thiên hạ của Hạo Phong, lời này không phải giả dối. Hạo Phong đang ở hộp đêm lớn nhất của Cửu Long vì Văn Tắc mà mở tiệc đón gió, anh em từ các khu đã sớm đến nơi, còn có không ít gương mặt mới, khi họ nhìn thấy Văn Tắc, mặc dù không quen biết nhưng họ vẫn gọi anh một tiếng anh Văn. Gương mặt Văn Tắc không thay đổi, anh ngồi bên cạnh cùng với Lôi Tử, lặng lẽ nhìn thế giới âm ỉ này.

Sáp Thắt bắt chéo chân tựa vào bên người Hạo Phong cười khanh khách không ngừng, vừa hút thuốc vừa nói với Văn Tắc, “Mông ngồi còn chưa nóng đầu A Tắc, trông vẻ mặt sốt ruột muốn về nhà của cậu kia, bà xã rất tốt sao?”

Lôi Tử vỗ bàn, tiếng chai bia va chạm vào nhau vang lên, “Anh Văn kết hôn, chúng ta còn chưa náo động phòng tân hôn đâu, phải không, anh mau đem chị dâu đến cho mọi người gặp mặt.” Nói xong hẳn ta ợ lên một tiếng, “Nếu chị ấy còn cay độc hơn chị Thắt, chúng em sẽ xé giày cho chị ấy.”

Văn Tắc chỉ nhún vai cười cười, cái gì cũng không nói. Hạo Phong ở bên cạnh cầm một chai bia cùng anh uống sạch. Hai người hiểu ý nhau, họ đều cảm thấy Lôi Từ tuy rằng thích khoe khoang thực ra có phần đáng yêu. Họ uống vài chai bia, vừa lúc bà chủ Sáp Thắt vỗ hai tay, gọi mấy cô gái tới. Các cô gái này ngựa quen đường cũ, như bướm bướm rơi vào trong lòng của mấy người đàn ông. Người đang tiếp Văn Tắc lại có gan nhất, vừa bắt đầu thì đã duỗi tay đến đùi quần của anh, Văn Tắc quay đầu nhìn Sáp Thắt và Hạo Phong, nét mặt anh lộ vài phần lúng túng, “Chị dâu, chị tha cho em đi.” Sáp Thắt không thèm để ý, Văn Tắc đành phải hướng về Hạo Phong xin giúp đỡ.

Hạo Phong gần như cười đến mức có phần thất lễ, hấn lại nói, “Không thể không nể mặt bà chủ.”

Hạo Phong rất yêu Sáp Thắt, điều đó Văn Tắc rất rõ ràng. Trong thời gian qua lại với Hạo Phong, Sáp Thắt tựa như một biểu tượng của số phận khắc vào trong tim của hấn. Thời điểm lúc hấn còn rất nghèo, anh em bên cạnh cũng rất nghèo thì Sáp Thắt đã là gái điểm. Mỗi khi Hạo Phong đi tìm Sáp Thắt, chỉ cần thấy trên cửa sổ nhà cô ta lộ ra một mảnh vải lụa màu hồng thì hấn biết Sáp Thắt đang tiếp khách. Khi đó Hạo Phong chỉ coi Sáp Thắt giống như anh em, kỳ thật cũng không nghĩ đến tương lai muốn kết hôn với cô ta.

Việc này đều là do Lôi Từ nói ra trong lúc say rượu, từ nhỏ Lôi Từ đã đi theo Hạo Phong, hấn ta quyết một lòng với Hạo Phong cũng là có nguyên nhân, Lôi Từ nói Hạo Phong phạm tội bắn chết người không biết bao nhiêu lần, nhưng hấn chưa bao giờ thiếu nợ anh em, lại càng không thiếu nợ phụ nữ.

Đêm nay Hạo Phong đặc biệt vui vẻ, hấn đứng lên nói với những anh em ngồi xung quanh, “Được, chỉ cần các cậu giúp tôi, tôi sẽ không bạc đãi người nào. Có rượu cùng nhau uống, có com cùng nhau ăn, có tiền cùng nhau lấy, có đạn cùng nhau chọi!”

Lôi Từ nói, “Có phụ nữ có phải cùng nhau hưởng thụ không?”

Hạo Phong đập hấn ta một cước, “Phụ nữ của mình thì tự mình lo.” Nói xong hấn ngửa đầu nâng chai bia lên uống cạn, sau đó hấn ném cái chai xuống đất, đập vỡ, bây giờ hấn là hấn đang kiêu căng ngạo mạn, hấn hôn lên tay Sáp Thắt thật mạnh, rồi ngẩng đầu nói với mọi người, “Hôm nay bố mày thật cao hứng, không say không về.”

Văn Tắc cũng đứng lên, anh ngửa đầu cầm chai bia uống cạn, rồi cũng đập vỡ dưới đất, sau đó là Lôi Từ, tiếp đó họ nghe thấy âm thanh chai bia bị vỡ, Hạo Phong khoác vai Văn Tắc nói, “Tốt, anh em tốt.”

Qua 12 giờ, toàn bộ đèn của hộp đêm đột nhiên tối sầm lại, sau đó đèn dần dần sáng lên, có một ngọn đèn sáng hơn, lúc này có một nhóm khách mới tới đây, không khí liền hiện ra chút khác biệt. Thực ra nơi này không phải của Hạo Phong vào ba năm trước, không ngờ rằng ba năm sau tất cả đều thay đổi, chẳng trách hắc đạo và bạch đạo đều tập trung vào người hấn, hấn đã đánh cuộc sớm hay muộn mình cũng sẽ xưng bá ở thành phố này.

“À! Anh Phong, ông chủ Tạ đến đây.” Lôi Từ liếc mắt nhìn lão Tạ, hấn ta lập tức ra hiệu cho anh em xung quanh đừng làm ồn.

Hạo Phong đích thân đứng dậy, lúc lão Tạ sang đây, hấn vỗ vai ông ta nói, “Ông tới thật đúng lúc, tôi đang làm tiệc đón gió cho Văn Tắc.” Văn Tắc biết lão Tạ, trước đây ông ta chỉ làm ăn cùng Vũ Diên An, hàng hoá bán ra đều là sản phẩm của Mỹ, ông ta đã từng có một lần độc quyền việc buôn lậu vũ khí tại Tuyết Long. Văn Tắc hướng về lão Tạ vừa gật đầu tỏ vẻ hoan nghênh, vừa định bắt tay với ông ta. Lão Tạ không nể mặt từ chối, ông ta quay đầu nói với Hạo Phong, “Tôi có việc nghiêm túc.”

Hạo Phong đặt chai bia xuống, “Đi, chúng ta vào bên trong nói chuyện.”

Lão Tạ đi ở phía trước, Hạo Phong quay đầu nói với Văn Tắc, “Cậu cũng vào, dù sao sau này sẽ phải làm việc cùng nhau.”

Văn Tắc thấy lão Tạ không quay đầu lại, anh cười cười, “Không được, anh Phong, hôm nay em mới ra, trông lão Tạ cũng không thích em, để hôm khác gặp lại vậy. Nói thế nào thì lúc này ông ta cũng tìm anh có việc chính sự, đừng để ông ta không yên lòng.”

Lôi Từ ở bên cạnh gạt đầu thật mạnh, Hạo Phong trầm ngâm một lát, sau đó từ trong túi hấn lấy ra một cái điện thoại di động và một chìa khoá đưa cho Văn Tắc, rồi mới xoay người đi vào cùng Lôi Từ. Văn Tắc ngồi tại quầy bar, gọi một cốc bia, anh quay đầu nhìn xung quanh, nơi nơi đều là cảnh truy hoan hưởng lạc, là những lời nói ngông cuồng, anh cảm thấy mùi vị bia vô cùng đáng ghét. Anh liên tục uống mấy hớp, sau đó lấy điện thoại ra bấm dãy số của Thanh Thanh. Thanh Thanh không nghĩ đến là anh gọi tới, cô nói liên tục vài tiếng a lô, sau đó cô mới nghe được tiếng cười khanh khách không ngừng của Văn Tắc ở bên này.

“Anh ở đâu thế?Ồn ào quá.” Thanh Thanh nói.

Văn Tắc bỏ thêm đá vào cốc bia, sau đó anh nói vào di động, “Bây giờ anh về được không?”

Thanh Thanh không trả lời, Văn Tắc lại nói, “Có phải ở đây ồn ào quá không, em không nghe thấy anh nói gì sao?”

Thanh Thanh mỉm cười, “Hiện tại đã 1 giờ sáng, chừng nào thì anh về?”

Văn Tắc nói, “Nửa giờ nữa. Em ngủ trước đi.” Nghe được Thanh Thanh ừ một tiếng Văn Tắc liền cúp máy, một tay anh lấy ra chiếc chìa khoá xe mà Hạo Phong đưa cho anh rồi chuẩn bị rời đi.

Ai ngờ vừa mới đi được hai bước thì Hạo Phong đã từ bên trong đi ra, bên cạnh còn có lão Tạ đi theo. Hạo Phong nói, “A Tắc, cậu và Lôi Từ cùng nhau tiễn lão Tạ một đoạn.” Nói xong hấn ngẩng đầu súng cho anh, lão Tạ liếc nhìn Văn Tắc, không nói gì cả, Văn Tắc liền hiểu ra, có lẽ lão Tạ bị người khác theo dõi, lúc này Hạo Phong và ông ta không có giao dịch, hiển nhiên người theo dõi ông ta không phải là cảnh sát mà là người trong giang hồ, bị những người đó theo dõi còn nguy hiểm hơn. Văn Tắc coi ra và rút áo, anh lắc đầu cho tỉnh táo lại rồi nói, “Đi thôi!”

Lôi Tử và lão Tạ cùng lên xe của Văn Tắc, chiếc xe kia đương nhiên là do Hạo Phong đặt mua cho Văn Tắc, nhưng người lái xe là Lôi Tử. Văn Tắc và lão Tạ cùng ngồi ở ghế sau, lão Tạ không hổ là người có kinh nghiệm gió sương, ông ta biết rõ ở phía sau có mấy chiếc xe âm thầm bám theo nhưng không thay đổi sắc mặt. Văn Tắc vỗ bả vai của ông ta, lão Tạ quay đầu trừng mắt nhìn anh, “Làm gì?”

Văn Tắc nói, “Ông nằm sắp xuống, khi nào tôi nói được thì ông hãy ngồi dậy.”

Sau khi lão Tạ nghỉ ngơi một lúc, ông ta nhìn thấy những chiếc xe đuổi theo đến càng ngày càng gần, họ đã không còn hài lòng với việc chỉ theo dõi, điều này hiển nhiên là dấu hiệu bọn người kia muốn săn bắt, ông ta bèn cắn răng, cúi người xuống.

Lôi Tử lái xe thật nhanh, Văn Tắc ra ám hiệu, hắn ta đột nhiên giảm tốc độ, hai chiếc xe đuổi theo sau gần nhất thiếu chút nữa tông vào đuôi xe của bọn họ, Văn Tắc xem tình thế lấy súng ra bắn, chỉ nghe thấy âm thanh trầm đục liên tục, hai người lái xe của hai chiếc kia bị trúng đạn, lốp xe trước bị bắn xì hơi. Lôi Tử nhìn thấy rõ ràng từ kính chiếu hậu, hắn ta hưng phấn kêu to, “Anh Văn, kỹ thuật của anh vẫn còn tốt nha.”

Lão Tạ muốn ngẩng đầu, nhưng Văn Tắc đè đầu ông ta lại, “Đừng nhúc nhích.” Sau đó anh tận dụng lợi thế bắn thêm hai phát, lão Tạ nghe thấy tiếng thắng xe và tiếng trầm đục của viên đạn, khi Lôi Tử đưa xe ra khỏi chỗ đó thì Văn Tắc mới rút súng lại, nói với lão Tạ, “Được rồi.”

Lão Tạ vội vàng ngồi dậy, ông ta quay đầu nhìn phía sau xe, chỉ là một mảng yên tĩnh tối đen.

Văn Tắc châm điếu thuốc, hút mấy hơi, anh tựa vào chỗ ngồi, nói với Lôi Tử, “Được rồi, chính sự đã xong, cậu cho tôi xuống ở phía trước.”

Lôi Tử vội hỏi, “Anh Văn, xe này chính là đưa cho anh.”

Văn Tắc lại hút một hơi, “Vây được, cậu và ông chủ Tạ xuống xe đi.”

Lôi Tử không hiểu, Văn Tắc lại nói, “Ông chủ Tạ không tin tôi, tuy nhiên điều đó cũng không quan trọng, anh Phong chỉ bảo tôi tiễn ông ấy một đoạn đường để bỏ mặc bọn bang phái kia. Bây giờ đã không còn chuyện gì, cũng nên đường ai nấy đi.”

Lão Tạ cũng châm một điếu thuốc, nói với Văn Tắc, “Đi lại trên giang hồ đã lâu, đề phòng người khác là chuyện nên làm, đối với lão đại của các cậu tôi chỉ nể mặt ba phần, hướng chỉ là cậu? Nhưng mà chuyện hôm nay, Hạo Phong có ý để tôi thấy khả năng của cậu, quả thật cậu rất có bản lĩnh.”

Văn Tắc không nói gì, lão Tạ nói tiếp, “Hôm nay tôi và Hạo Phong đã hoàn tất một thỏa thuận, ngày 10 tháng sau, ở nhà ga bỏ hoang tại Hoành Dương vị trí cụ thể đến lúc đó sẽ quyết định, cậu hãy cùng đến. Cậu rất thông minh, ngộ nhờ có xảy ra sự cố chúng tôi có thể dùng đến cậu.”

Văn Tắc quay đầu nhìn Lôi Tử, hỏi, “Chuyện này anh Phong nói thế nào?”

Lôi Tử búng ngón tay, nói, “Anh Phong nói dao tốt không giết lợn thì sẽ cùn.”

Văn Tắc mỉm cười, “Tiểu tử thôi.”

Khi Văn Tắc về đến nhà thì đèn trong phòng vẫn còn sáng, bây giờ đã hai giờ rưỡi. Vừa vào cửa anh đã ngửi ồng tay áo của mình trước, ở trên đó vẫn còn mùi thuốc súng, vì thế anh vào phòng tắm để tẩy rửa. Tắm xong anh mới phát hiện mình đã quên lấy áo choàng tắm, anh đành phải khoả thân đi ra ngoài. Anh tắt đèn phòng khách, khi anh vào phòng ngủ thì nhìn thấy ngọn đèn tường màu cam, Thanh Thanh vẫn đang đọc sách, cô đeo mắt kính gọng vàng, sau khi nghe thấy tiếng động, cô ngừng đầu nhìn anh, không nói được lời nào.

Văn Tắc đi qua, thân thể trần trụi của anh đã che khuất phần lớn ánh sáng đèn tường, có một bóng đen phủ trên người cô. Anh cúi xuống, đưa tay tắt đèn tường, phòng ngủ rơi vào trong bóng tối.

Anh ôm Thanh Thanh vào trong lòng, cô cảm thấy áo ngủ đang bị bóc ra từng mảng, cô nói, “Anh về muộn, anh nói nửa giờ sẽ trở lại.”

Văn Tắc nói, “Anh xin lỗi, tạm thời có chút chuyện.” Anh vội vàng hôn lên bộ ngực đang phập phồng mạnh mẽ của cô, một bàn tay của anh thăm dò ở giữa hai chân cô, chạm vào nơi cô đang cố gắng che giấu vì xấu hổ.

Thanh Thanh thờ gáp một chút, lần cuối cùng khi họ là vợ chồng thực sự đã là chuyện vào năm ngoái. Lúc này đây, tuy rằng cô đã sớm chuẩn bị trong lòng, nhưng tình huống kiểu này khiến cô vẫn cảm thấy sợ sệt. Cô không dám rên rỉ ra tiếng, thậm chí không dám đưa tay vuốt ve gương mặt của anh, bởi vì cô sợ rằng mình đột nhiên phát hiện người đàn ông đang bao phủ mình kỳ thật không phải là Văn Tắc.

Trong bóng đêm, toàn thân Thanh Thanh đều cứng ngắc, nhưng Văn Tắc không để ý chút nào. Anh biết cô đang suy nghĩ gì, anh vừa trần trọc hôn cô, vừa chậm rãi chen vào thân thể của cô. Thanh Thanh cắn chặt hàm răng, một nỗi đau đớn khô khốc nào đó khiến cho cô khó thở. Cô cảm thấy mình dần dần không thể chống đỡ, vì thế hai cánh tay cô không tự chủ được mà vòng lên cổ anh, sau đó cô thấp giọng gọi tên anh.

Văn Tắc bỗng nhiên ngừng lại, Thanh Thanh không thấy rõ bộ dạng của anh, Văn Tắc trầm mặc, anh vươn tay vuốt ve nơi bọn họ giao hợp, anh khiến cô dần dần trở nên hưng phấn, ngón tay thô ráp mạnh mẽ tìm kiếm để đáp ứng sự ham muốn.

Thanh âm của Văn Tắc như rừng trúc ẩm ướt bị gió đêm thổi qua, anh nói, “Thanh Thanh, mở ra chút nữa.”

Vì thế Thanh Thanh tách hai chân ra hơn nữa.

Mái tóc ẩm ướt mồ hôi của Văn Tắc dán trên cổ Thanh Thanh, anh nói, “Mở ra thêm chút nữa.”

Vì thế cô gắt gao bám vào ngực anh, dùng toàn bộ sức lực mà tách ra.

Sau đó anh dùng một tay chống trên giường, tay kia nâng đỡ eo cô mà đâm thật sâu vào thân thể của cô. Loại cảm giác kỳ diệu này trong nháy mắt dạy cho Thanh Thanh hiểu ra, đây không phải là khoái cảm của sinh lý mà là một dấu hiệu giống như phân liệt. Quan hệ tình dục trong tình yêu là hai trò chơi của đàn ông và phụ nữ, đàn ông thường tìm kiếm sự ám áp, phụ nữ thường tồn tại cả hai loại cảm giác đau đớn và hạnh phúc, bởi vì muốn làm cho người phụ nữ đạt đến khoái cảm cực độ, chuyện như vậy một người đàn ông bất lực sẽ không làm được. Anh bảo cô tách ra một chút, tách ra thêm chút nữa sau đó anh có thể đi sâu một chút, đi vào sâu hơn. Thế xác của con người vốn có giới hạn, thế nhưng tình cảm mãnh liệt và linh hồn của con người lại có thể xâm nhập vào chỗ nào? Mà anh vẫn khát vọng xâm nhập vào điểm cuối cùng, muốn có được mọi thứ của cô.

Thanh Thanh cảm thấy nửa thân dưới của mình dần dần như bị nứt ra, cả người cô trời nổi run rẩy, chờ đợi một cú cuối cùng của Văn Tắc, vào lúc này cô chỉ có thể hôn lên hai bàn tay trắng của anh. Là ai nói sự dịu dàng lớn nhất của phụ nữ là bao dung, bao dung cho sự chinh phục dục vọng của đàn ông, sự phát tiết dục vọng và mong muốn được thay đổi như đứa trẻ. Khi đó người đàn ông nhất định chỉ yêu người phụ nữ đó.

Sau khi Văn Tắc trở về Cửu Long, cuộc sống của họ cũng không xem là có quy luật, thỉnh thoảng họ thức dậy vào sáng sớm, đi dạo xung quanh khu phố gần nhà, không làm gì cả. Có khi vào đêm hôm khuya khoắt, Hạo Phong sẽ gọi anh ra ngoài làm việc, sau đó qua vài ngày anh mới về nhà. Thỉnh thoảng anh cũng đến dưới lầu nhà xuất bản đón Thanh Thanh tan tầm. Văn Tắc gặp người nào, anh luôn luôn không kiêng dè Thanh Thanh, ngược lại đối phương không vui, họ vừa thấy Thanh Thanh đều xụ mặt, chỉ có Lôi Từ lúc nào cũng niềm nở với cô, đều lớn tiếng gọi cô là chị dâu. Như vậy đã qua một tháng sống yên gió lặng.

Ngày 10 tháng 7.

Lúc sáng sớm, Thanh Thanh đã thức dậy trước, cô đi ra ngoài mua bữa sáng, khi cô trở về, Văn Tắc cũng đã thức dậy, Thanh Thanh kéo rèm cửa sổ còn anh đang ở trần ngồi trong phòng khách tập tạ. Thanh Thanh nhìn thấy, trong lòng bỗng ám áp, cô đem bữa sáng đặt ở trên bàn, lại nghĩ đến chuyện họ đã làm tối qua, cô cười như không cười nói, “Anh vẫn còn sức lực để nâng tạ à?”

Văn Tắc cười cười, “Nâng em lên cũng không thành vấn đề.”

Thanh Thanh không cảm thấy thẹn thùng, cô đi qua để cho anh nâng lên thử. Văn Tắc buông tạ xuống, hai tay giữ bên sườn của cô, thật sự nâng cô lên. Văn Tắc nói, “Em nhẹ như vậy, trông rất đáng thương, có phải ông xã để em vất vả hay không?”

Thanh Thanh mỉm cười thật lâu, khi cô đang muốn nói chuyện thì di động của Văn Tắc lại vang lên. Anh đành phải buông cô ra, rồi đi vào phòng ngủ tiếp điện thoại. Thanh Thanh ngồi im lặng trên bàn ăn bữa sáng, một hồi sau, Văn Tắc cúp máy đi ra, anh đã mặc áo khoác, vừa chỉnh lại cổ áo vừa đến cửa trước thay giày, Thanh Thanh thấy anh muốn ra ngoài, cô chỉ hỏi, “Buổi tối anh có về không?”

Văn Tắc gật đầu, “Xong việc anh nhất định trở về.”

Thanh Thanh nhin xuống, cô muốn nói lại thôi. Văn Tắc đứng ở cửa nói, “Có phải em có chuyện muốn nói với anh không?”

Thanh Thanh suy nghĩ một lát rồi nói quên đi, sau đó cô lại nói, “Có mấy người bạn biết em đã kết hôn, họ muốn gặp anh.”

Văn Tắc sững sờ, anh thật chưa nghĩ đến điều này, “Khi nào?”

Thanh Thanh nói, “Bọn em hẹn tối nay cùng nhau ăn bữa cơm.” Nói xong cô lại nhìn anh, “Anh có thời gian không?”

Văn Tắc gật đầu, “Ừ, anh gặp bạn bè em cũng tốt, buổi tối anh sẽ cố gắng về sớm một chút.” Nói xong anh liền ra cửa.

Thanh Thanh đến ban công, cô nhìn thấy xe của Văn Tắc đã chạy một đoạn xa, lúc này vẫn là sáng sớm, hàng xóm ở hai bên có nhà còn đang đánh răng rửa mặt, hoặc nhà khác đang ở trên bàn ăn sáng đọc báo, một mình Thanh Thanh ghé vào ban công, nhìn ánh mặt trời ở cuối con đường đã mọc lên, ánh sáng màu cam phủ lên cây cối và nhà cao tầng, mà chiếc xe của Văn Tắc rốt cục cũng chạy đến một nơi xa xôi ra khỏi tầm nhìn của cô, chiếc xe chìm ngập ở đường chân trời.

Văn Tắc ngồi trong xe châm lên một điếu thuốc, anh hút hơi này đến hơi kia, điếu thuốc liền cháy sạch. Một lúc sau, có vài chiếc xe khác nhau lần lượt mở cửa ra, Lôi Từ ngồi trong một chiếc xe jeep, hắn ta đeo kính đen rồi đến gần gọi to, “Anh Văn, khí sắc hôm nay không tồi nha.”

Văn Tắc cười cười, không để ý.

Họ nhanh chóng đến khu vực nhà ga bỏ hoang ở Hoành Dương, nơi đó đã có người, Văn Tắc đến gần thì nhìn thấy một người đàn ông trẻ mặc quần áo hoa hòe, đầu tiên bọn họ bị thu di động, sau đó hắn ta đưa cho anh một cái máy.

Văn Tắc không lên tiếng, nhưng Lôi Từ lại có phần bất mãn, kêu lên, “Lần nào cũng làm như vậy, thật nhiều chuyện, di động của bố mày là đồ tốt, xong chuyện nó phải còn đây. Mẹ nói!”

Người đàn ông trẻ kia nhỏ nước bọt, không thêm hé răng, hắn ta dẫn bọn họ lên một chiếc xe khác. Lúc lên xe thì di động của Lôi Từ vang lên, là lão Tạ nói ra địa điểm giao dịch chính xác. Ngồi ở trên xe, Văn Tắc liền hỏi Lôi Từ, “Tại sao anh Phong không đích thân đến?”

Lôi Từ không lên tiếng, chỉ nói xong việc sẽ biết.

Lôi Từ đến chỗ bỏ hoang kia tìm được lão Tạ, hai bên giao dịch rất tốt, lão Tạ còn có phần vui vẻ, ông ta nói lúc này Hạo Phong thật sáng khoái. Văn Tắc đặc biệt chú ý đến người của hai bên, phía Hạo Phong ngoại trừ anh và Lôi Từ thì còn có thằng nhóc Lý Tây, bình thường ở trong nhóm anh ta cũng không buồn hé răng, Văn Tắc và anh ta từ trước đến giờ không động chạm nhau. Về phía lão Tạ, căn bản đều là những gương mặt mới.

Làm xong chuyện, điều quan trọng nhất là phân tán rời khỏi, ai ngờ lão Tạ còn chưa đắc ý được bao lâu thì bốn phía bỗng nhiên phát ra một tiếng súng, sau đó là còi cảnh sát lạnh lót vang lên. Lúc ấy lão Tạ sợ đến mức gương mặt trắng bệch, số lượng giao dịch lúc này không nhỏ, một khi bị chop thì nhất định không có đường lui. Hành động của tổ cảnh sát cho thấy dường như họ biết trước tin tức nên đã sớm bao vây, Văn Tắc thấy tình hình không tốt, anh quay đầu về phía Lôi Từ, hắn ta cắn răng mắng một câu, mẹ nó là Lý Tây! Sau đó hắn ta quay lại lôi kéo Văn Tắc phá vòng vây, động tác của hai người nhanh nhất, Văn Tắc vừa chạy vừa hỏi, mặc kệ lão Tạ sao? Lôi Từ lại nói, quân làm gì, kế hoạch của ông ta xui xẻo, lúc này nên đi tong cho rồi.

Cả hai đều lạnh lợi, mưa bom bão đạn thật đúng là chơi đùa với cuộc sống bất tử, tuy rằng Lôi Từ ở giữa làn đạn nhưng rốt cuộc cũng chạy ra ngoài đường cái, lúc đó Hạo Phong đã sắp xếp người đến tiếp ứng, tính cả Lý Tây thì cuối cùng có ba người bọn họ *hữu kinh vô hiểm* (*bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm*). Họ vừa lên xe, Lôi Từ chưa nói được hai câu thì trở mình đánh Lý Tây, “Mẹ nó mày ăn ở bên ngoài, dám tiếp ứng cho cảnh sát!”

Gương mặt Lý Tây trắng bệch nói, “Anh Lôi Từ anh đừng càn rỡ vu cáo hãm hại em. Chuyện này anh Văn cũng có khả nghi!”

Lôi Từ nghe xong lại đập qua một cước, “Nói láo, anh Văn luôn ở cùng với tao, anh ấy làm gì tao không biết sao?”

Lý Tây cười lạnh, “Nói không chừng hai người cùng nhau tính kế.”

Trong lòng Văn Tắc ngạc nhiên, anh nhất thời hiểu được chuyện ngày hôm nay. Trên đường đi bọn họ thay đổi xe vài lần, quanh quẩn mấy vòng lớn, khi hoàng hôn buông xuống bọn họ mới đến trước mặt Hạo Phong, hắn thấy bọn họ chỉ hỏi, “Di động đâu?”

Ba người giao điện thoại xong thì Sáp Thắt ngồi ở một bên, cười nói, “Các cậu đều biết, di động sử dụng trong khi giao dịch, tất cả thông tin đều được chúng tôi theo dõi ở bên này.”

Lý Tây gạt đầu, “Đại ca cứ việc kiểm tra.”

Nghe vậy, Hạo Phong bỗng nhiên lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó hắn nhìn Văn Tắc nói, “Tại sao cậu tắt điện thoại?”

Văn Tắc trả lời rất bình tĩnh, “Em thật muốn dùng, có lẽ nhất định dùng trong lúc cầu cứu, còn khi làm việc, chỉ có Lôi Từ liên lạc là đủ rồi, làm chuyện gì hai bên cũng đều rõ ràng.”

Hạo Phong cười cười, Sáp Thắt cũng cười, “Đúng là A Tắc có khác, đều rất tốt và khôn khéo, chuyện gì rùm rà đều quảng bỏ trước để tránh phiền phức trên người.”

Hạo Phong gạt đầu, “Ngồi tù vài năm nay, cậu trở nên không tin tôi à?”

Văn Tắc không nói gì, Hạo Phong quay lại nói với Lý Tây, “Cậu cũng rất thông minh, lúc báo tin đã thay số, báo xong rồi thì đổi lại số cũ. Cũng chỉ mấy chục giây, cậu cho rằng chúng tôi sẽ nghĩ là tín hiệu có vấn đề, tiểu Lý cậu theo tôi cũng được ba năm, tôi vẫn chưa cất nhắc cậu đến bên cạnh giúp đỡ, xem ra là rất đúng.” Nói xong Hạo Phong lấy súng từ trong ngực của Văn Tắc, nhắm thẳng cổ họng của Lý Tây, “Đây số mà cậu đã thay đổi có số đuôi 123, đúng không, là gọi cho ai thì tôi không biết. Chẳng qua cậu hắn là hiểu được, thời điểm cậu gọi cho người không có liên can, đó chính là sơ hở.”

Lúc này Lý Tây đã sợ đến mức không thể nói chuyện, súng của Hạo Phong dần dần di chuyển đến huyệt thái dương của Lý Tây, hắn đặt họng súng thật mạnh ở chỗ đó, không biết khi nào hắn sẽ bóp cò súng.

Sáp Thắt ngồi đó, nói, “Tiểu Lý, cậu biết chúng tôi sẽ kiểm tra di động, cho nên cậu có ý thay đổi dãy số báo tin, nhưng mà cậu không biết, lúc cậu vừa động tay, dãy số kia đã chuyển thẳng đến nơi này.”

Lý Tây nghe vậy, anh ta chỉ trừng hai mắt, không còn lời để nói.

Hạo Phong nhìn thẳng vào anh ta, “Còn có gì muốn nói nữa.”

Lý Tây nói, “Từ trước đến nay anh không hề tin tôi.”

Hạo Phong cười lạnh, “Chỉ trách bản thân cậu thiếu kiên nhẫn.” Dứt lời, ánh mắt hắn chợt trở nên căm hận, hắn liền bắn một phát vào đầu của Lý Tây, huyết tương phun tới bên mặt của Văn Tắc, nhưng anh vẫn không nhúc nhích. Lý Tây ngã trên mặt đất, Hạo Phong lại bắn thêm mấy phát, một vũng máu tươi, Lý Tây mờ mắt nằm run rẩy trên mặt đất, về mặt của anh ta không cam lòng. Hạo Phong hướng về sofa ngồi xuống, hắn lại nói, “Làm anh em kiếp này, không có kiếp sau, tôi cho cậu một phát súng thoải mái, còn hơn là ra ngoài để cho người khác chém hàng ngàn nhát dao.”

Lý Tây nghe xong mới nhắm mắt.

Văn Tắc thấy tình cảnh này, anh không nói rõ cảm xúc ở trong lòng mình. Chờ đến lúc Lôi Từ và Sáp Thắt bỏ đi, Văn Tắc nhìn chăm chăm vào hai người anh em đang kéo thi thể của Lý Tây, trên mặt đất kéo dài một dấu vết đỏ tươi ghê tởm.

Tâm tình của Hạo Phong ngược lại rất tốt, hắn còn mở chai rượu đỏ tốt nhất, nói, “A Tắc, thử xem? Mùi vị không tồi.”

Văn Tắc ngoảnh đầu nhìn Hạo Phong, hỏi, “Việc này tại sao anh không nói sớm cho em biết? Anh cũng muốn thử em sao?”

Hạo Phong trầm mặc hồi lâu, khi hắn muốn mở miệng thì lại uống một ngụm rượu, sau đó hắn mới nói với Văn Tắc, “Nếu là cậu bán đứng tôi, tôi sẽ không để cho người khác biết Văn Tắc là người bán đứng anh em. Tôi sẽ tự tay giết cậu, sau đó nói với người khác cậu chết thay tôi.” Khi nói đến đây, Hạo Phong dường như cảm thấy buồn cười, vì thế hắn đóng đũa ly rượu đỏ như máu nói, “Nhưng tôi tin cậu sẽ không bán đứng tôi.”

Anh suy nghĩ, Thanh Thanh, em không biết rằng khi anh băn khoăn suy nghĩ, nội tâm giằng co thì sự lưu luyến đối với em ngày càng tăng lên, càng ngày càng nặng, càng ngày càng sâu. Điều này khiến cho anh không thể ngủ được, anh trần trọc, anh nhớ đến thân thể ấm áp và những ngón tay lạnh lẽo của em, anh nhớ tới đêm đó chúng ta ở cùng nhau, em nhìn bầu trời không mây sau trận mưa to.

Em nói em nhìn thấy sao trời!

(tựa gốc của chương này là “Tiên nhân khiêu”, giải thích ra là hành vi lừa lọc, đại khái có một đôi nam nữ đồng lõa, nữ đi tìm đàn ông hào sắc dẫn vào khách sạn, nữ bị xxx thì nam xuất hiện đe dọa. Để chuyện này ko bị lộ ra & bảo vệ mình thì tên kia phải xi tiền. Minh cũng ko biết nó có liên quan đến chương này như thế nào cho nên mình nghe theo gợi ý của bạn 无名 ♪ cũng cảm ơn bạn ấy đã giúp mình giải nghĩa của từ ở trên* mình tự đặt tên cho chương này)

Bạn đang đọc truyện *Thời Niên Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Thử sinh tử

Thanh Thanh có ý ngồi gần cửa sổ, bên ngoài trời đã bắt đầu mưa phùn, tuy rằng vẫn chưa đến 7 giờ, nhưng trời mây đen khiến cho tầm nhìn cũng u ám. Mấy người bạn của Thanh Thanh ngồi ở một bên, họ nháy mắt với nhau, trong chốc lát có một người cô gái với kiểu cách ăn mặc già dặn nâng ly rượu hỏi, “Thanh Thanh, hôm nay chồng cậu không thể đến cũng không sao, hôm nào mọi người gặp lại cũng được.”

Dứt lời, một cô gái tóc nhuộm nâu đang ngồi đối diện với cô cười cười, “Tớ đồng ý với A Tâm, khó có dịp mọi người được gặp nhau. Thanh Thanh cậu ngàn vạn lần đừng để chuyện này làm cậu không vui.” Cô ta vừa nói vừa vỗ vỗ vị hôn phu đang ngồi bên cạnh, “Dù sao hôm nay tớ cũng dẫn theo chồng chưa cưới đến, lát nữa cứ để anh ấy mời chúng ta bữa này.” Người đàn ông kia có khí chất nho nhã, đeo mắt kính, đúng lúc anh ta hướng về các cô gái ngồi xung quanh gật đầu nói, “Điều này là đương nhiên, các cô vui vẻ là tốt rồi, đừng khách sáo với tôi.”

Cô gái tóc nhuộm nâu tên là Dịch Sam, là người xinh đẹp nhất trong các cô, cũng là cô gái duy nhất vẫn chưa kết hôn.

Lúc này dù sao Văn Tắc cũng chưa tới, các người bạn đều dời sự chú ý, họ quay sang trêu chọc Dịch Sam và vị hôn phu của cô ta. Tuy rằng chỉ là hàn huyên với nhau, nhưng đa số mọi người đều không che dấu được sự hâm mộ đối với Dịch Sam, họ đều nói rằng cô ta đã tìm được một nơi gối gắm thật tốt. Các cô nói chuyện của các cô, còn Thanh Thanh vẫn nhìn ngoài cửa sổ, cô có chút lo lắng không yên. Dịch Sam thấy thế liền hỏi cô, “Sao rồi? Khi nào thì anh ta đến?”

Thanh Thanh thờ dãi, buông đi động xuống nói, “Anh ấy vẫn đang ở trên xe, cũng sắp tới rồi!”

Dịch Sam ờ một tiếng, lại hỏi, “Đúng rồi, chồng cậu làm gì thế?”

Thanh Thanh cười cười, “Hiện nay anh ấy vẫn chưa có việc làm.”

Công việc và hoàn cảnh xuất thân tốt hay không tốt của người chồng luôn luôn là một loại giá trị nhất định riêng của người phụ nữ, chưa kể đến các điều kiện của Thanh Thanh, cô là người thuần khiết, nổi bật, tính cách của cô cũng không cầu kỳ, bởi vậy những người bạn của cô e rằng chưa bao giờ nghĩ đến tình huống này. Một lúc sau, Dịch Sam liền hỏi, “Vậy, gia đình cậu sẽ không phải là dựa vào thu nhập của cậu để sinh hoạt chứ.”

Thanh Thanh lắc đầu nói, “Cũng không phải vậy, có đôi khi anh ấy cầm tiền trở về.”

“Cậu không phải đã nói anh ta không có việc làm sao?” A Tâm hỏi.

Thanh Thanh nói, “Thỉnh thoảng anh ấy giúp đỡ bạn bè.”

Dịch Sam nghe xong thì không vui, cô ta là người nếu có chuyện thì nói thẳng, vì thế cô ta nói với Thanh Thanh, “Đừng trách tớ nói cậu, cho dù lúc trước Diệp Hoa bỏ rơi cậu để xuất ngoại là hẳn không đúng, nhưng cậu cũng không cần phải cam chịu như vậy. Mấy người chúng ta đã quen biết nhau cũng được 10 năm rồi, có đập đầu ra chúng tớ cũng không nghĩ đến cậu sẽ để cho một người đàn ông ăn bám, nói khó nghe một chút, cái này gọi là *trai bao*.” (tiểu bạch kiểm: ở đây có ý là đàn ông được phụ nữ bao nuôi)

Thanh Thanh sớm biết các cô sẽ như vậy, cô chỉ mỉm cười không lên tiếng, hướng hồ tuy là Dịch Sam nói vài câu khó nghe nhưng cũng

không có ác ý.

Một lúc sau thì Văn Tắc đến nơi, bên ngoài trời mưa, tuy rằng anh có mang theo ô nhưng bà vai vẫn bị thấm nước mưa, không biết trước đó đã xảy ra chuyện gì, chiếc áo sơ mi màu xám của anh đã biến dạng, một nửa thì bỏ vào trong quần, còn nửa kia thì rơi ra ngoài. Văn Tắc vừa mới đến cửa thì bị chặn lại, bồi bàn nói, “Tiên sinh, thực xin lỗi, xin anh chỉnh lại quần áo gọn gàng rồi hãy vào trong.”

Văn Tắc đặt chiếc ô ở một bên, anh nhìn phía bên trong thì thấy Thanh Thanh đã đứng dậy đi sang đây, phía sau còn có hai cô gái đi theo.

Thanh Thanh trông thấy anh mặc áo sơ mi mới, ngay cả thể giá vẫn còn chưa kịp gỡ xuống, trên mặt và vai của anh đều dính mưa, cô liền nhanh chóng lấy khăn giấy ra lau cho anh, lại hỏi, “Tại sao biến thành thế này? Buổi sáng anh không mặc bộ này ra ngoài.”

Văn Tắc chỉ đành phải cười, “Hết cách rồi, anh nóng lòng sang đây.” Nói xong anh kéo áo sơ mi ra hết rồi chỉnh lại gọn gàng, sau đó anh khoác vai Thanh Thanh cùng nhau đi vào. Hai người bạn học của Thanh Thanh đi theo ở phía sau, đối với cách ăn mặc của anh họ không dám tăng bốc, nhìn không được mà kẻ tai thì thầm tò mò về anh, Dịch Sam hạ thấp giọng nói, “Cậu ấy điên rồi sao? Vậy mà cùng người như thế kết hôn!” A Tâm lại nói, “Nhưng anh ta trông rất đẹp trai, tiếc là quá nghèo, phải dựa vào Thanh Thanh nuôi sống gia đình.” Nghe vậy, Dịch Sam nhéo thật mạnh vào cánh tay của A Tâm, khẽ quát lên, “Đàn ông đẹp trai thì có lợi ích gì? Nhất là loại ngoài mặt sáng lạn nhưng trong lòng không tốt đẹp gì. Tớ thấy Thanh Thanh chắc là điên rồi.”

Trong giây lát, bọn họ lại ngồi vào chỗ của mình dùng cơm, sau khi Thanh Thanh giới thiệu Văn Tắc thì giới thiệu từng người bạn của mình, Văn Tắc chỉ cười, sau đó anh không hề nói gì cả, chỉ để ý ăn cơm. Thanh Thanh vẫn đang lau chùi nước mưa ở trên cổ anh, A Tâm nhìn không được lại hỏi, “Hai người kết hôn tại sao không mở tiệc chứ? Không có ai trong chúng tớ nhận được thiệp mời, Thanh Thanh cậu không có suy nghĩ à, tiền mừng cưới là điều xấu sao? Nói cũng không nói một tiếng, nếu không phải mấy ngày trước gặp nhau ở trên đường thì cậu còn định giấu bao lâu nữa.”

Thanh Thanh nói, “Tớ xin lỗi, lúc ấy chúng tớ kết hôn anh ấy vẫn đang ngồi tù, cho nên không có cách nào. Bây giờ anh ấy ra ngoài, chúng tớ cũng lười mở tiệc.” Nói đến đây tay cô bỗng nhiên dừng một chút, Văn Tắc quay đầu nhìn cô, cô lại không lên tiếng, hoá ra sau lỗ tai của Văn Tắc có vết máu đỏ sẫm, gương mặt Thanh Thanh không biến sắc, cô gấp khăn giấy lại bỏ vào trong túi xách.

Hai người bạn này đương nhiên không thấy điều đó, ngược lại họ bị hù dọa bởi một câu của Thanh Thanh nói anh từng ngồi tù, không khí nhất thời lặng ngắt như tờ, cuối cùng vẫn là Dịch Sam đứng lên, cô ta chỉ vào mũi Văn Tắc quát lên, “Cậu điên rồi mới gả cho anh ta.”

Văn Tắc không nói, Thanh Thanh cũng không nói, Dịch Sam và A Tâm cùng nhau trừng mắt nhìn, thậm chí họ đối với Thanh Thanh có *phần chỉ tiếc rên sất không thành thép*. (ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn)

A Tâm nói, “Cái kia, thật có lỗi, Văn tiên sinh, Dịch Sam chúng tôi chất phác thẳng thắn, nói chuyện thường không nề mặt. Nhưng mà... Ngay cả tôi cũng hiểu được anh ngoại trừ có bộ dạng không tôi, tôi thật không biết anh có chỗ nào xứng đôi với Thanh Thanh.”

Lời này đương nhiên không thân thiện, nhưng Văn Tắc không nổi giận, anh vẫn mang theo nụ cười nhả nhận, nhìn thấy hai người bạn của Thanh Thanh bình tĩnh lại, anh mới nói, “Thực ra tôi cũng hiểu được mình không xứng với cô ấy, nhưng cô ấy đã chọn tôi, vậy tại sao tôi không thể chọn cô ấy?”

Lần này, rốt cuộc không ai nói thêm gì cả, ăn xong bữa cơm, họ vẫn trầm mặc. Thanh Thanh đành phải gọi người đến tính tiền, lúc này vị hôn phu của Dịch Sam giành thanh toán tiền.

Năm người nhàn nhã đi trên con đường ẩm ướt không có đích đến, trong lòng bọn họ có những suy nghĩ khác nhau. Ban đầu Thanh Thanh và Văn Tắc đi song song với nhau ở phía sau, Văn Tắc nói với Thanh Thanh, “Anh xin lỗi, hình như anh đã làm hỏng việc.” Thanh Thanh lắc đầu nói không trách anh được, sau đó cô thở dài, chạy trước vài bước đuổi theo Dịch Sam, hai người cùng nhau đi ở phía trước. Chỉ có A Tâm dường như đi chậm lại cùng một hàng với Văn Tắc và vị hôn phu của Dịch Sam.

Thanh Thanh nhỏ giọng nói với Dịch Sam, “Tớ xin lỗi, tớ xin lỗi, Dịch Sam, đã để cậu lo lắng cho tớ.”

Dịch Sam nói, “Cậu kết hôn rồi mới nói cho tớ biết, tớ lo lắng thì có ích lợi gì chứ?”

Thanh Thanh nói, “Anh ấy thật sự rất tốt với tớ.”

Dịch Sam cười lạnh, “Cậu rõ là mù quáng.” Nói xong cô ta bước nhanh về phía trước, Thanh Thanh sốt ruột đi theo, trong lòng hai người đều cảm thấy khó chịu, không biết làm sao để giao tiếp với nhau, những bước chân loạn xạ trên con đường rộng rãi nhộn nhịp, họ giống như hai con nai bàng hoàng.

A Tâm đi ở phía sau, cô ta thỉnh thoảng lên nhìn Văn Tắc, với sự tò mò của đêm tối, trông anh vô cùng anh tuấn và thần bí, dáng người thon dài cao ngất, khí chất nổi bật phi phàm, ánh sáng của mỗi ngọn đèn trong dòng xe lướt nhanh qua khuôn mặt của anh, trong chớp mắt liền hiện ra một đôi mắt lạnh lùng, hết thấy đều khiến cho anh đầy quyến rũ. Đột nhiên, A Tâm cảm thấy Thanh Thanh gả cho anh cũng không phải là chuyện kỳ lạ. A Tâm càng nghĩ như vậy, càng lớn mặt một chút, khi cô ta lại nhìn anh một cách tỉ mỉ thì mới phát hiện, Văn Tắc vẫn nhìn chăm chú về phía trước, chính là hướng về Thanh Thanh.

A Tâm nhìn thấy đôi nam nữ một trước một sau nhưng trái tim lại gắn liền với nhau, cô ta không thể giải thích được cảm giác khẩn trương, tư tưởng A Tâm không khỏi hỗn loạn. Ngay lúc A Tâm miên man suy nghĩ, cô ta lại đột nhiên nghe được tiếng hét to của Văn Tắc và vị hôn phu của Dịch Sam, “Cẩn thận.” A Tâm chợt ngẩng đầu nhìn, cô ta chỉ cảm thấy bên tai xẹt qua một trận gió mạnh, mà Thanh Thanh và

Dịch Sam đang đứng ở chỗ rẽ, sau lưng bọn họ là một chiếc xe tải ở trong đầm lầy vì trọng lượng quá nặng mà bị mắc kẹt ở trong cống rãnh sắp ngã xuống. A Tâm sợ tới mức nhịp tim ngừng đập, cô ta chỉ kịp hét lên, lúc này Văn Tắc đã ôm hai cô gái đẩy sang một bên, khoảng cách nơi họ ngã xuống và chiếc xe tải kia chỉ có nửa bước, chỉ chậm một bước, có lẽ cuộc sống của hai người hoặc là ba người bọn họ đều kết thúc.

Thanh Thanh hoảng hồn chưa bình tĩnh lại, cô sợ tới mức không nói nên lời, Văn Tắc cũng không nói gì, một phen ôm lấy cô đi đón taxi. Sau đó anh quay đầu lại nói với A Tâm, “Cô Dịch không sao, chỉ là bị sợ hãi thôi, phiền cô đưa cô ấy trở về.” Nói xong, anh lên taxi rời đi.

A Tâm nhìn Dịch Sam, rồi ngoảnh đầu lại nhìn vị hôn phu của Dịch Sam, anh ta đã sợ tới mức chân mềm nhũn, ngã ngồi trên mặt đất. Dịch Sam nhìn vị hôn phu, lại nhìn chiếc taxi đã đi xa, cô ta bỗng nhiên khóc lên. Không lâu sau, xung quanh vang lên tiếng còi cảnh sát, người vây xem càng ngày càng nhiều, một người cảnh sát đỡ Dịch Sam đứng dậy hỏi, “Cô có bị thương không?” Dịch Sam chỉ khóc lóc.

Văn Tắc mang Thanh Thanh về nhà, anh đặt cô vào bồn nước nóng tắm rửa an ủi cô, Thanh Thanh ngồi trong bồn tắm không nói tiếng nào. Văn Tắc tắm rửa sạch sẽ cho cô, anh vuốt ve gương mặt cô, hỏi, “Em có khóc không?” Thanh Thanh lắc đầu. Văn Tắc còn nói, “Đau ở chỗ nào?” Thanh Thanh vẫn lắc đầu, rồi Văn Tắc ôm cô lên giường, hai người ngủ cùng nhau, đều là Văn Tắc nói chuyện, Thanh Thanh chỉ gật đầu hoặc là lắc đầu.

Sau đó Văn Tắc cũng vô cùng mệt mỏi, anh ngáp hai cái rồi tắt đèn tường, Thanh Thanh bỗng nhiên nói, “Hôm nay gọi anh ra lại khiến anh phải xấu hổ, em xin lỗi.” Văn Tắc kéo chăn lên cho cô, lại nở vài nụ cười, “Ngốc à, một chút anh cũng không cảm thấy xấu hổ, hơn nữa, hai người bạn kia của em đều là người tốt, nếu họ không thật tình xem em như người một nhà, họ cũng chẳng không hài lòng với anh. Người bình thường chỉ biết đưa ra vẻ mặt hoà nhã nhưng trong lòng lại có ác ý, họ sẽ lạnh nhạt quan sát mà chê cười em.”

Thanh Thanh tất nhiên hiểu được đạo lý này, nhưng cô nghĩ đến lúc anh thay đổi quần áo, trên cổ còn có vết máu, vì thế cô hỏi, “Hôm nay anh làm chuyện gì nguy hiểm sao?”

Văn Tắc nghe xong thì trầm mặc một lúc lâu, Thanh Thanh tưởng rằng anh đang ngủ, anh lại trả lời, “Đúng vậy, thiếu chút nữa lại ngồi tù.” Nói xong anh ôm cô chặt hơn, “Em yên tâm, cho dù thế nào anh cũng sẽ không để em chờ đợi trong vô vọng.”

Thanh Thanh nói, “Anh làm rất nhiều chuyện xấu sao?”

Văn Tắc nói, “Em có để ý không?”

Thanh Thanh mỉm cười, con buồn ngủ đã bắt đầu kéo đến, cô nói, “Em không quan tâm, nhưng em biết anh để ý.”

Người cha mà Văn Tắc kính yêu nhất đã từng nói, bất kỳ quy tắc nào của chiến trường, không phải là thành công thì trở thành hồi ức. Ý nghĩa của những lời này là, chỉ cần con lên chiến trường, như vậy con đã có nhận thức sự thành công. Một khi con không thành công, như vậy con phải trả giá cho tất cả mọi thứ, tên của con, người sinh ra con, hết thảy đều trở thành hồi ức trên chiến trường, mà khi hồi ức lại chẳng khác nào quên đi, thậm chí chưa từng tồn tại, cũng giống như khiến con mất đi ý nghĩa. Bởi vì chỉ có đài tưởng niệm mới có thể chịu trách nhiệm cho mọi hành vi phạm tội của con và sự trừng phạt xứng đáng cho tội lỗi của con.

Văn Tắc luôn luôn tin tưởng lời nói của cha.

Tiết tháng tám, thành phố Tuyết Long có hội chùa là nơi náo nhiệt, Văn Tắc dẫn Thanh Thanh đi hội chùa, hai người dạo chơi xung quanh rất vui vẻ, cuối cùng bọn họ cùng nhau đến một sân đình lớn để dâng hương. Khi đó trong sân đình có một loạt người xếp hàng đứng đầy trước bàn thắp hương, Văn Tắc bật lửa châm nén hương rồi cắm ở trên bàn, sau đó anh tùy ý liếc nhìn người đàn ông trung niên đang đứng ở bên cạnh. Người đàn ông kia cũng dâng hương, bái lạy, sau đó ông ta nhìn nén hương kia thấp giọng nói, “Có tin tức nói cuối tháng này Hạo Phong sẽ có hành động lớn, lão Tạ đã bị chúng tôi bắt, giao dịch lần này chắc chắn là cá lớn, anh xem rồi lo liệu.”

Văn Tắc cũng bái lạy, từ từ nói, “Thời gian giao dịch và địa điểm cụ thể sẽ thông báo ngay lập tức, không thể dùng di động, đến lúc đó tôi phải liên lạc với ông như thế nào.”

Người nọ từ trong ngực lấy ra một chiếc túi to bằng bàn tay ném lên bàn dâng hương, “Anh không cần liên lạc, chỉ cần nghĩ cách đem theo máy theo dõi này, thứ này được chế tạo đặc biệt, có thể phòng nhiễu sóng.”

Văn Tắc nhặt lên cái túi nhỏ kia, lúc này bỗng nhiên một cơn gió mạnh thổi đến, bụi trên bàn dâng hương cuộn cuộn nổi lên khiến cho Văn Tắc nhớ tới một chuyện, vì thế anh quay đầu hỏi người nọ, “Tuy rằng Lý Tây bị lộ chân tướng, nhưng vì hành động mà chết, cấp trên dự định an bài như thế nào?” Thực ra nếu không phải Lý Tây bị bắt, Văn Tắc vốn không biết anh ta là người một nhà.

Người đàn ông kia bị tro bụi bay vào làm sặc mà ho khan, ông ta ho hồi lâu mới trả lời, “Anh ta và anh giống nhau, đều được tuyển chọn để theo dõi Hạo Phong, nhưng anh ta không dùng được, Hạo Phong không thân thiết với anh ta, chuyện lần này, anh ta có công một nửa bắt được lão Tạ, nửa còn lại chỉ do anh ta thiếu kiên nhẫn.” Người nọ nói xong, từ trong túi lấy ra một điều thuốc để hút, sau đó nói với Văn Tắc, “Hồ sơ của anh ta đã bị xoá bỏ.” Ngụ ý chính là Lý Tây xen lẫn trong xã hội đen, chết ở trong xã hội đen, anh ta không có một chút quan hệ với sở cảnh sát.

Văn Tắc vừa nghe, nhất thời nổi trận lôi đình, “Nhưng anh ta là một cảnh sát.”

Người đàn ông kia quay đầu lại nhìn Văn Tắc, vẻ mặt ông ta lạnh băng khó lường, “Anh ta vì muốn lấy được sự tin nhiệm của Hạo Phong mà giết một cảnh sát.” Hai ngón tay kẹp điều thuốc của ông ta đem tàn thuốc gạt trên bàn dâng hương, ông ta nói một câu cuối cùng với

Văn Tắc, “Anh ta không giống anh.”

Người nọ nói xong, trong một khắc liên biến mắt giữa biển người, Văn Tắc nhìn lại những nén hương dày đặc ở trên bàn, chúng mang theo những lời cầu nguyện của vô số người. Văn Tắc không biết, trên đời này cuối cùng có bao nhiêu lời cầu nguyện thực ra chỉ là một loại hy vọng xa vời.

Lúc này Thanh Thanh đứng ở một bên, cô kéo ống tay áo của anh nói, “A Tắc, chúng ta về nhà thôi.”

Quy tắc của Cửu Long, tể anh em không tể phụ nữ. Anh em đã chết là chuyện của mọi người, phụ nữ đã chết là việc riêng tư. Ở Cửu Long, hiện tại ngoại trừ Sáp Thắt, lúc trước chưa bao giờ có người phụ nữ thay mặt đại ca. Nhưng bản thân Sáp Thắt không muốn thay đổi quy tắc này, Sáp Thắt nói, nếu tôi chết, tôi chỉ muốn một mình anh Phong tiễn đưa.

Đầu thu, lá bạch quả rơi nhón nháo rải rác trên một khu vực rộng lớn ở ngọn núi nhỏ tại Cổ Dương, khi thì động dậy bởi gió cuốn đi, lúc thì bị người ta dẫm nát ở dưới chân. Sáp Thắt đang ở biệt thự lưng chừng núi của Hạo Phong, cô ta mời Thanh Thanh đến chơi. Trước khi Thanh Thanh ra cửa, Văn Tắc nói, em sang đó thì không cần phải sợ hãi, chị ấy chỉ là vẫn chưa tin em, muốn quan sát em một chút mà thôi. Thanh Thanh nói, em không sợ.

Thanh Thanh đến gặp Sáp Thắt, cô ta liền đưa cho cô một tách trà lái, nước trà màu hoa hồng, đồ đậm, Thanh Thanh thoáng nhấp một ngụm, hương vị trà dày đặc khiến cho cô chóng mặt. Sáp Thắt cười nói, “Thật ngại quá, chúng tôi là người thô lỗ, từ trước đến nay chỉ biết uống rượu, nhưng cô thì khác, uống trà thích hợp với cô hơn, nếu uống không quen trà do tôi pha, để tôi nói bà Hứa pha lại tách khác.”

Thanh Thanh nói, “Làm quen là được thôi.”

Sáp Thắt nói, “Cô ngồi đi.”

Hai người phụ nữ ngồi trên ban công, từ nơi này nhìn xuống có thể thấy một nửa Cổ Dương, màn đêm buông xuống, chỉ thấy thế giới trời đất đảo ngược, đất ở trên, trời ở dưới, muôn vàn ngọn đèn như sao sáng dày đặc, toàn bộ nhà cao tầng sáng ngời giống như một đóa búp lác đường đứng lặng trong đêm đen.

“Thật đẹp.” Thanh Thanh nói.

Sáp Thắt cầm ly rượu tựa vào cạnh lan can, “Sao thế? Nhà hai người không thể nhìn cảnh sao?”

Thanh Thanh nói, “Cũng có cảnh đêm, nhưng mà không đẹp như vậy.”

Sáp Thắt cười nói, “Bình thường cô và A Tắc hay làm gì?”

Thanh Thanh nói, “Cũng không có gì, chỉ là tâm sự, đi dạo.”

Sáp Thắt cười khúc khích, “Nói chuyện phiếm? A Tắc? Hai người nói về những gì?”

Thanh Thanh nghe ra giọng nói của cô ta rất ngạc nhiên, ngược lại cô nghĩ đến tính cách của Văn Tắc, liền trả lời, “Cũng không phải, thực ra đều là tôi nói, anh ấy chỉ nghe mà thôi, anh ấy không thích nói chuyện.”

Lúc này Sáp Thắt mới ừ một tiếng, “Phải, A Tắc chỉ im lặng. Cho dù có chuyện gì lớn, cậu ấy cũng sẽ không nói cho cô biết.” Nói đến đây, cô ta lại quay đầu nhìn Thanh Thanh, “Lúc này anh Phong dẫn cậu ấy theo ra ngoài làm việc, cô có biết không?”

Thanh Thanh lắc đầu.

Sáp Thắt hừ, “Cô rất lạ, cậu ấy không nói, cô cũng không hỏi.”

Thanh Thanh nói, “Tôi có hỏi cũng không giúp được gì.”

Sau đó Sáp Thắt bắt đầu hút thuốc. Thanh Thanh thấy cô ta không nói liền tự mình đến cạnh lan can, cô ngắm nhìn cảnh núi đêm mê mông, còn có ngọn đèn của những chiếc thuyền. Cô không biết Văn Tắc đang ở chỗ nào, làm chuyện gì, có bị thương hay không, nếu nhàn rồi anh có nhớ cô hay không...

Thanh Thanh đang nghĩ ngợi, Sáp Thắt đột nhiên hỏi, “Cô nhớ cậu ấy phải không?”

Thanh Thanh ừ một tiếng, Sáp Thắt gạt tàn thuốc ở bên ngoài lan can, cô ta mỉm cười, “Thực ra tôi cũng nhớ Hạo Phong.”

Thanh Thanh ngoảnh đầu lại, lần đầu tiên cô tò mò về chuyện của Sáp Thắt, cô nghĩ nghĩ, nói, “A Tắc có nhắc qua, hai người đã lớn lên cùng nhau từ thuở nhỏ.”

Sáp Thắt nghe vậy, cô ta xoay người dựa trên ghế nằm, một tay cầm ly rượu, giữa ngón tay kẹp điếu thuốc, cô ta nói với Thanh Thanh, “Mười bốn tuổi tôi đã bị bán vì để nuôi sống ông già nhà tôi, ông ấy là một con quỷ thất bại đã thua tôi cho người khác. Trước khi bị bán, tôi đi tìm Hạo Phong, tôi nói không muốn bán lần đầu tiên, tôi cho anh ấy. Hạo Phong đồng ý, sau đó chúng tôi liền làm. Mới mười bốn tuổi đấy, đau chết tôi.” Sáp Thắt vừa nói, vừa ngẩng đầu ngắm sao, “Cô đừng cho rằng chúng tôi đơn thuần như cô, làm liên làm, sau đó cũng

không ai đem việc này để ở trong lòng, anh ấy không hề nghĩ ngợi trong tương lai muốn kết hôn với tôi... Vô dã mê lại sút (hồng cũng hồng rồi, không còn giữ nữa), tôi không muốn đem bản thân làm món hàng hiếm có gì đó.”

Thanh Thanh nghe được cảm thấy ngạc nhiên, Sáp Thắt ngược lại giống như không hề gì, cô ta còn nói, “Anh Phong là một loại lưu manh chơi đùa với đủ loại phụ nữ, lúc trước đùa vui với mấy người chị em của tôi từng người một, về sau đã tâm càng lớn, lá gan cũng lớn, bắt đầu động đến phụ nữ của đại ca. Cô có biết, người phụ nữ có hai cái miệng, trên dưới đều không bền chắc, đụng tới loại đàn ông như Hạo Phong xem như là không lỗ, chỉ cần anh ấy hỏi, những điều nên nói hay không nên nói cũng sẽ kể ra hết. Nhưng mà thời điểm Hạo Phong vừa vào Cửu Long, anh ấy không có tiền, vì thế thường hay tìm tôi xin vay mượn, sau đó tôi phải đi tiếp khách, gặp những kẻ biến thái, tôi chỉ cần kêu một tiếng thì anh ấy sẽ lập tức xông vào, khi đó tôi mới biết anh ấy vẫn đợi ở ngoài cửa, không đi nơi nào khác. Tôi đưa tiền cho anh ấy, anh ấy đi vài ngày, sau khi trở về thì tiền lại nhiều hơn. Chỉ qua hai năm, anh ấy đã có nền tảng vững chắc, anh ấy liền nói với tôi, ‘A Thắt em hãy tìm một người rồi gả đi, chúng ta là anh em, anh làm sao có thể để em tiếp tục loại cuộc sống này. Em lập gia đình đi, anh làm nhà mẹ đẻ của em, sẽ không ai dám khinh thường em’”

Sáp Thắt nói đến đây, thuốc trên tay đã cháy hết, cô ta lại châm lửa một điếu khác, nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Thanh Thanh, cô ta cười cười, “Cô thật là không thích nói chuyện.” Sau đó cô ta hút một ngụm, tàn thuốc màu đỏ chợt loé lên, cô ta tiếp tục nói, “Vào thời điểm anh Phong lên mặt tại toàn bộ địa bàn ở Long Dương thì đã xảy ra một sự kiện —— đương gia của Cửu Long thay đổi, tuy rằng là việc nhà của Long gia, nhưng anh Phong lại bị tước đoạt mọi lợi ích, anh ấy bị nhốt bỏ đói bảy ngày bảy đêm. Đoạn thời gian đó, ngoại trừ Lô Tử, những người anh em khác không ai dám ra mặt lên tiếng, mấy người phụ nữ của anh Phong cũng đều trốn đi, chỉ có tôi đi khắp nơi tìm người nghĩ cách mang tôi đến gặp anh ấy, anh ấy bình thường oai phong như vậy, thế nhưng bộ dáng bị bỏ đói cũng không giống, tôi liền hỏi anh ấy, ‘anh Phong, anh muốn chết sao?’, anh ấy nói, ‘không muốn’, tôi nói với anh ấy, ‘bọn họ muốn anh chết đói.’ anh ấy nói, ‘anh sẽ sống từ ngày này sang ngày khác.’”

Thanh Thanh nghe thế, nhất thời trong đầu cô hiện ra hình ảnh của Hạo Phong trong mùa đông của mấy năm trước, hân hạnh thân tặng quà kết hôn đến tận tay cô, Thanh Thanh đã không còn nhớ rõ tình hình lúc đó, chẳng qua đôi mắt kia của Hạo Phong vẫn cứ sáng chói khiến người ta khó quên. Thanh Thanh nhìn Sáp Thắt, bỗng nhiên cô cảm thấy một người phụ nữ như vậy, thực ra chỉ yêu một người đàn ông thế này. Tương lai gặp ghèngh và thất bại, họ vốn không dùng cán cân để đánh giá cuộc sống.

Sáp Thắt nói, “Ngày đó tôi thật hận không thể bảo anh ấy ăn thịt tôi, nhưng ngay cả mỡ mắt nhìn tôi anh ấy cũng không chịu. Trong cuộc đời của tôi, đó là lần đầu tiên tôi rơi nước mắt, tôi ôm anh ấy nói, ‘cho dù phải trả giá lớn thế nào, em nhất định phải cứu anh.’”

Thanh Thanh vẫn lắng nghe, cô không hề nói chuyện.

Sáp Thắt nhìn Thanh Thanh, cô ta mỉm cười, “Cô và A Tắc thực sự rất giống nhau, tôi và Hạo Phong cũng giống nhau. Các người càng trầm mặc, chúng tôi càng hiếu kỳ, thậm chí càng thương thức hai người.” Cô ta nói xong, cuối cùng rót một ly rượu cho Thanh Thanh, “Tôi không cần nói cho cô biết năm đó tôi đã sử dụng cách nào làm chuyện gì, điều này không quan trọng. Tóm lại là tôi đã cứu anh ấy, đây là việc mà tôi hài lòng nhất trong cuộc đời này. Từ trước đến giờ tôi chưa từng nghĩ tới anh ấy phải báo đáp tôi, hoàn toàn không có. Anh ấy rất có tiền đồ, vừa ra ngoài đã nhanh chóng lấy lại địa bàn Long Dương. Kể từ lúc đó, anh ấy thay đổi rất nhiều, trở nên dễ dàng tức giận, càng thêm táo bạo. Có một ngày, anh ấy đột nhiên nói với tôi, ‘A Thắt, em hãy kết hôn với anh.’ Tôi hoảng sợ, tôi cho rằng anh ấy muốn cảm ơn tôi, tôi đã rất buồn, tôi nói với anh ấy, ‘em là một con gái điếm.’ anh ấy nói, ‘anh biết, anh là một thằng lưu manh.’ tôi nói, ‘em đã ngủ với rất nhiều người, cả đời em sẽ không lập gia đình.’ anh ấy nói, ‘đi, chỉ cần em lên tiếng, anh sẽ giết tất cả những thằng đàn ông đã lăng nhục em.’”

Sáp Thắt nói đến đây thì dừng lại, cô ta trầm mặc ngồi ở một bên, gió đêm thổi vào chiếc váy dài của cô ta, cô ta lơ đãng thờ dài, dường như đại diện cho câu chuyện xưa này đã nói xong.

Thanh Thanh đang cầm ly rượu, trong lòng cô có muôn vàn cảm xúc, cô liền nói với Sáp Thắt, “Tôi vẫn tưởng rằng chị rất chán ghét tôi, không ngờ, chị lại nói nhiều chuyện như vậy với tôi.”

Sáp Thắt cười, “Tôi không phải ghét cô, chỉ là có chút ghen tị. Tôi vốn không muốn nói nhiều lời thế này với cô, thế nhưng vừa thấy cô và A Tắc như vậy, tôi đã nghĩ về những chuyện trong quá khứ.”

Thanh Thanh cũng cười cười, “Tôi hiểu được. Chị không ghét tôi là được rồi.”

Hai người vừa mới nói vài câu như vậy thì bà Hứa từ trong phòng khách qua đây, nói là có điện thoại của Hạo Phong. Sáp Thắt nhận điện thoại, nghe được thanh âm của Hạo Phong cô ta không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nói vào ống nói, “Bản chuyện xong thì tốt rồi, anh hãy sớm trở về nghỉ ngơi.”

Hạo Phong nói, “A Tắc cũng sang đây, cậu ấy muốn đưa vợ về nhà ngủ.”

Sáp Thắt cười nhạo, “Sợ em bán cô ấy sao, được, bảo cậu ấy đến đi.” Sau đó cô ta ngoảnh đầu lại nhìn Thanh Thanh, “Cô về nhà đi, A Tắc không yên tâm để cô ở đây với tôi.”

Thanh Thanh suy nghĩ một chút rồi cầm túi xách đi xuống lầu chờ Văn Tắc. Tiếp xúc với Sáp Thắt, cô cảm thấy trong lòng mình có rất nhiều điều muốn nói, cô muốn nói ra hết cho anh nghe.

Văn Tắc đứng ở dưới bóng cây nhìn thấy Thanh Thanh đi ra, khi anh ngẩng đầu lên thì thấy Hạo Phong ở trên ban công đang nâng ly hướng về anh, nét mặt hân hoan cười nhạo. Văn Tắc cười cười rồi mới cùng Thanh Thanh rời khỏi.

Trên xe không bật đèn, dọc đường là một mảnh tĩnh lặng, Văn Tắc thấy Thanh Thanh không nói lời nào, anh liền hỏi, “Thế nào? Em suy nghĩ gì đó?”

Thanh Thanh nhìn mặt đường tối như mực, dường như đắm chiều, “Trước kia em không biết, ở giữa tốt và xấu còn tồn tại một loại.... Một loại tình trạng không quan hệ với chính tà.”

Văn Tắc cười, “Em nói tiếp đi.”

Thanh Thanh bèn tựa vào bên cạnh anh, “Hôm nay em gặp Sáp Thắt, em cảm thấy chị ấy là người có tính cách rất thẳng thắn rất cố chấp, chị ấy nói cho em biết một ít chuyện về Hạo Phong, cũng bao gồm chuyện của anh.”

Một bên mặt của Văn Tắc cảm giác được độ ẩm trên trán của cô, “Thì sao?”

Thanh Thanh nói, “Anh đừng cười, em nói thật đấy, bây giờ em không sao tưởng tượng được, một ngày nào đó khi anh thật sự phải bắt anh ấy, anh làm sao phải chịu đựng loại áp lực tâm lý này? Em thực sự rất sợ hãi.”

Văn Tắc nghe được lời của cô nhưng anh chỉ nắm tay cô, vừa lái xe vừa nói, “Hiện tại anh không có cách nào để trả lời vấn đề của em, anh thậm chí cho rằng ngày mà anh bắt anh ấy, tốt nhất là để anh nắm chặt bắt anh ấy, còn anh ấy mượn súng bắn chết anh. Trên đạo nghĩa anh và anh ấy đã thanh toán xong, đến âm tào địa phủ, tội anh vẫn còn tiếp tục làm anh em.”

Lời này khiến cho Thanh Thanh hoảng sợ, cô đột nhiên ngồi dậy, sốt ruột hỏi anh, “Bây giờ anh còn nghĩ như vậy không?”

Văn Tắc không ngoảnh đầu lại nhìn cô, anh không nhìn thấy điểm cuối của đường cao tốc, tầm mắt anh kiên định, “Ba anh và bác cả anh đều là cảnh sát, anh và anh hai từ nhỏ đã nhận được sự giáo dục về nghề nghiệp này, đương nhiên đây là việc tự nguyện. Khi anh chọn làm nằm vùng, ba đã hỏi anh hai vấn đề, trước tiên ông hỏi anh, ‘A Tắc con có biết mình đang làm cái gì không?’ anh nói, ‘con biết.’ sau đó ba lại hỏi anh, ‘A Tắc con thật sự biết mình đang làm cái gì không?’ anh suy nghĩ thật lâu rồi trả lời, ‘con thật sự hiểu rõ.’ Sau đó ba liền nói với anh, ‘như vậy, cho đến khi con làm xong chuyện này, chúng ta và con coi như là người xa lạ, ba tác thành cho con.’”

Văn Tắc nói xong liền lấy ra điều thuốc từ trong ngực, anh chưa có châm lửa chỉ là cắn trong miệng, anh cười với Thanh Thanh, “Sau khi anh và em ở cùng nhau, anh dần dần cảm thấy, thực ra thế giới này có thể đơn giản, cũng có thể phức tạp. Ví dụ như người với người, muốn đơn giản một chút, em có thể chia bọn họ ra làm hai loại người tốt và người xấu. Thế nhưng muốn phức tạp một chút, ở giữa người tốt và người tốt còn có tốt xấu, giữa người xấu và người xấu cũng có tốt xấu. Mà anh nhất định phải ở giữa tốt và xấu đưa ra sự lựa chọn duy nhất, kết cục của anh chỉ có một, sống hoặc chết. Mà sống hay chết chính là hai quẻ bói ngoan cố, bất luận bốc trúng quẻ nào, người nên sống nhất định phải sống, người nên chết chắc chắn phải chết, cho nên anh chỉ có thể suy nghĩ đơn giản một chút.”

Thanh Thanh suy nghĩ một lúc, cô nắm chặt ống tay áo của Văn Tắc, không nói thêm gì nữa.

Văn Tắc châm điều thuốc, anh bèn duỗi một tay qua ôm lấy cô, cô luôn luôn ấm áp, yên tĩnh, có khi cô khiến anh cảm thấy yên tâm, có khi lại làm cho anh khổ sở. Có rất nhiều lời nói mà bọn họ sẽ không nói ra, cứ như vậy sống qua ngày, thỉnh thoảng anh cũng cảm thấy sợ hãi, nếu một ngày nào đó thực sự đến mức biệt ly, anh biết ngay cả nước mắt cô cũng sẽ không rơi xuống.

“Thanh Thanh, đợi anh làm xong chuyện này, anh sẽ cai thuốc.” Văn Tắc nói.

Thanh Thanh nhìn thấy điều thuốc trên miệng anh ngày càng ngắn, làn khói màu trắng bông bông chuyển động, rồi dần dần tan đi. Thanh Thanh nói, “Em cũng muốn thử xem.”

Văn Tắc hỏi, “Thử gì?”

Thanh Thanh nói, “Mùi vị của thuốc lá.”

Văn Tắc vừa chuyển tay lái, anh đột nhiên thắng xe lại khiến cho Thanh Thanh bị choáng, khi hoàn hồn cô gọi Văn Tắc thì anh đã ôm cô vào trong ngực, môi anh chỉ cách cô một chút, hô hấp của anh còn mang theo mùi vị thuốc lá nhàn nhạt. Giờ phút này, Thanh Thanh cảm thấy mình vô cùng khát khao nụ hôn của người chồng. Văn Tắc nói, “Thử xem nhé...”

Thế là môi anh nhẹ nhàng hạ xuống, rồi dần dần tạo áp lực, cho đến khi cô khẽ mở miệng duỗi chiếc lưỡi của mình nếm thử mùi vị đắng chát của thuốc lá.

Văn Tắc hỏi, “Cảm giác thế nào?”

Thanh Thanh nói, “Tốt, tốt lắm.”

Ngày 10 tháng 11, Văn Tắc trở về bên cạnh Hạo Phong đã nửa năm. Nửa năm qua, Văn Tắc chưa từng hành động thiếu suy nghĩ, thực ra lúc trước được lựa chọn và phái đi cảnh viên vào Cửu Long, bao gồm Văn Tắc thì có tổng cộng bốn người được đề cử, tất nhiên họ đều là những người nổi bật, không phải chỉ có thể qua được sát hạch về thể lực, còn nhất định phải chấp nhận thẩm định tinh thần. Khi đó bốn người bọn họ đều làm một bài thi, trong đó đa số là những trắc nghiệm tâm lý vô cùng quái lạ, chỉ có vài câu hỏi cuối cùng được đặt ra rất rõ ràng, mà câu trả lời của người ứng cử được ghi lại vào hồ sơ, như sau:

Hỏi: khi thân phận nằm vùng chưa bị vạch trần, bạn cho rằng mình là cảnh sát hay là tội phạm?

A, cảnh sát ; B, tội phạm

Văn Tắc trả lời B.

Hỏi: vì không để mục tiêu nghi ngờ mà phải bắn chết cảnh sát, bạn sẽ làm như thế nào?

A, nổ súng ; B, không nổ súng

Văn Tắc trả lời B.

Hỏi: nếu đối phương biết bạn là nằm vùng, ngược lại muốn mua chuộc bạn, bạn lựa chọn ra sao?

A, nhận ; B, không nhận

Văn Tắc trả lời A.

Sau đó là vấn đề cuối cùng, nhưng không có lựa chọn AB:

Hỏi: vì sao bạn chọn làm cảnh sát?

Văn Tắc trả lời: vì muốn bắt tội phạm.

Văn Tắc không biết người khác suy nghĩ và trả lời ra sao, và khác biệt với lựa chọn trong đầu của bản thân anh như thế nào. Sau đó, sĩ quan huấn luyện thu bài thi rồi nói với bọn họ, bài thi này không chấm điểm, nó chỉ là ghi lại ý nghĩ của các bạn trước khi làm việc, bất luận các bạn thành công hay thất bại, chỉ cần nhớ lại nó, các bạn có thể để tay lên ngực tự hỏi, mình có thay đổi hay không? Mà tôi thật tình hy vọng, tư tưởng của người chiến sĩ như sắt thép, tất cả đều như lúc ban đầu, chưa bao giờ thay đổi.

Bây giờ nghĩ đến chuyện này không khỏi có chút buồn cười, khi đó Văn Tắc còn rất trẻ tuổi, đúng là *huyết khí phương cương (có tâm huyết, tinh lực)* của tuổi mười chín. Song khi anh trà trộn vào Cửu Long, anh nói dối rằng mình mới mười bảy tuổi, đương nhiên tài liệu cũng thay đổi để ăn khớp với lời nói của anh, anh hoàn toàn không còn là cảnh viên Văn Tắc mà là một tên lưu manh mới đến. Ai nói nằm vùng không phải là cảnh sát chứ? Nhưng chỉ có bản thân người nằm vùng tuyệt đối không thể nói lời này, chỉ là cắn răng và nuốt máu không để cho trái tim thay đổi, mà nó cũng đã vô cùng đau đớn.

Văn Tắc liên ôm tâm tình như vậy mà tiếp cận Hạo Phong, anh biết rõ Hạo Phong coi trọng người có bản lĩnh, nếu muốn lấy được tín nhiệm của hắn thì chỉ có thể lặng lẽ không được liêu lĩnh. Hạo Phong là một người tự mình giăng lưới bắt cá, hắn chỉ ăn cá do mình câu mà khinh thường những thứ được đưa đến tận cửa. Cho nên, miễn là hắn cảm thấy người nào đó tài giỏi, có năng lực, hắn tự nhiên sẽ đích thân gặp mặt dung nạp người đó, cùng nhau kẻ vai sát cánh kiếm sống, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia. Mà Văn Tắc đã lặng lẽ ở bên cạnh hắn gần mười năm.

Văn Tắc nhớ tới lúc mình vừa đến, Hạo Phong cũng chỉ là thế hệ mới nổi, nhưng cảnh ti lại nói với anh, “Người này không cần chờ vài năm thì sẽ vùng dậy, đến lúc đó Long gia sẽ bị hạ bệ, Vũ Diên An cũng không phải là đối thủ, chúng ta nhất định chờ lúc này. Anh theo bên cạnh hắn, chỉ cần ra tay một lần, nhưng nhất định phải là một lần có thể khiến hắn chết. Phạm là những việc không đủ để phán hắn tội tử hình, anh không cần mất công lo tới. Đây là chuyện anh phải làm, anh nhất định phải ghi nhớ trong lòng!”

Từ khoảnh khắc bắt đầu, Văn Tắc đã tin tưởng gìn giữ lời thề này cho đến giờ.

Cuối tháng 11 năm nay, Hạo Phong tìm một thời gian có thời tiết tốt dẫn Văn Tắc đi đánh golf. Văn Tắc thấy Hạo Phong vung gậy đến mấy cột, chơi khá tốt, tâm tình của hắn rất tốt, ngắm nhìn sân xanh biếc xa xa, hắn lại nói với Văn Tắc, “Ngày mai cậu theo tôi cùng đi Cổ Dương.”

Văn Tắc gật đầu, sắc mặt anh không thay đổi.

Hạo Phong còn nói, “Lần đầu tiên Mục Xuân Nhất ra bài lớn với chúng ta, nhưng người này chưa chắc có thể tin được, lần này cậu và Lôi Tử đều phải cẩn thận một chút.”

Văn Tắc trầm mặc hồi lâu, nơi này gậy của Hạo Phong lại đánh banh ra ngoài, hắn đánh xong thì tầm mắt nhìn về phía xa, hắn vừa cười vừa nói, “Đi, qua đó nhìn một cái.”

Từ trong túi áo Văn Tắc lấy ra một gói thuốc lá, sau khi châm điếu thuốc, anh không nhẹ không nặng hỏi, “Lần này anh Phong đích thân đi sao?”

Hạo Phong đã đi vài bước, hắn cũng không quay đầu lại, chỉ nói, “Mục Xuân Nhất là một tên ngang ngược, tôi không đi hắn sẽ không gặp các cậu.”

Văn Tắc gật đầu, đi theo sau Hạo Phong nhìn banh, họ vừa thấy trái banh màu trắng kia dừng ngay miệng lỗ với khoảng cách một bàn tay, Hạo Phong thật tiếc, hắn thở dài rồi đá trái banh một cước bay ra ngoài.

Tối nay Văn Tắc không về nhà, anh gọi điện thoại cho Thanh Thanh, nói là theo Hạo Phong ra bến phà sông Tương, khi đó Thanh Thanh đang giặt quần áo của anh, một tay cô xoa xoa bọt xà phòng, cô dùng bờ vai kẹp điện thoại nói, ngày mai anh có trở về không?

Văn Tắc nói, anh sẽ cố gắng.

Trên phà là sông bạc của Hạo Phong mở ra cho Mục Xuân Nhất, hẳn ta dẫn theo không ít người đến chơi, trong bữa tiệc mấy giờ đồng hồ, mọi người hai bên đều chơi rất thoải mái. Văn Tắc thờ phào nhẹ nhõm, lại thấy gương mặt hưng phấn đến độ thắm của Lôi Tử, hẳn ta hoàn toàn tập trung vào cuộc chơi, anh bất giác mỉm cười, thế là anh cầm chai bia ra ngoài hành lang hóng gió.

Gió đêm ôn hòa bí mật mang theo không khí trong veo của đồng cỏ và nguồn nước ở sông Tương hết sức mê người, Văn Tắc nhấp vài ngụm bia, anh cúi đầu trông thấy bóng trắng của ánh trăng trên mặt sông lúc ẩn lúc hiện, từ trong ví tiền anh lấy ra một đồng xu, trong chớp mắt liền bắn nó ra ngay giữa mặt trăng, tức khắc làn sóng liên hồn động, dòng nước ban đêm gợn sóng phong phú như hoa, Văn Tắc cười.

“Một mình ở đây cười gì thế?” Hạo Phong cũng cầm theo chai bia đi ra đến cạnh lan can, hẳn vừa lúc nhìn thấy cảnh này, còn nói, “Ném tiền chuẩn như vậy, hôm nào giúp tôi quản lý tài sản đầu tư đi.”

Văn Tắc nói, “Anh Phong nói đùa, em đâu biết những thứ đó.”

Hạo Phong lớn hơn Văn Tắc hai tuổi, vài năm nay trong lòng hẳn cũng có nhiều cảm xúc, nghĩ đến Văn Tắc ngồi tù ba năm, dựa vào được bao ăn đau khổ như vậy, hẳn càng cảm thấy thói đời này cuối cùng như con người khi uống nước thì phải tự biết nóng lạnh.

Dưới ánh trăng, Hạo Phong và Văn Tắc nói về những chuyện đã trải qua trong ba năm nay, Văn Tắc chỉ lắng nghe như mọi khi. Sau đó Hạo Phong lại hỏi Văn Tắc, sống trong tù thế nào? Văn Tắc có thể nói không tốt sao, Văn Tắc nói, anh biết đấy, em tìm một người phụ nữ rồi lập gia đình, có thứ giống như thuộc về riêng mình.

Hai người cười to.

Hạo Phong nói chuyện rất vui vẻ, từ trong ngực hẳn lấy ra hộp xì gà, Văn Tắc vốn không khách khí tiếp nhận một điếu, Hạo Phong cười cười, tự tay châm lửa cho anh, “Năm 1991 Tiểu Tổng bắt đầu theo tôi, đến năm 1994 thì bị cảnh sát đánh chết. Sau đó vị trí này chuyển sang Đà Tử, đến năm 1997 cậu ta cũng bị cảnh sát đánh chết, sau đó là thăng nhóc trực đầu Thiên Hi Niên cũng bị cảnh sát đánh chết. Thật là khéo, bọn họ đều chết sớm. Điều đó khiến tôi thật sự quá mệt mỏi, mãi cho đến lúc cậu tới, tôi mới thờ phào nhẹ nhõm. Cậu rất trung thành với tôi, cũng rất thông minh, đã nhiều năm như vậy vẫn chưa bị cảnh sát nắm bắt điểm yếu, cậu biết không? Ngay cả Lôi Tử cũng chịu phục cậu.” Hạo Phong nói xong còn vỗ vào vai Văn Tắc. Ánh mắt hẳn lại biểu lộ sự chân thành hiếm hoi.

Trong lòng Văn Tắc buồn rầu, anh cảm thấy ở sâu trong nội tâm có một nơi nào đó trống rỗng đang khuếch trương, anh bèn hút điếu xì gà một cách quyết liệt, anh phun ra làn khói trắng trôi nổi trên dòng sông Tương ở trong đêm tối, anh như xa như gần nói, “Từ trước đến nay, cảnh sát không phải là đối thủ của em.”

Hạo Phong cười ha hả, liền hộp mấy ngụm bia, hẳn quay đầu nhìn ngọn đèn hướng dẫn ở xa xa chợt loé lên, sóng gió dần dần mạnh mẽ, Hạo Phong ngoảnh lại cười nói với Văn Tắc, “Hiếm khi cậu nói ra những lời ngạo mạn như vậy, lúc nào thì dạy tôi bắn súng đi chứ, dù sao cũng không thể để một mình cậu bách phát bách trúng, oai phong của lão đại tôi phải đặt ở chỗ nào!”

Văn Tắc cười ha hả, cười thật sảng khoái, anh trông thấy ánh trăng trên mặt sông vẫn lay động lúc ẩn lúc hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thời Niên Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Không còn thành phố rồng

Mục Xuân Nhất ngang nhiên đánh bạc một đêm, hẳn ta khá hài lòng với sự phô trương của Hạo Phong. Sáng sớm hôm sau, hẳn ta đã gọi Hạo Phong cùng nhau đi câu cá ở Cổ Dương. Ở chân núi tại Cổ Dương có hồ nhân tạo, nuôi dưỡng đủ loại cá của khác nhau. Mục Xuân Nhất và Hạo Phong ngồi trên chỗ câu cá, theo phía sau là đội ngũ đàn em của riêng họ, đương nhiên họ sẽ chọn những người có tài năng và được tin nhiệm nhất. Văn Tắc nhìn thoáng qua, anh kinh ngạc phát hiện đi theo bên cạnh Mục Xuân Nhất lại là người bị cảnh sát truy nã từ bảy năm trước Từ Phóng, vai trò của hẳn ta là một tay súng, và lại hẳn ta vô cùng cố chấp hay bắn vào con mắt của người khác. Văn Tắc nhủ thầm, trong lòng thầm nghĩ: xem ra cuộc giao dịch này tuyệt đối không bình thường. Hạo Phong đặc biệt cẩn thận không nói, đối phương thì dẫn theo người như Từ Phóng, một khi gặp chuyện không may, mục tiêu đầu tiên của Từ Phóng sẽ là Hạo Phong!

Văn Tắc vừa nghĩ đến điều này thì Từ Phóng ở phía bên kia cũng liếc mắt nhìn anh, khuôn mặt Văn Tắc không khỏi lộ ra vẻ châm biếm, anh cố tình đưa tay tìm đồ trong ngực. Đôi mắt của Từ Phóng híp lại, hẳn ta tưởng rằng anh muốn lấy súng, ai ngờ thứ Văn Tắc lấy ra chỉ là một hộp thuốc lá, anh châm lửa sau đó Lôi Tử xuất hiện chào hỏi, anh đứng ở một bên hút thuốc, hoàn toàn không để mắt đến Từ Phóng. Hẳn ta nhếch hàng lông mày, ngược lại nhìn về phía Lôi Tử, Lôi Tử cười nói, “Này, anh Văn không để ý tới anh, tôi để ý. Người anh em, hút thuốc không?” Nhưng Từ Phóng buồn bực hừ một tiếng.

Văn Tắc đối với nicotine có một loại đam mê đặc biệt, mùi vị càng cay anh càng thích, điều này có phần như là tra tấn bản thân, nhưng tra tấn lâu ngày dần dần cũng trở thành thói quen, ngược lại anh cảm thấy kích thích và thoải mái. Văn Tắc vừa hút thuốc vừa nhìn bóng lưng của Hạo Phong, có lẽ sau khi dập tắt điếu thuốc này, anh thật sự nên làm chuyện mình phải làm. Nhưng mà dù thế nào, anh tuyệt đối không cho phép loại người như Từ Phóng cầm súng bắn vào trong mắt của Hạo Phong.

Lúc đó Mục Xuân Nhất và Hạo Phong đều câu được cá lớn, hai bên so sánh với nhau, cá của Hạo Phong lớn hơn một chút. Mục Xuân Nhất nói, anh là chủ tôi là khách, sao không nhường cho tôi chứ. Hạo Phong cười to.

Mục Xuân Nhất đứng lên, hần ta ngoảnh đầu lại nhìn sắc mặt bình tĩnh của Từ Phóng, Văn Tắc đang ngồi xôm ở một chỗ hơi xa hút thuốc, thế là hần ta nói với Hạo Phong, “Đã nghe nói từ lâu, ở Cửu Long có người có kỹ thuật bắn súng không tầm thường, phải vậy không, hôm nay tôi cố ý dẫn theo A Phóng đến. Thế nào, hay gọi bọn họ ra học hỏi lẫn nhau?”

Hạo Phong không vui, hần ta trầm nghĩ, giao dịch còn chưa xong, Văn Tắc không cần phải *hiển sơn lộ thủy** dẫn đến kiêng kị, vì thế hần ta cười hai tiếng ha ha, nói, “Anh là nói A Tắc sao? Đi thôi, nếu Mục tiên sinh thực sự hứng thú, chờ xong việc chính của hôm nay rồi gọi hai người bọn họ cùng chơi đùa, thế nào?”

(*) ý là lộ rõ tài năng, biểu hiện chính mình

Mục Xuân Nhất liếc nhìn Văn Tắc một cái, không nói thêm gì nữa, hần ta nghĩ thầm, làm xong thì chơi, chơi đến chết luôn.

Lôi Từ thấy đại ca của hai bên không còn hứng thú với câu cá, hần ta gọi người thu cần câu rồi chạy đến trước mặt Văn Tắc, cười nói giống như kẻ trộm, “Anh Văn, em nghe nói thằng này chuyên bắn vào con mắt, lát nữa anh đừng khiêm tốn, hãy bắn một phát vào tròng mắt của nó, cho nó biết mùi, phá hỏng đôi mắt của nó còn hữu hiệu hơn cả áo chống đạn!”

Văn Tắc ném đầu mẩu thuốc lá, nhìn Lôi Từ nói, “Thằng nhóc cậu chuyên thích móc lỗ đít người khác.”

Lôi Từ cười toe toét.

Khoảng chừng qua một giờ chiều, Hạo Phong mời Mục Xuân Nhất ăn cơm, khi bữa tiệc bày ra Hạo Phong gọi điện thoại cho Sáp Thắt, bảo cô ta nhớ rõ thời gian đến bệnh viện kiểm tra. Lúc ban đầu khi Mục Xuân Nhất giao thiệp với Cửu Long, hần ta chỉ biết ở bên cạnh Hạo Phong có một người phụ nữ đã từng oai phong hùng hực tại thành phố rồng. Dù sao Mục Xuân Nhất vẫn muốn gặp mặt cô ta một lần, nhưng Hạo Phong cố tình không dẫn theo bà xã cùng đi ra ngoài giao dịch. Mục Xuân Nhất đành phải từ bỏ ý định, chờ Hạo Phong cúp máy, hần ta mới cười như mèo hỏi, “Thế nào, vợ anh không khoẻ sao?”

Hạo Phong lắc đầu, kẹp đôi đũa trong tay rồi gấp thức ăn vào chén, vừa ăn vừa nói, “Không có gì, phụ nữ thôi, suốt ngày âm ỉ muốn có đứa nhỏ, tôi có thể không đồng ý với cô ấy sao?”

Mục Xuân Nhất bỗng nhiên tỉnh ngộ, à một tiếng, hần ta liền nâng ly tỏ vẻ chúc mừng.

Toàn thân Văn Tắc chợt toát ra mồ hôi lạnh, đúng lúc này thì điện thoại vang lên trong túi áo của anh, ring ring ring ring. Hạo Phong thấy Văn Tắc vẫn không tiếp điện thoại, hần ta liền cười nói, “A Tắc làm sao vậy, có điện thoại cũng không nhận, cho dù là vợ gọi đến, bàn này đều là đại lão gia, cậu sợ cái gì?”

Văn Tắc kéo khoé miệng nở nụ cười, anh tìm kiếm điếu thuốc rồi nói, “Em đi qua nhận điện thoại, tiện thể hút điếu thuốc.”

Hạo Phong phát tay, “Đi đi.”

Hiện giờ Hạo Phong không có chút nghỉ ngơi đến tâm tư của Văn Tắc, trái lại Mục Xuân Nhất lập tức nháy mắt bảo Từ Phóng đi theo, Hạo Phong nhìn thấy nhưng không nói gì, hần ta còn đoán rằng lúc này Mục Xuân Nhất sẽ không làm chuyện dư thừa nên tùy hần ta.

Văn Tắc nhìn thấy dây số đặc biệt biểu hiện trên màn hình điện thoại, anh dự liệu mình đang đứng ở vị trí mà Hạo Phong và Mục Xuân Nhất đều thấy được nhưng không thể nghe được, anh liền nhanh chóng nhận điện thoại.

“Vợ anh rất thông minh, mọi thứ đều đưa đến tay tôi, phần còn lại chính là then chốt. Nhân viên ở mọi phía đã được sắp xếp thoả đáng, hiện tại sẽ đợi tin tức của anh.”

Thanh âm lạnh nhạt này gần như không có cảm xúc, Văn Tắc nặng nề hừ một tiếng, không nói ra lời nào.

Trầm mặc thường thường là một loại tin tức, ám chỉ nguy hiểm, vì thế bên kia lập tức cúp điện thoại, sau đó Văn Tắc liền gọi cho Thanh Thanh. Lần này anh châm điếu thuốc nhưng không hút, chỉ kẹp ở giữa hai ngón tay, khi nói mấy anh nghe được thanh âm dịu dàng của Thanh Thanh, cô nói, “Một đêm anh không trở về, em lo lắng cả đêm, may mà không có chuyện gì.”

Văn Tắc lắc đầu tuy rằng anh biết cô không thể thấy, Văn Tắc dựa vào điện thoại nói, “Thanh Thanh, anh cảm thấy ngày hôm nay trôi qua chậm quá, là một ngày chậm nhất trong cuộc đời anh.”

Thanh Thanh không khỏi ngừng một lát, rồi hỏi, “Anh mệt mỏi lắm sao? Có phải hút thuốc nhiều lắm không?”

Văn Tắc buồn phiền không dứt, anh cúi đầu cười nói, “Anh nên cai thuốc.” Nói xong, anh nghiêng người dựa trên tường, khoé mắt anh nhìn thấy Từ Phóng ở cách đó không xa đang theo dõi mình, đôi mắt mờ ám hung tàn kia càng không kiêng nể gì. Sắc mặt Văn Tắc không khỏi trầm xuống, thấy điều thuốc trên tay đã cháy sạch chỉ còn đầu thuốc lá, anh liền mạnh mẽ dùng sức bắn ra, may mà Từ Phóng phản ứng nhanh quay đầu né tránh, sau khi bình tĩnh hẳn ta lại nhìn về phía anh, hẳn ta phát hiện một tay của Văn Tắc cầm di động gọi điện cho vợ, tay kia thì ngoéo ngón trỏ hướng về Từ Phóng, sắc mặt của anh muốn khiêu khích hẳn ta.

Từ Phóng tức giận không được, vì thế hẳn ta đột nhiên nhổ nước bọt trên mặt đất, rồi xoay người trở lại bên cạnh Mục Xuân Nhất, Mục Xuân Nhất hỏi, “Thế nào?” Từ Phóng nói, “Thư giãn đi!” Hạo Phong và Lôi Từ nghe xong thì cười to, Lôi Từ nói, “Anh tôi không sợ nhất chính là loại người bám theo, ai có thể sánh với anh ấy chứ.” Mục Xuân Nhất cười lạnh nói, “Nghe nói trước đây hẳn là người của Long gia, tâm tư dễ dàng thay đổi, anh lại có thể để hẳn làm việc bên cạnh.”

Hạo Phong nghe vậy, gương mặt hẳn bỗng nhiên lộ vẻ lạnh băng, rắc một tiếng hẳn vợ lấy ly rượu ở trên bàn, “Mục tiên sinh có ý gì? Hãy nói thẳng đừng vòng vo.” Mục Xuân Nhất tự thấy mình lỡ lời, hẳn ta lúng túng, rồi cười gượng nói, “Người anh em, đừng nghiêm túc, tôi chỉ nói đùa thôi.”

Hạo Phong cũng cười cười, “Tôi nói, Mục tiên sinh làm sao không biết Hạo Phong tôi cũng là người đi ra từ Long gia?”

Mục Xuân Nhất bèn nâng ly nói, “Tôi tự phạt một ly.”

Hạo Phong lại nhướng mày, bàn tay to lớn ngăn cản ly rượu của hẳn ta, “Mục tiên sinh đừng vội vàng muốn say, chờ xong chuyện hôm nay muốn uống bao nhiêu tôi cũng hầu anh đến cùng.”

Mục Xuân Nhất cuối cùng nắm lấy cơ hội, lập tức nói, “Vây được, chờ anh say đến mức đứng không nổi, gọi em Thất tự mình tới đón.” Mục Xuân Nhất nghĩ thầm, người phụ nữ Sáp Thất này, nghe đồn trước kia cô ta là gái điếm, tất cả đàn ông trên đường phố đều qua đêm với cô ta, về sau quý còn không muốn cô ta thế nhưng lại gả cho Hạo Phong, ngày kết hôn, xe Hạo Phong tới đón cô dâu, tất cả đàn ông đều trốn trong nhà không dám đi ra.

Từ khi Sáp Thất mang thai, tâm tình của Hạo Phong rất tốt, mấy bữa cơm gần đây đều ăn no đủ. Sau khi cơm rượu no say, hẳn lấy một cây tăm xỉa răng kéo kẹt trong miệng, hẳn thấy Mục Xuân Nhất đang súc miệng, nhân tiện nói, “Mục tiên sinh, tuy nói sinh hoạt của chúng ta chỉ là sống phóng túng, không có ý nghĩa gì, nhưng mà nếu ngay cả sống phóng túng cũng không được, thì cuộc sống của chúng ta coi như là cái gì?”

Mục Xuân Nhất gật đầu, Hạo Phong nói, “Nói đến cùng chúng ta chẳng qua là con chó cắn người đi đường, còn phải sống qua ngày, cưới phụ nữ phải lo chăm sóc, sinh ra đứa nhỏ còn phải nuôi dưỡng. Tôi cũng nên làm chút việc nghiêm túc, ngộ nhờ quay trở về mà không có lợi ích, vậy đêm nay tôi không phải bị bắt ngủ trên sàn nhà sao?”

Mục Xuân Nhất cười ha ha, “Ai cũng nói hai tay anh chia đều, có thể làm mười người đàn bà, xem ra đều là khoác lác.”

Hạo Phong cũng cười to, “Miệng của thằng nhãi con nào mà thôi như vậy.” Cười xong, hẳn hướng về Văn Tắc vẫy tay, anh liền cúp điện thoại trở lại bên cạnh hẳn. Thấy trên bàn vẫn còn mất cá, Văn Tắc cầm đĩa gấp lên, sau đó anh khều trong bụng cá, ăn xong rồi lại nhử mấy nói với Lôi Từ, “Mẹ nó thực khó ăn!” Lôi Từ từ một tiếng, trả lời, “Em ăn mười mấy miếng, trong bụng đầy mất cá, trở về bảo đảm thải ra từng miếng cho coi!”

Mục Xuân Nhất không hề thương thức loại hài hước dơ bẩn kiểu này của Lôi Từ, vì thế hẳn ta đứng lên, phát tay, Từ Phóng liền đưa chiếc khăn lụa sang đây, hẳn ta khịt mũi, liền nói, “Người anh em, đi thôi. Đây là số hàng lớn nhất của tôi trong mười mấy năm qua, đã sẵn sàng rồi thì chúng ta đi nào.”

Hạo Phong chỉ cười không đáp, cùng hẳn ta đi ra ngoài.

Địa điểm giao dịch chính xác chỉ có Mục Xuân Nhất và Hạo Phong biết, lúc này Mục Xuân Nhất đưa ra số lượng hàng hoá khổng lồ, tất nhiên hẳn ta phải sắp đặt ở nơi bí mật. Nhưng đối với Văn Tắc mà nói, bây giờ chắc chắn là thời cơ tốt nhất. Sau lần này, hai bên sẽ không mua bán với số lượng lớn trong thời gian dài để được an toàn, đương nhiên lão đại của hai bên cũng sẽ không dễ dàng ra mặt.

Đề cho hẳn chết, chính là nhiệm vụ duy nhất của Văn Tắc, anh đi theo bên cạnh Hạo Phong, thấy hẳn nói chuyện mây gió, buông thả không biết chừng mực, trong lòng anh chợt sinh ra một nỗi kích thích vô cùng nhỏ bé, rất mãnh liệt, mang theo một chút không thể khống chế được, điều này khiến cho anh có loại thúc đẩy muốn tiêu diệt tất cả.

Hai xe của Mục Xuân Nhất và Hạo Phong đi ở phía trước, đằng sau là Văn Tắc và Lôi Từ, còn có Từ Phóng. Làn gió mạnh trên đường quất vào mặt, thổi vào áo của Văn Tắc vang lên tiếng lạch cạch lạch cạch, Văn Tắc không muốn đóng cửa sổ, vì thế anh kéo phéc mơ tuya, cổ áo kia dựng thẳng lên quấn quanh chiếc cổ. Lôi Từ ngồi ở một bên kiểm tra súng ống, thỉnh thoảng nhắm vào đầu súng, Từ Phóng ở xe bên phải cạnh xe bọn họ cũng làm thế. Trong chốc lát, họ đến con đường giao nhau, mấy chiếc xe chạy tách ra, Hạo Phong và Mục Xuân Nhất không đi cùng một đường với nhau. Văn Tắc vừa lái xe vừa suy nghĩ, anh để máy theo dõi vào trong túi áo, thời cơ rất quan trọng, nếu thời gian canh sát bao vây kéo dài, Hạo Phong và Mục Xuân Nhất đều có thể chạy trốn. Suy nghĩ thế, anh liền bực bội, đạp chân ga gần như đuổi theo xe của Hạo Phong, khiến Lôi Từ ngã nhào về phía trước, hẳn ta nói, “Anh Văn, anh điên rồi, thằng nhãi Từ Phóng kia đang theo dõi chúng ta đấy.”

Miệng Văn Tắc mắng một câu, từ kính chiếu hậu anh nhìn thấy Từ Phóng đang cầm súng nhắm ngay anh, hòng súng giống như con người, Văn Tắc tỉnh táo lại một chút, anh lần mò tìm khẩu súng ở trong ngực, lại nói với Lôi Từ, “Người đó sẽ không có kết cục tốt.”

Lôi Từ thờ ơ như không, “Đừng nói đùa, lúc này ai có thể có kết cục tốt.”

Văn Tắc bỗng nhiên quay đầu, anh nhìn Lôi Từ trong khoảnh khắc rồi quay đầu trở lại, Lôi Từ nói, “Anh Văn làm sao thế? Thật kỳ lạ không giống anh chút nào.”

Văn Tắc nói, “Không có gì, đột nhiên nhớ tới lời nói của anh Phong trước kia.”

Lôi Tử lên tiếng à, “Nói cái gì?”

Văn Tắc cười cười, “Đừng nói đến những việc đó nữa, nhìn có vẻ cũng sắp tới rồi, cậu giữ mình cho tốt, tôi thấy Mục Xuân Nhất thế nào cũng không yên tâm.”

Lôi Tử hướng ngoài cửa sổ nhỏ nước bọt, ngoảnh đầu lại thì lau chùi khẩu súng nằm ở trong ngực thật tốt.

Xe của Hạo Phong đi qua mấy con đường lớn, lại chạy xung quanh đường vòng tròn nhiều lần, đi được nửa đường thì thay đổi bảng số xe vài lần, Văn Tắc cùng đi theo, không ngờ địa điểm giao dịch cuối cùng là *ngư trường* (*chỉ những nơi có nhiều cá sinh sống*), đi ra đón tiếp là một ông già, đầu tóc bạc trắng, lưng còng nhỏ gầy, quần áo cũng rách nát. Hạo Phong đợi Mục Xuân Nhất xuống xe trước thì hần mới xuống xe, hai người đứng trên sân nhìn xung quanh, những người mà bọn họ mang theo cũng đã lặng lẽ đứng tại đó.

Mục Xuân Nhất tâm tình vui vẻ, búng ngón tay ra hiệu cho thủ hạ mở ra cửa chính của kho chứa hàng hoá, cửa vừa được mở ra thì mùi cá nồng nặc xông vào mũi, lúc này Lôi Tử đã không còn dáng vẻ thấp hèn ngang bướng, sắc mặt của hần ta lạnh băng, lập tức đi trước Hạo Phong để thăm dò con đường. Mục Xuân Nhất làm tư thế mời Hạo Phong, hai người giống như ngẫu nhiên đi bộ vào trong.

Văn Tắc và Từ Phóng trước sau vẫn đi cùng nhau, việc này có lẽ là Mục Xuân Nhất đề phòng Hạo Phong đen ăn đen, vì thế hần ta để Từ Phóng theo Văn Tắc. Anh nhìn đồng hồ, vừa lúc bốn giờ chiều, khi xuống xe anh đã đặt máy theo dõi ở mép chỗ ngồi trong xe. Lần này trước khi ra ngoài anh đã bảo Thanh Thanh đến kết sắt ngân hàng lấy ra tài liệu, sau đó anh dặn dò cô đích thân đưa đến tay cánh tị, đó là chứng cứ phạm pháp lớn nhỏ của Cửu Long trong mười năm nay, có mấy thứ này, Tống Viễn và Dư Chiêu Thiên có thể được phê chuẩn đề xuất hành động, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trong vòng một giờ cảnh sát sẽ bao vây nơi này. Bắt Lôi Tử, bắt Từ Phóng, bắt Mục Xuân Nhất, bắt Hạo Phong!

Hạo Phong và Mục Xuân Nhất đi qua những con đường cong lòng vòng có mùi tanh thì mới đến nơi, đó là một căn phòng bí mật, cửa phòng mở rộng ra, trên mặt đất là những cái thùng có chi chít vũ khí đen tối lạnh lẽo. Cục diện ở trước mặt thật to lớn khiến Văn Tắc tưởng chừng như không thể tin được là gan của Mục Xuân Nhất lại lớn như thế. Hạo Phong vừa nhìn xung quanh thì đôi mắt sáng lên, hần đi đến một thùng ở trước mắt, đẩy cò khô sang một bên rồi lấy một cây súng ra ngắm nghía, hần nói với Mục Xuân Nhất, “Tôi thích những thứ lạnh lẽo này, rất đơn giản, ai cầm nó thì nó sẽ nghe theo người đó!”

Mục Xuân Nhất phần chấn tinh thần, hần ta sai bước qua, Hạo Phong liền vỗ bả vai của hần ta, “Cùng với Mục tiên sinh làm cuộc giao dịch này thật là thoải nguyện.”

Mục Xuân Nhất nói, “Ý tứ của tôi tới rồi, của anh đâu?”

Hạo Phong hướng về Lôi Tử gật đầu, Lôi Tử tức thì mở ra mấy cái va li, bên trong đều là tiền mặt.

“Đây là một nửa, chờ đến lúc những thứ này chuyển vào kho hàng của tôi, lập tức sẽ giao nửa còn lại.”

Mục Xuân Nhất cũng rất vừa lòng, “Sảng khoái!”

Hai người bắt tay rồi đến một bên nói chuyện, họ để cho thủ hạ kiểm tra hàng hoá và tiền bạc. Văn Tắc đến bên cạnh vài cái thùng, anh cũng lấy một thùng ra, người biết phân biệt hàng hoá chỉ cần có tài thì sẽ ước chừng được thứ này tốt hay xấu, là mới hay cũ. Văn Tắc nhắm vào đầu súng, nhưng anh ngửi thấy mùi xăng như có như không, anh kinh ngạc, xoay người đi đến những cái thùng khác, anh phát hiện những thùng vũ khí này đều bị đổ xăng vào.

“Anh Phong.” Anh đi đến bên cạnh Hạo Phong, “Có xăng.”

Sắc mặt Hạo Phong thay đổi, hần nhìn Mục Xuân Nhất, “Anh đây là có ý gì?”

Mục Xuân Nhất lại cười cười, “Người anh em không cần khẩn trương, chỉ có lớp phía trên mà thôi, ngộ nhờ xảy ra chuyện, một ngọn lửa đốt cháy tất cả!”

Mặc dù Hạo Phong không hài lòng, nhưng ngẫm lại thấy không sao, hần liền bảo Lôi Tử nhanh chóng chuyển hàng đi, cũng không cho phép hút thuốc bật lửa.

Văn Tắc vô tình nhìn đồng hồ, bốn giờ bốn mươi, bên ngoài vẫn không có động tĩnh, xem ra Tống Viễn không ngu ngốc, anh ta biết *án binh bất động, ôm cây đợi thỏ* (*chờ thời cơ hành động*).

Hạo Phong nhìn thấy các anh em di chuyển hàng hoá từng thùng ra bên ngoài, nhưng trong lòng hần dường như luôn có một vướng mắc, đây là cuộc giao dịch lớn nhất từ lúc hần ra đời cho đến giờ, vận chuyển trong ánh sáng so với trước kia còn nguy hiểm hơn. Hần tìm kiếm điều gì gài trong ngực, muốn hút thuốc, nhưng phát hiện nếu châm lửa thì sẽ bất tiện, hần buồn bực một chút, từ trong túi áo lấy ra điện thoại, hần bấm một dãy số để tìm Sáp Thát.

Điện thoại không phát ra âm thanh.

Trên trán Hạo Phong toát ra mồ hôi lạnh, hần nghi ngờ chính mình bấm nhầm số điện thoại, thế là hần lại bấm một lần nữa.

Vẫn không có âm thanh.

Văn Tắc đứng ở một bên, thấy sắc mặt Hạo Phong không tốt, anh bèn hạ giọng hỏi, “Sao thế?”

“Không liên lạc được với điện thoại của A Thất.” Hạo Phong cau mày, hấn dứt điện thoại vào trong túi áo, ngẩng đầu nhìn xung quanh, “Mục tiên sinh chúng ta ra ngoài nói sau.”

Ánh mắt của Mục Xuân Nhất khẽ động, ra hiệu cho Từ Phóng cùng đi ra ngoài, Từ Phóng không kiêng kị chút nào, ngay tại trước mặt Hạo Phong hấn ta lên đạn răng rắc. Hạo Phong cười lạnh lùng, bọn họ đi theo con đường lúc đầu có mùi cá tanh kia mà ra ngoài.

Vừa ra khỏi, Hạo Phong lại bấm điện thoại gọi Sáp Thất, lúc này hấn đã có chút hoang mang, nhưng chờ đợi một chút thời gian, trong điện thoại vẫn không có âm thanh, Hạo Phong nhủ mất lại, nhìn Mục Xuân Nhất nói, “Đã xảy ra chuyện.”

Mục Xuân Nhất trừng mắt, hấn ta chưa kịp trả lời thì xung quanh vang lên tiếng còi xe cảnh sát, trong rừng cây chui ra những cảnh sát đã chuẩn bị súng sẵn sàng, một loạt xe cảnh sát ở trên cái đê, còi xe kêu inh ỏi, Tống Viễn đứng ở 200 mét phía ngoài mép bờ đê bị bỏ hoang, vừa thấy mục tiêu, anh ta liền cầm loa hô lên, “Hạo Phong, Mục Xuân Nhất, mau buông vũ khí, lập tức đầu hàng. Các người buôn lậu vũ khí, buôn bán thuốc phiện, làm hại lợi ích quốc gia, bằng chứng phạm tội vô cùng xác thực, các người đã bị cảnh sát bao vây.”

Lúc này trong đầu Văn Tắc kêu gào không tốt, Mục Xuân Nhất lại hướng về Từ Phóng ra ám hiệu, Từ Phóng không nói hai lời, từ trong ngực lấy ra điều khiển từ xa muốn làm nổ, Văn Tắc đưa súng lên, bắn trúng bàn tay của Từ Phóng, hấn ta không ấn nút được, điều khiển từ xa rơi xuống mặt đất, hấn ta không đi lấy, lại nghiêng người nổ súng về phía Hạo Phong, Văn Tắc chưa kịp đoạt lấy chiếc điều khiển từ xa, anh đành phải đẩy Hạo Phong xuống rồi kêu to vào bên trong kho hàng, “Lôi Từ, ra đây!”

Vừa dứt lời, gương mặt Từ Phóng không chút thay đổi, hấn ta giẫm lên chiếc điều khiển một cước để phát nổ, bọn họ chỉ nhìn thấy một ánh sáng đỏ loé lên, Văn Tắc và Hạo Phong tưởng chừng như không thể tin được, là loại yên tĩnh trước khi hủy diệt —— chỉ là một dòng nhiệt từ trong kho hàng phun ra, tầm mắt của con người cũng theo luồng không khí có phần bóp méo, tiếp theo là một trận nổ mạnh vang trời, ngọn lửa ở bên trong cuộn cuộn, không cần chờ lâu thì nơi đó đã nổ tung về phía không trung.

Hạo Phong tức giận đến gân xanh nổi lên, hấn hướng về khuôn mặt của Mục Xuân Nhất đột nhiên đánh một quả đấm, Lôi Từ đã theo hấn nhiều năm, không ngờ lại rơi vào kết cục này, Lôi Từ hay nói giỡn, hấn ta là một người thích nói đùa nhất trong đám bọn họ. Mục Xuân Nhất không do dự, ngay cả vũ khí cũng dám phá nổ tất cả.

Mục Xuân Nhất đánh không lại Hạo Phong, hấn đánh Mục Xuân Nhất đến hộc máu. Lúc này Văn Tắc đang giằng co với Từ Phóng, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ súng.

Tống Viễn thấy bọn họ nổi lên tranh chấp nội bộ, đuôi lông mày của anh ta hiện ra vẻ vui mừng, anh ta ra hiệu với Dư Chiêu Thiên dẫn vài người có kinh nghiệm đánh bọc sườn vây quét. Khi cảnh sát đến gần mục tiêu chừng mười mét, Từ Phóng cầm súng lên bắn trúng vào đôi mắt của một người cảnh sát, những người cảnh sát còn lại đều kinh ngạc, Văn Tắc thừa dịp lộn xộn mà bắn súng, viên đạn lướt qua gương mặt của một người cảnh sát khác, anh ta sợ tới mức ngồi trên mặt đất.

Hạo Phong ném Mục Xuân Nhất sang một bên, hấn lấy súng ra bắn, Mục Xuân Nhất đứng dậy, mặt đầy máu, hấn ta cũng lấy súng tựa vào Hạo Phong cùng nhau bắn, hai người chạy trốn, không ngờ bọn họ bỏ lại không ít cảnh sát.

Hạo Phong nói, “Nợ anh em của tao khi ra ngoài sẽ tính sau.”

Mục Xuân Nhất nói, “Có mạng ra ngoài, tao sẽ tặng mày một bộ quan tài tốt nhất.”

Bọn họ không nói nhiều, cảnh sát đã thu hẹp vòng vây, trong kho hàng còn có tiếng nổ nhỏ liên tục khiến cho không ít người sợ hãi, cả hai phía hấn bạch đều đề phòng, trong lúc nhất thời tình cảnh có chút kỳ lạ. Dư Chiêu Thiên luôn hận Hạo Phong đến thấu xương, anh ta mang theo súng dựa vào nơi gần nhất. Lúc này Mục Xuân Nhất nhân cơ hội bắn một phát súng vào chân anh ta, Dư Chiêu Thiên ngã xuống, Mục Xuân Nhất và Từ Phóng nắm lấy thời cơ bỏ chạy. Khi vượt qua hai mét vòng vây, Từ Phóng bị ngoạn đầu bắn về phía Hạo Phong, Văn Tắc đứng bên phải Dư Chiêu Thiên, thấy Từ Phóng quay đầu anh liền bắn một phát súng. Mi tâm của Từ Phóng bị trúng đạn, hấn ta đứng tại chỗ giống như không thể tin. Văn Tắc nheo mắt lại, thêm một phát súng pằng, não của Từ Phóng vỡ ra, hấn ta ngã trên mặt đất. Dư Chiêu Thiên chợt nghe hai tiếng vang trên đầu, anh ta nhìn về mặt của Văn Tắc, chợt thấy một cảm giác lạnh lẽo đi vào trong tim giống như là khó chịu.

Văn Tắc cúi đầu liếc nhìn Dư Chiêu Thiên, anh ném khẩu súng cho anh ta rồi xoay người lùi lại đi tìm Hạo Phong.

Hạo Phong và Mục Xuân Nhất rút cuộc không đếm xỉa gì, hai người kéo theo một cảnh sát đã bị thương vì vụ nổ để làm con tin, toàn thân người cảnh sát kia đều là máu, bị kéo đến mức chỉ còn một chút sức lực. Văn Tắc nhìn thấy hai bên thương vong cũng không ít, một khi cuộc chiến này trở nên liều mạng, là chiến sĩ hay tội phạm cũng đều giết người giống như giẫm lên con kiến. Văn Tắc ngoạn đầu lại liếc nhìn Tống Viễn, chỉ huy hành động lần này là anh ta, trước khi hành động cánh ti đã đem thân phận của Văn Tắc nói cho một mình anh ta biết. Lúc ấy Tống Viễn hết sức kinh ngạc, cảm giác đối với Văn Tắc rất là phức tạp, thực ra trước kia anh ta đã từng cảm động bởi nghĩa khí giang hồ của Hạo Phong và Văn Tắc, tuy rằng bọn họ hấn bạch không cùng một đường, nhưng dù sao không phải mỗi một người đàn ông đều có loại tâm huyết này à.

Thế nhưng Văn Tắc này đi theo bên cạnh Hạo Phong đã gần mười năm, cho dù Tống Viễn tự mình chứng kiến những người đã từng nằm vùng mà nói, không có một ai có thể sống mười năm mà không thay đổi chủ ý, tồn tại cho đến giờ. Cuối cùng là Văn Tắc may mắn? Hay là đủ thông minh? Không biết tại sao Tống Viễn hy vọng phần lớn nguyên nhân là do anh may mắn, mà không phải anh rất thông minh, bởi vì loại thông minh này bất cứ người nào cũng sẽ không đánh giá cao. Đây là bi ai của nằm vùng, thành công là bất nghĩa, thất bại cũng là bất nghĩa.

Tống Viễn nhìn theo ánh mắt của Văn Tắc về phía mấy chiếc xe của Hạo Phong, Tống Viễn lập tức vung tay lên, ám chỉ nhóm nhỏ hành động ở bên

ngoài có ý mở một lỗ hổng. Mục Xuân Nhất thấy vòng vây lỏng lẻo một chút, hắn ta tưởng rằng uy hiếp của mình có hiệu quả, hắn nhìn thấy Hạo Phong cũng nghĩ vậy, Hạo Phong quăng đi người cảnh sát đã tắt thở ở trong tay rồi lập tức xông lên xe, hắn khởi động máy, Mục Xuân Nhất cũng thừa dịp nhảy vào trong xe, Hạo Phong lùi xe lại, tiếng động cơ gào thét chạy xuống con đường dưới rừng cây.

Dur Chiêu Thiên đột nhiên nổ súng vào chiếc xe, cuối cùng chẳng ăn thua gì, lúc này Văn Tắc cũng lên xe, chiếc xe bay qua một cổng rãnh nhỏ của bờ đê, trong chớp mắt đi theo phía sau xe của Hạo Phong.

Tổng Viễn truy kích bám theo sau đó không đến trăm mét. Xe Hạo Phong chạy nhanh như gió bão, Mục Xuân Nhất ngồi một bên cũng không đeo dây an toàn, từ kính chiếu hậu hắn ta nhìn thấy Văn Tắc theo sát phía sau. Mục Xuân Nhất nhỏ nước bọt, “Mẹ nó thẳng nhãi này mạng lớn.”

Hạo Phong xanh mặt, từ trong kính nhìn thấy Văn Tắc, trên đầu Văn Tắc vẫn còn máu, nhưng ánh mắt của anh vẫn nhìn chăm chăm vào hắn. Bọn họ một trước một sau, trong khi đang mau chóng chạy trốn, hai người dường như đều từ trong chiếc kính nhỏ này thấy được ham muốn chân thật nhất của đối phương.

Mục Xuân Nhất đưa tay tìm tòi, từ chỗ ngồi hắn ta lấy ra máy theo dõi, lúc cầm lấy, Hạo Phong đột nhiên quẹo một cái khiến cho máy theo dõi rớt xuống thảm, Hạo Phong cũng không thèm liếc mắt tới.

Nhịp tim Văn Tắc đập như sấm, anh nhìn chăm chăm về phía trước, còn 400 mét nữa là đến một đoạn đường uốn khúc, anh phải chặn lại Hạo Phong, đây là thời cơ tốt nhất.

Hạo Phong để xe ở tốc độ cao nhất, Mục Xuân Nhất ngồi một bên cũng hét hò, trong lòng hắn ta biết nếu bất cẩn thì xe sẽ bay ra ngoài. Nhưng lúc này Hạo Phong xanh mặt lạnh lẽo, ánh mắt vô hồn, Mục Xuân Nhất liên lau vết thương trên ót của mình, hắn ta không rên tiếng nào.

Xe của Văn Tắc chạy nhanh như tên bắn, anh nắm vững tay lái, trong mắt chỉ có Hạo Phong, khi gần đến đường uốn khúc, không hiểu sao trong lòng anh lại nói với Hạo Phong, anh nói: anh Phong, anh nhất định không nghĩ tới, em nhớ rõ từng câu mà anh đã từng nói qua, người bắt anh phải đọc ác hơn anh.

Hạo Phong mất thấy đầu con đường uốn khúc, hắn lập tức chuyển tốc độ chậm lại, nhưng chiếc xe hoàn toàn đã đến cực hạn, theo quán tính thân xe trượt ngang rất xa, Văn Tắc thấy thân xe của Hạo Phong nửa ngang, anh cắn răng lái xe vọt qua kẻ sát chỗ rẽ vách đá, cửa xe cọ sát bốc cháy vờ ra, tiếng bọm xoảng vang lên, trong chớp mắt dừng lại phía sau, Văn Tắc đạp chân ga thật mạnh, ầm một tiếng xe anh đâm vào xe Hạo Phong, hai xe va vào nhau thành hình chữ T, trượt xa mấy chục mét.

Văn Tắc bị đụng phải khiến đầu vỡ máu chảy, anh thờ hồn hèn bất định, rất lâu sau đó, anh từ trong xe bước xuống, lúc này nhóm hành động của Tổng Viễn đã tới phía sau, toàn bộ đường rút lui đều bị chặn lại.

Văn Tắc nghiêng ngã từng bước đi đến chỗ Hạo Phong, xe của Hạo Phong đã không còn hình dạng, Văn Tắc vừa chảy máu vừa dùng sức phá cửa mở ra, nhưng có một họng súng đen vuron ra từ bên trong, kiên quyết đặt trên đầu Văn Tắc, Hạo Phong cầm súng, toàn thân đầm máu, Mục Xuân Nhất ngồi ở ghế phụ sớm đã hôn mê, chưa biết sống chết. Văn Tắc giơ hai tay lên, Hạo Phong tiến lên từng bước dồn ép Văn Tắc, hắn nhìn quanh bốn phía, từ lâu cảnh sát đã vì hắn bày ra thiên la địa võng. Hắn cười lạnh lùng, cảnh tượng này giống như đã từng quen biết.

“Tại sao bán đứng tôi?” Hạo Phong nói.

Văn Tắc không lên tiếng, Tổng Viễn sợ Hạo Phong nổ súng, toàn thân anh ta đổ đầy mồ hôi, mà Hạo Phong đang phẫn nộ, cao giọng hỏi, “Tại sao là cậu? Tại sao lại là cậu? Bởi vì cậu là cảnh sát? Cậu thay tôi ngồi tù, cậu đỡ đạn cho tôi, bởi vì cậu là cảnh sát? Tôi là tội phạm, cậu muốn bắt tôi? À, cậu muốn bắt tôi, nhiều năm như vậy, thế nhưng cậu vẫn muốn bắt tôi?”

Những lời của Hạo Phong đều như đánh vào lòng của Văn Tắc, nhưng chuyện đã đến ngày hôm nay, ai cũng không còn đường lui. Văn Tắc nhắm mắt lại, điều này làm cho Hạo Phong càng thêm tuyệt vọng, hắn bỗng nhiên đánh mất lý trí trở nên điên cuồng, “Đồ hèn hạ, tao đánh chết mày, tao nhất định phải đánh chết mày!”

Văn Tắc mở mắt ra, anh muốn hút thuốc, lại nghĩ tới mình đã cai rồi, anh ngẩng đầu nhìn bầu trời, bầu trời hiện ra ánh sáng nhè nhẹ, mịt mù dần dần tan đi, Văn Tắc chợt cảm thấy trước giờ anh chưa từng thoải mái.

Ranh giới kiếp người, mười năm tuổi trẻ, không thể không thừa nhận, sống hay chết, là một quả bài ngoan cố, nên sống nhất định phải sống, nên chết chắc chắn phải chết.

Văn Tắc nói với Hạo Phong, “Anh nổ súng đi, cảnh sát là cảnh sát, tội phạm là tội phạm, anh em là anh em, cho nên, tôi không trách anh, anh cũng đừng trách tôi!”

Đôi mắt Hạo Phong ứ máu, hắn điên cuồng hét lên, bóp cò súng. Tổng Viễn hoảng hồn bất định, anh ta kêu to dừng tay, nhưng mà chỉ trả lời lại là một tiếng đing, sau đó không có máu văng khắp nơi, Tổng Viễn thở phào nhẹ nhõm, anh ta để lại ngực mình ngẫm nghĩ, “Thằng nhóc này thật sự mạng lớn, Hạo Phong vậy mà không có đạn vào lúc này.”

Hạo Phong lại cười rống lên, dưới chân núi vô cùng buồn đau, hắn nói, “Lăn lộn đã nhiều năm, nhưng lại quên mất thói quen trước kia, trước đây bất cứ lúc nào tao cũng sẽ giữ lại một viên đạn cuối cùng. Đúng, là tao đã quên thứ không nên quên, cho nên hôm nay, tao chỉ đáng sống đến đây.”

Văn Tắc nắm chặt bàn tay, anh hít vào một hơi thật sâu rồi xoay người lùi về, Tổng Viễn liền lập tức gọi người đến cùng Hạo Phong, hắn không phát ra một lời nào nữa, việc đã đến nước này, không còn gì để nói.

Văn Tắc nhìn Hạo Phong bị áp giải lên xe cảnh sát, còi cảnh sát kêu lãnh lút, Văn Tắc bỗng nhiên phun ra một ngụm máu, Tống Viễn nhanh mắt nhìn thấy đỡ lấy anh, “Anh không sao chứ?” Văn Tắc mất máu quá nhiều, tầm mắt mờ hồ, anh hốt hoảng nói với Tống Viễn, “Tôi muốn về nhà.”

Thanh Thanh nhận được thông báo thì chạy đến bệnh viện, Văn Tắc đã ngủ rồi. Bức màn màu trắng khẽ lay động, cửa sổ khép hờ, trong phòng có mùi thuốc sát trùng, anh ngủ rất sâu, chỉ cần để tâm một chút, có thể nghe được hô hấp của anh.

Đôi mắt Thanh Thanh đỏ lên, cô đi đến bên cạnh anh, cúi người dán sát trên ngực anh, cô cảm nhận được nhịp tim vững vàng của anh, Thanh Thanh thậm chí không nỡ đứng lên. Bàn tay Văn Tắc lại động đậy, anh vuốt tóc cô, cũng không mở miệng nói chuyện.

Thanh Thanh nhìn anh thật lâu, tuy rằng anh thương tích đầy mình, cực kỳ mệt mỏi, nhưng cuối cùng anh đã trở lại, Thanh Thanh muốn hôn anh nhưng ngay cả trên môi cũng có vết máu, cô không dám hôn anh, sợ anh sẽ càng đau hơn bây giờ.

Văn Tắc nói, “Trong một khoảnh khắc, thiếu chút nữa anh đã quên em.”

Thanh Thanh nói, “Em biết.”

Văn Tắc nói, “Trong một khoảnh khắc, anh cảm thấy cái chết không quan trọng.”

Thanh Thanh nói, “Em biết.”

Văn Tắc khóc to, anh nhớ tới trước kia mình đã từng hỏi Hạo Phong, anh cảm thấy sống như vậy được không? Cả ngày đâm chém, nói chuyện vô ích với một con gái điên vô tình.

Hạo Phong nói, đi ra lăn lộn, nếu không nói đến kiến thức chung, thì phải nói đến gan dạ sáng suốt, bản về một chút khí phách. Cậu hỏi tôi được không? Tôi cho rằng, nửa này nửa kia đi.

Lúc ấy Văn Tắc còn mỉm cười, nói, anh nói đúng, nửa này nửa kia.

Văn Tắc nhớ tới rất nhiều lời Hạo Phong đã từng nói khi họ ở cùng nhau, làm việc cùng nhau, Văn Tắc càng nghĩ càng thấy khó chịu, anh ôm Thanh Thanh khóc suốt, Thanh Thanh nói, “Sau này chúng ta sẽ sống tốt, anh đừng chịu đựng như vậy nữa. Em sẽ vĩnh viễn ở cùng anh.”

Trái tim Văn Tắc trống rỗng, anh càng ôm Thanh Thanh chặt hơn, bất tri bất giác, cô đã là ý nghĩa cuối cùng của anh.

Bảy ngày sau, sóng gió dần dần kết thúc, sở cảnh sát Tuyệt Long phá được một vụ án lớn, nhận được lời khen từ khắp nơi. Văn Tắc ở lại bệnh viện quan sát, Thanh Thanh liền xin nghỉ phép để theo bên cạnh anh, Tống Viễn và Dư Chiếu Thiên cũng từng đến đây thăm anh, Văn Tắc biết được Hạo Phong và Mục Xuân Nhất bị kết án xử bắn, Sáp Thát bị phán tù mười năm.

Thanh Thanh có cảm tình đặc biệt đối với Sáp Thát, bởi vậy cô luôn muốn đến nhà giam thăm cô ta. Nhưng Văn Tắc không đồng ý, anh chỉ nói, anh làm hại cả nhà của chị ấy, em đi gặp chị ấy cũng vô dụng, trừ phi em có thể thả Hạo Phong, nếu không làm được thì đừng đi.

Thanh Thanh hiểu ý của Văn Tắc, cô biết bản thân mình đi cũng chẳng giải quyết được vấn đề, nhưng cô vẫn giấu Văn Tắc đến nhà giam nữ lên nhìn Sáp Thát, không để Sáp Thát phát hiện.

Ngày hôm đó Thanh Thanh trở về nói với Văn Tắc, Sáp Thát tuyệt thực ở trong nhà giam.

Khi đó Văn Tắc đang thay đổi băng vải ở toilet, anh nhìn trong gương thấy trên mu bàn tay của mình là hình xăm con rồng bay lên màu xanh đen, hình xăm này giống như hình ở trên người Lôi Tử, là đích thân Hạo Phong lựa chọn hình vẽ cho anh.

Văn Tắc rửa mặt, nói với Thanh Thanh, em nói với Sáp Thát, Hạo Phong chưa bao giờ sợ sống, sống một giây là một giây, sống một ngày là một ngày.

Thanh Thanh thấy vết thương trên lưng Văn Tắc bị toác ra, cô vội vàng quấn lại lần nữa cho anh. Cô biết quan toà đã từng cho phép Hạo Phong trước khi hành hình được gặp mặt người mình muốn gặp nhất, nhưng hẳn lại bỏ đi cơ hội này, không nói muốn gặp Sáp Thát, cũng không đề cập đến việc gặp Văn Tắc.

Ba ngày trước khi Hạo Phong xử bắn, Thanh Thanh lại đến gặp Sáp Thát, cô ta đã vào phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, bởi vì đang mang thai, thân thể của cô ta càng thêm suy yếu. Thanh Thanh còn chưa mở miệng, Sáp Thát đã nói, “Cô tới làm gì?”

Thanh Thanh nói, “Đến thăm chị.”

Sáp Thát cười lạnh, “Nếu là trường hợp ngược lại, tôi cũng đến gặp cô.”

Thanh Thanh lấy thức ăn mà bác sĩ đưa tới đặt ở một bên, “Chị thực sự định bỏ đói mình sao?”

Sáp Thát quay đầu, không nói lời nào.

Thanh Thanh nói, “Chị ăn một chút đi.”

Sáp Thắt nhìn trần nhà, không biết bây giờ là lúc nào, cô ta chỉ hỏi, “Tôi muốn biết khi nào anh Phong hành hình?”

Nghe vậy, Thanh Thanh lắc đầu, “Tôi cũng không rõ.”

Sáp Thắt nói, “Tôi cầu xin quan toà cho tôi xem anh ấy hành hình, nhưng quan toà cự tuyệt tôi.” Nói xong cô ta quay đầu nhìn Thanh Thanh, “Tôi nhìn thấy cô liền hận cô, hận Văn Tắc, hận tất cả những người còn sống, các người có tư cách gì mà cướp đoạt quyền sinh tồn của chúng tôi?”

Thanh Thanh nhìn ánh mắt Sáp Thắt, “Như vậy các người thì sao? Sát hại bao nhiêu người? Coi thường đạo đức, tự sống lưu vong, hại người hại mình, cho phép các người buông tay nhưng các người lại lôi kéo mọi người chôn cùng, các người không thể vì một chút hạnh phúc yên bình mà cực lực phản kháng?”

Sáp Thắt nghe xong thì cười ha ha, cuối cùng cô ta không thể kéo dài một hồi, chỉ cảm thấy cực kỳ mệt mỏi trả lời, “Hạnh phúc yên bình? Thanh Thanh, tôi nói cho cô biết, từ trước đến nay trên thế giới này là *Khương Thái Công câu cá**, con người nguyện mắc câu theo như nhu cầu, không có ai là tội phạm chân chính. Các người theo khuôn phép cũ, không dám vì ham muốn của mình mà vượt qua Lối Trừ nửa bước, các người liền nghiêm nhiên đem chính mình trở thành đại diện của chính nghĩa, vọng tưởng muốn trừng trị chúng tôi, thật là buồn cười, tôi nói cho cô biết, các người giết Hạo Phong, không chừng vài năm sau sẽ có thế hệ sau nổi lên, chưa chắc tốt lành hơn Hạo Phong. À, đúng rồi, các người thích chơi loại trò hề này, lúc trước có thể giết anh ấy thì không giết, nhất định phải chờ khi anh ấy ở trên đỉnh cao mới đánh anh ấy ngã chết. Đây là tiết tấu của các người, tiết tấu của chính nghĩa, thật sự rất tức cười, rất không biết xấu hổ. Kỳ quái là các người chỉ đổ tội cho anh Phong và tôi, mà đã quên thế giới này thực ra vẫn nắm giữ trong tay của người khác. Nhưng mà, tôi nói cho cô biết, chúng tôi vĩnh viễn không tuân thủ loại công chính như thế. Không bao giờ!”

(*) thường hay dùng để ví về người vốn biết là cạm bẫy, nhưng vẫn cứ đâm đầu vào.

Lời nói của Sáp Thắt tuy khê khàng, không có hơi sức, nhưng mà Thanh Thanh đều lắng nghe từng câu từng chữ, sau một hồi lâu, Thanh Thanh nói, “Các người có thể sống như vậy, nhưng chúng tôi thì không thể, chúng tôi sợ hãi rất nhiều thứ, cũng có nhiều lúc, trong lòng chúng tôi sẽ ảo tưởng chuyện gian ác để trút hết bất mãn của bản thân, nhưng mà chúng tôi sẽ không hành động. Phải, chúng tôi vì lợi ích bản thân, thường sẽ vì điều này mà làm tổn thương người khác, cũng bị người khác tổn thương, thế nhưng chúng tôi không buồn bán thuốc phiện, không dễ dàng nói giết người, chúng tôi ở trong một vòng tròn cuộc sống, kiềm chế lẫn nhau, ma sát lẫn nhau, và bao dung lẫn nhau, chúng tôi sẽ theo năm tháng trôi qua mà dần dần thay đổi diện mạo, đây không phải là chính nghĩa theo như lời của chị, đối với tôi mà nói đây là cuộc sống, phần lớn mọi người trong chúng tôi đều theo những điều này mà sống qua ngày, nếu chúng tôi cảm thấy số phận không công bằng, như vậy, ngoại trừ cố gắng thì đừng nghĩ đến gì khác. Tôi chưa gặp phải cảnh ngộ như chị, nhưng tôi không thể đồng ý với quan điểm của chị, cho dù là hiện tại, tôi vẫn cho rằng chị đã sai lầm, cuộc sống của chị xuất hiện rục rịch, nhưng kết cục của chị là *gieo gió gặt bão (gây tội thì phải chịu tội)*. Chị không cần đồng tình với tôi, tôi cũng sẽ không đồng tình với chị.”

Thanh Thanh nói xong, Sáp Thắt đã rơi lệ đầy mặt, cô ta gất gao ôm tấm chăn bông, lần đầu tiên cô ta biểu lộ dáng vẻ thương tâm như thế, cô ta nói, “Anh Phong chết đi, thế giới này không còn chỗ cho tôi dung thân. Mỗi một người đàn ông đều coi tôi là gái điếm, mỗi một đường phố đều là nơi buôn bán.”

Bên cạnh giường Sáp Thắt bày ra các loại thức ăn, cô ta đã tuyệt thực nhiều ngày, chưa từng ăn miếng nào.

Thanh Thanh đứng dậy, cầm áo khoác rời đi, đã có bác sĩ ở bên ngoài chờ đợi, Thanh Thanh ngoảnh đầu lại nhìn Sáp Thắt, cô ta đã bình tĩnh, bàn tay nắm chặt tấm chăn vẫn không nhúc nhích, có làn gió thổi qua bay nhẹ mái tóc của cô ta, Sáp Thắt dường như khóc đến mức quá mệt mỏi, sau đó cũng không động đậy.

Thanh Thanh nói với Sáp Thắt, “Chị sẽ chết sao?”

Sáp Thắt không lên tiếng, cô ta đã không còn muốn nói gì nữa, cũng không muốn trả lời.

Thanh Thanh từ nhà giam nữ đi ra, Văn Tắc đang ở cửa chờ cô. Anh không lái xe đến đây mà đứng ở con đường đối diện, khi nhìn thấy Thanh Thanh đi ra, anh vẫy tay với cô, Thanh Thanh cười cười.

“Thế nào?” Văn Tắc hỏi.

Thanh Thanh nói, “Không tốt, không biết chị ấy sẽ như thế nào?”

Văn Tắc à một tiếng.

Lúc này đã gần đến hoàng hôn, gió và mặt trời ẩn giấu, Văn Tắc nắm tay Thanh Thanh đi bộ trên con đường có bóng cây ở bên ngoài nhà giam Long Dương. Còn nhớ lúc anh được tạm tha, Thanh Thanh từng cùng anh đi qua đoạn đường này, nhưng khi đó bọn họ rất khân trang, phong cảnh thế nào cũng không nhớ kỹ. Hai người đi đến bên hồ, Văn Tắc thấy một băng ghế đá nhỏ màu trắng coi như sạch sẽ, thế là anh cùng Thanh Thanh ngồi xuống.

Thanh Thanh nói, “Con đường nhỏ này là nơi mà những người canh sát trong nhà giam và người nhà của tù nhân thường xuyên tới.”

Văn Tắc nói, “Tôi làm gì?”

Thanh Thanh nói, “Có một số người đến nói chuyện yêu đương, một số người thì đến suy nghĩ sự việc, số khác ở đây nói lời từ biệt.”

Văn Tắc ôm cô vào trong lòng, anh chờ đợi sự yên bình này đã lâu lắm rồi, anh nói, “Anh có cảm giác được sống lại.”

Thanh Thanh suy nghĩ một chút, “Anh muốn rời khỏi nơi này không?”

Văn Tắc nói, “Cảnh ti nói anh có thể chọn tạm thời rời khỏi cương vị công tác, cũng có thể chọn thăng chức, ông ấy để cho anh quyết định.”

Thanh Thanh hỏi, “Anh trả lời thế nào?”

Văn Tắc nói, “Câu trả lời là, anh lựa chọn thăng chức.”

Thanh Thanh chỉ cười cười, Văn Tắc nói, “Nhưng mà trước đó anh muốn dẫn em đi gặp ba anh một lần, ông không được ở thành phố mà anh chuyển công tác, sau này cũng không có nhiều cơ hội.” Nói xong, anh dường như cũng rất nhớ anh trai, vì thế anh vuốt tóc cô, nói thêm, “Còn có bác cả và anh trai của anh.”

Thanh Thanh chỉ cười.

Văn Tắc nói chuyện rất lâu, anh phát hiện Thanh Thanh không nói gì, “Sao em cứ cười thế?”

Thanh Thanh nói, “Anh nói, em nghe.”

Văn Tắc không khỏi mỉm cười, không hiểu sao anh có chút ngượng ngùng, anh ôm cô vào trong ngực nói, “Còn có mẹ anh, chúng ta cùng đi cúng tế bà.” Thanh Thanh gật đầu, Văn Tắc nói, “Còn có A Á.” Thanh Thanh lại gật đầu, nói, “Anh đi đâu em cũng đi theo anh.”

Ba ngày sau, Hạo Phong bị xử bắn, sau khi chết không để lại vài lời.

Không nói một câu hối hận, cũng không nói lời từ biệt với vợ.

Thanh Thanh và Văn Tắc rời khỏi Tuyệt Long, máy bay từ vùng trời của thành phố rồng xẹt qua, âm oán đã kết thúc.

Mặt khác có một chuyện không liên quan đến thành phố rồng. Ngày ấy xuống máy bay, Thanh Thanh bất ngờ gặp Dịch Sam ở sân bay, cô ta đã kết hôn, đang chuẩn bị đi du lịch tuần trăng mật. Dịch Sam thấy Văn Tắc kéo hành lý đứng ở một bên, phong thái hiên ngang, anh gật đầu chào cô ta, trong lòng cô ta có chút phức tạp.

Không lâu sau, Văn Tắc nhậm chức tại thành phố khác, Thanh Thanh cũng tìm công tác mới ở nhà xuất bản bên đó, vẫn là công việc liên quan với chuyên môn của cô. Không biết làm sao Dịch Sam biết địa chỉ nhà mới của cô, Dịch Sam ở một nơi thật xa gửi cho cô một tấm bưu thiếp.

Thanh Thanh xem địa chỉ ở mặt trên là hàng chữ tiếng Anh, phía dưới là dòng chữ Hán dày đặc xinh đẹp.

Thanh Thanh:

Thấy chữ như gặp mặt.

Mấy ngày trước, tớ và chồng cùng đi du lịch ở Châu Âu, vậy mà ở trên đường tớ nhìn thấy một người Trung Quốc bán đấu giá thư pháp. Chồng tớ đã mua vài bản thư pháp về, anh ấy muốn làm tớ vui. Thực ra tớ đã thật sự mỉm cười, bởi vì tớ nhìn thấy 16 chữ kia, bỗng nhiên lại nhớ tới cậu.

16 chữ kia nói thế này: sinh tử khiết khoát, dữ tử thành thuyết, chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.

(ý nghĩa của 16 chữ ở trên: chúng ta đã từng hẹn thề, dù sống hay chết chúng ta đều ở cùng một chỗ, nắm lấy tay nhau, cùng nhau sống đến khi răng long đầu bạc)

Cậu xem, Thanh Thanh, sinh tử và hứa hẹn, loại chuyện này bất tri bất giác đã cách xa chúng ta. Trong cuộc sống quá yên tĩnh khiến cho chúng ta mệt mỏi hương lạc, cũng mệt mỏi đào bới ngọn nguồn vấn đề.

Tớ đã lấy anh ấy.

Cậu biết không. Cho dù thực sự có một người đàn ông chịu chết vì tớ, nếu anh ta không có tiền, tớ sẽ không ở cùng với anh ta đâu. Bởi vì phần lớn thời gian chúng ta không đối mặt với nguy cơ phải trả giá bằng mạng sống. Chúng ta nông cạn như thế mà còn sống hèn mọn, đối với tất cả những điều trong lòng đều rõ ràng, lúc cười thì cười, lúc khóc thì khóc. Nhưng mà, khi sự cảm động lớn nhất trong cuộc đời tớ dành cho cậu, tớ bỗng nhiên cảm thấy đổ kỵ sâu sắc.

Tớ hy vọng cậu sống không được tốt, tớ hy vọng người đàn ông kia khiến cậu hỗn loạn. Tớ hy vọng anh ta vứt bỏ cậu, đùa giỡn với cậu, lợi dụng cậu, lừa gạt cậu, sau đó sẽ có một ngày cậu đau khổ tột cùng, rồi cuộc cậu hướng về tớ khóc lóc kể lể về số phận thảm thương của cậu. Trong lòng tớ chờ mong ngày này đến, tựa như trước khi bình minh hiện lên sáng chói, không có kiêu kị gì, tớ không còn là chính mình.

Nhưng mà Thanh Thanh, mãi cho đến thật lâu về sau, khi tớ gặp lại cậu, tớ phát hiện cậu vẫn sống cùng anh ta, liếc mắt một cái tớ cũng có thể biết rõ anh ta vẫn như xưa, bằng lòng trả giá mạng sống vì cậu, mà cậu vẫn điềm tĩnh như lúc ban đầu. Vì vậy tớ lại bắt đầu cảm kích cậu, bởi vì cậu khiến cuộc sống của tớ ít nhất có cảm giác một lần vào giây phút yếu đuối nhất mà vẫn gìn giữ bản thân mình thật tốt như lúc ban đầu. Ngay cả khi toàn bộ những thứ này không hề liên quan đến tớ, nhưng tớ vẫn nhìn thấy được, nghe được, quên không được. Loại xúc động này luôn khiến tớ tự thấy mình rất may mắn —— bản thân mình có một trái tim có thể bị cảm động.

Cho nên Thanh Thanh, cảm ơn cậu, tớ chúc phúc cho cậu.

Sau khi Thanh Thanh đọc xong, trong lòng cô là một mảng xanh thẳm, cô thật cẩn thận cất giữ tấm bưu thiếp trân quý này ở trong ngăn kéo, đúng lúc đó, máy hát trong nhà đang đặt lên một chiếc đĩa cũ, đó là một ca khúc xưa đã từng rất được yêu thích ở Tuyệt Long trước kia, cái đĩa này là Sáp Thất đưa cho cô, ca khúc không biết tên, nữ ca sĩ cũng không nổi tiếng.

Thanh Thanh đến trước cửa sổ sắt đất kéo rèm cửa ra, cô nhìn thấy Văn Tắc tan ca đã trở về ở dưới lầu, anh đang đậu xe, Văn Tắc nghe được giai điệu quen thuộc, anh ngẩng đầu hướng về Thanh Thanh mỉm cười.

Thanh Thanh không khỏi ngâm nga theo ca khúc kia, một lần lại một lần nữa ——

Mùa xuân hoa tàn, xuân đi thu đến, nhụy hoa rơi rụng khỏi cành, em lặng lẽ đợi chờ. Gió rồi lại mưa, mưa hết sạch bụi đất, tuyết lớn ngừng rơi đọng lại thành phố, em lặng lẽ đợi chờ.

Ca dao hát lên một giai điệu buồn; ánh trăng trên cầu soi sáng ngày trước. Gào khóc, đó là sự liều lĩnh của biển ngầm; sớm mai, ai là A Kiều trong giấc mộng của em.

Em lặng lẽ đợi chờ, anh là linh hồn trong cuộc đời em; em lặng lẽ đợi chờ, anh là cuộc sống của em. Giống như mùa xuân hoa tàn nhụy hoa rơi rụng khỏi cành, giống như gió rồi lại mưa tuyết ngừng rơi đọng lại thành phố.

Trong chớp mắt, theo mùi hương hoa cả đời, đàn tranh bị đứt dây.

Em sẽ lặng lẽ đợi chờ,

Em vẫn lặng lẽ đợi chờ...-Hết-

Bạn đang đọc truyện *Thời Niên Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.